

TRANSCENDENTALNI SVET

Z OZAVEŠČANJEM
DO ZDRAVJA IN USPEHA

Kornelija Pope Toth

OZAVEŠČANJU
NAPROTI

Kornelija Pope Toth
OZAVEŠČANJU NAPROTI

Založnik: PLUS REŠITVE, ANAMARIJA TOTH KOSTEVC S.P.

Oblikovanje in tisk: Medium Žirovnica

Naklada: 600

Kraj, datum: Artiče, april 2017

Cena: 24 EUR

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

159.922

POPE Toth, Kornelija

Ozaveščanju naproti : z ozaveščanjem do zdravja in
uspeha / Kornelija Pope Toth. - Artiče : Plus rešitve, 2017

ISBN 978-961-285-661-8

289697536

Opozorilo:

Kritika v mojih tekstih ni cilj sama po sebi.

Zavedanje o konfliktih in naših napakah ni edina vsebina in ni edini cilj, ki jo ta metoda ozaveščanja nudi.

Naloga tega kritiziranja je prikazati kompleksnost problemov in njihovo nerešljivost s klasičnim načinom razmišljanja. Cilj tega je MOTIVIRATI vas k ozaveščanju.

Opisi preprostih primerov v mojih tekstih niso edino kar ta metoda ozaveščanje nudi in niso vse, kar ta metoda ozaveščanja zna in zmore. So samo uvod in osnova, na katerih mora biti pravo ozaveščanje šele izgrajeno.

Kazalo

PREDGOVOR	7
Grde in ostre besede.	7
Religiozne besede	9
Otroške pravljice.	9
Kako je treba brati knjigo	9
O ČEM GOVORI KNJIGA?	10
KAJ JE CILJ KNJIGE?	11
1. Sprememba značaja vodi v ozdravitev	11
DRUGAČEN PRISTOP	14
Kako vam pomagajo druge metode	14
2. S popularno miselnostjo v napačno smer	15
Kako vam pomaga moja metoda	18
3. Matematika poučije logično razmišljanje	18
4. Zaničevanje in zabijanje nazaj tam, kjer to najmanj mislite.	18
ALI SE NE BI TO DALO SPELJATI LEPŠE IN BREZ GROBOSTI?	23
5. Nič ni dovolj milo in lepo, če nekemu moraš povedati, da nima prav	23
6. Naš somišljenik nam je lahko dober prijatelj, ne pa tudi dober svetovalec.	26
7. Rešitev se nam zdi na dosegu roke, pa ni tako	29
8. Že ves čas imamo življenje v svojih rokah	32
9. Teror nad naravo	40
10. Preverimo raje	45
OBSTAJATI MORA ŽELJA	49
11. Dril	49
12. Majhni kratki stiki s hudimi posledicami.	50
OPOZORILO	55
KAKO RAZUMETI KNJIGO?	56
13. Vic za ilustracijo	57
14. Spoznanja ne pridejo po naši direktivi	58
15. Znati in zavedati se sta dve ločeni zadevi	59
16. Z glavo oviramo, z ozaveščanjem napredujemo	64
17. Popularna miselnost nas zapira v naš pekel	65

KOMU JE KNJIGA NAMENJENA	67
18. Zloraba.	.67
19. Zanikanje ne spreminja realnosti.	.69
NA ČEM BAZIRA TA METODA OZAVEŠČANJA	70
20. Slovar kot terapijsko orodje	70
21. Vi postavljate kriterije.	.73
22. Ne bom vas zaničevala z govorjenjem že znanih stvari	.75
ZAKAJ PIŠEM KNJIGO?	78
23. Sami onemogočate, da bi se vam pomagalo	.78
MOJE REFERENCE	82
24. Najboljša dokazila so mi dajali tisti, ki so me najbolj hoteli spodbiti.	82
ZAKAJ BI POTREBOVALI VSE TA TRUD?.	85
25. Komentar (časopis Finance, št. 65. leto 2016.)	.85
26. »Bližnjica« je najdaljša pot.	89
27. Tehnika je napredovala, mi pa ne	.93
28. Ne razrešujemo, samo prekladamo in gradimo iluzije o sebi.	.97
29. S sodobno tehnologijo do bolj sofisticiranega moralstva.	101
30. Vojna na energetskih nivojih in širjenje kaosa.	102
ZAKAJ BI SE TRUDILI Z OZAVEŠČANJEM?	108
31. Mi sami smo si ustvarili svoj pekel	108
32. Sami sebi onemogočamo zdravje, uspeh in srečo.	111
33. Zloraba demokracije	112
KAKŠNI SO PRAKTIČNI ASPEKTI OZAVEŠČANJA?	114
34. Medicina je avtopoetski sistem: več mu daš – več zahteva.	114
35. Črne sile in medicina	116
DRUGE POTI NI	121
36. Ovira nas iluzija o naši pomembnosti	121
METODA OZAVEŠČANJA JE NAGRADA	123
37. Ozaveščanje je gledanje ceste po kateri hodimo	124
EPILOG	127

PREGOVOR

Ozaveščanje je preprost mentalni proces. **Metoda ozaveščanja**, ki bo prikazana v prihajajoči SERIJI knjig, je najbolj enostavna terapijska metoda, ki brez kakršnihkoli negativnih stranskih učinkov in z najmanj stroški **pripelje do korenite transformacije naše osebnosti. Posledica tega je ne samo duhovna rast in telesno zdravje, temveč tudi odpiranje naših sposobnosti, ki so bile do sedaj izgubljene v nas.**

Vsaka posamezna knjiga v tej seriji bo kot eno poglavje neke knjige. Ta prva knjiga je UVOD knjižnji seriji o ozaveščanju. V njej bodo predstavljene izhodiščne trditve, iz katerih je izraslo ozaveščanje kot nujno in edino možno »terapijsko sredstvo« za vse in ne samo za zdravstvene probleme.

V nadaljevanju pa bodo sledile objave, ki bodo dejansko poglavja te velike KNJIGE o ozaveščanju. Tematika je namreč za eno samo knjigo preobširna in tudi preveč razvejana.

Grde in ostre besede

Medtem ko se je ozaveščanje odpiralo in se korak za korakom razvijalo, sem spoznala tudi to, da imajo tudi grde besede (kletvice) svoj pomen in DELOVANJE. Podobno kot poudarek na določen del besede pri govoru ali pa določene kolokacije. Če se tega ne držiš in ne obvladaš, te v določenem jeziku ne bodo razumeli, čeprav si sicer pravilno izgovoril ali napisal besede.

Grobe besede so s svojim prodirajočim zvenom potrebne tudi za to, da bi dale povedanemu pravi pomen ter prisilile človeka, da bi resno jemal to, kar mu je povedano. Brez da bi zadeve resno jemali, ni možno doseči pravega uspeha. »Uglajene« zamenjave nimajo pravega učinka in izgubi se tudi pomen, jasnost in tudi ostrina misli, ki bi jo želeli sporočiti.

Tako sem tudi sama začela uporabljati umazane besede, čeprav jih prej nisem. Samo z njimi sem lahko definirala določena stanja in predstavila njihov pravi pomen.

Pri pisanju te knjige se bom držala sprejetega bontona, vendar besede ne

bodo vedno »mile«. Ostra beseda, ki jo bom najbolj pogosto uporabljala, je »žlehtnoba«. Ne bom uporabila npr. besede »napaka«. Beseda »napaka« nima enakega pomena kot beseda »žlehtnoba«. »Napaka« pomeni neko dejanje – a to je samo »volčja dlaka« - kot v izreku. Nam pa je pomemben ZNAČAJ tega »volka«, ki pač dlako z lahkoto spreminja, četudi značaj obdrži.

Beseda »žlehtnoba« govori o ZNAČAJU te naše osebnosti, ki določeno dejanje naredi. Samo naše zavedanje o tem svojem značaju omogoča transformacijo in posledično temu pravi rezultat (zdravje, osebno rast in uspeh). Popularne metode samo spreminjajo način in obliko izražanja, preko katerih speljemo hudobije našega značaja.

Preprosto povedano: **prej smo kričali na nekoga, da bi ga podredili. Danes pa smo iznašli manipulativne in prefinjene metode izsiljevanja s ciljem nekoga podrediti.**

S tem ne samo da nismo nič boljši, kot smo bili v tem obdobju našega divjaštva, temveč smo postali še bolj hudobni kot kadarkoli prej. Prej smo bili vsaj iskreni, sedaj pa smo hinavski in hudo manipulativni. To pa je značaj, ki pripelje do rakastih bolezni!

In ker se nismo nič spremenili, nam ne uide usoda, ki jo je W. Durant izrazil tako:

“A great civilization is not conquered from without until it has destroyed itself from within”.

Pa tudi naše metode, s katerimi sami pri sebi ubijamo vse, kar ne odgovarja ciljem naše butaste ljudske glave, so zelo grobe. Naše uničevano bitje je zaslužilo, da tega lažnega boga v nas, ki ta »genocid« izvaja, imenujemo s pravim imenom.

In upam, da vam bo več pomenila ostra iskrenost kot pa mila hinavščina in manipuliranje ter da mi ne boste zamerili ostrih, mogoče celo umazanih besed, uporabljenih v interesu jasnosti.

Religiozne besede

V svojih tekstih velikokrat uporabljam tudi besede in pojme, ki se pogosto ali pa izključno uporabljajo v cerkvi in svetih spisih. Moram poudariti, da nimam v ozadju nobene cerkve ali sekte ali česa takšnega.

Medtem ko umazane besede s svojim zvenom označujejo pravi pomen in dajo težo izrečenemu, religiozne besede opisujejo določene pojme, ki niso prisotni samo v cerkvenih spisih, temveč so sestavni deli našega vsakdana. Tako npr. besede »hudič«, »bog« in podobno niso dobesedno ti in takšni liki, kot smo si jih navajeni predstavljati, vendar tudi niso samo »ideje«. To so pojmi, s katerimi se označujejo naši konkretni značaji (hudobije ali pa vrline), interakcije in dejstva oz. nek KONTEKST življenja. Torej gre za konkretne zadeve o nas iz našega vsakdana. O njihovem obstoju ne odloča to, ali vanje »verjamemo« ali pa »ne verjamemo«. Kot npr. sonce, ki obstaja ne glede na to, kako ga imenujemo, in ne glede na to, ali hočemo ali nočemo verjeti v njegov obstoj.

Otroške pravljice

Tudi njih pogosto omenjam. Namreč, tiste prave, »klasične« pravljice niso samo zgodbice, namenjene otrokom. To so s simboliko izražene kozmične resnice, ki služijo človeku kot smerokaz na njegovi poti osebne rasti.

Kako je treba brati knjigo

Najprej preberite glavno besedilo, ki je napisano v klasičnem črnem tisku. To besedilo je samo po sebi celota, vodilna rdeča nit. Ko to absorbirate in dobro razumete, preberite celotno besedilo, skupaj z oštevilčenimi dodatki s sivo podlago. Ti dodatki prinašajo primere in kompleksnejšo razlago problemov, ki so bili predstavljeni v glavnem besedilu.

Pišem samo o stvareh, čez katere sem šla – ali osebno, prek svojih lastnih problemov in ozaveščanj, ali pa v kontaktu s pacienti. To so rezultati mojega dela in raziskav, sploh v teh zadnjih 25 letih. Če opisujem nekaj, kar ni moje, to vedno pripomnim.

O ČEM GOVORI KNJIGA?

Knjiga govori in poučuje, kako s preprostim, vendar pravilno usmerjenim mentalnim procesom in brez uporabe drugih pripomočkov ali zdravil, priti ne samo do notranjega miru in dobrega psihičnega počutja, temveč tudi do telesnega zdravja. Ob tem pa se odpirajo tudi takšne mentalne, psihične in fizične sposobnosti, za katere nismo niti slutili, da bi bili lahko v nas.

KAJ JE CILJ KNJIGE?

Če življenje primerjamo z bazenom, polnim umazane vode in smeti, potem je cilj te knjige ne samo, da vas nauči plavati, temveč da vas nauči plavati tako, da vam te smeti ne gredo v usta.

Na prvem mestu vas želim provocirati in zintrigirati, da vidite stvari tudi z drugih strani in ne samo s tiste, s katere ste vajeni gledati.

Želim, da vidite, da vaši plusi in minusi in vaša logika pri odločanju le niso tako zanesljivi, kot ste to mislili. Rada bi vas pripeljala do točke, v kateri se boste ZLOMILI, ker boste ugotovili, da NIMATE POJMA, ker je preveč vsega, preveč možnosti in preveč nevarnosti. Hočem, da se ob spoznanju te kompleksnosti počutite zbegani, izgubljeni in tudi nesposobni, saj stvari niso tako enostavne in enoznačne, kot ste mislili.

Vem, da vse to zveni strašno grobo. Vendar **samo na ta način se boste odprli novim spoznanjem.**

Jaz bom prikazala samo konflikte in probleme v vašem dosedanem življenju. Rešitev ne bom dajala, ker ne obstajajo preproste rešitve in enoznačne poti do sreče in uspeha. Noben človek ni usposobljen in niti nima pravice komurkoli predpisati, kako naj pravilno živi svoje življenje.

Vas bom pa naučila, kako prisluhniti ter kako razumeti in slediti tem osebnostim v vas, ki ste jih do sedaj večinoma zatirali. Učila vas bom tudi »pravil igre« in kako najti svoje lastne poti skozi življenje. Rezultat pa bo ne samo zdravje, temveč odpiranje takšnih sposobnosti, za katere niti slutili niste, da bi mogle biti v vas.

1. Sprememba značaja vodi v ozdravitev

V homeopatiji smo se učili, da je sprememba pacientovega značaja – v nekaj bolj primernegega – eden od osnovnih pokazateljev ozdravitve, čeprav so mogoče še vedno prisotni neki bolezenski znaki. Tudi ti bodo v naslednjih dneh izzveneli.

Ko sem se poglobila v ozaveščanje, je postalo jasno, da sprememba značaja ni posledica, temveč vzrok ozdravitve. Oziroma, vsaka PRAVILNO narejena

lekcija na duhovni ravni, pripelje do pozitivnih sprememb tudi na fizični ravni.

Ta fenomen je najlažje spremljati pri otrocih, posebno ob prebolevanju akutnih bolezni. Namreč, akutno bolezen je možno pozdraviti v parih urah. Zaradi tega je vsaka sprememba otrokovih sposobnosti in značaja bolj opazna. Starši govorijo, da jima je otrok »čez noč zrasel za eno stopničko«. Torej, ne samo, da je postal telesno zdrav, temveč je postal tudi emocionalno in mentalno bolj zrela osebnost.

* Najbolj izrazit in presenetljiv primer pa je bil fantič, star kakšnih 7–8 let. Ne vem več, zaradi česa je bil pripeljan na terapijo. Velika večina otrok je bila pripeljana k meni zaradi ponavljajočih se dihalnih infekcij. Cilj pri njih ni bil samo pozdraviti akutnega prehladnega stanja, temveč tudi pozdraviti nagnjenost k obolevanju.

Pri tem fantiču ni bilo vedenjskih problemov. Bil je miren in priden. Ker je takrat začel hoditi v prvi razred, se je hitro pokazalo, da ni bil ravno nadarjen za učenje. Poštevanka mu nikakor ni šla. Vendar sem to izvedela šele pozneje, saj to ni bil vzrok za terapijo. Tako sem jaz zdravila samo njegovo nagnjenost k obolevanju.

Nekega dne mi mati v paniki sporoči, da je ta miren otrok postal tako silno agresiven, da je z nožem preganjal svojega 7–8 let starejšega brata. Seveda sem takoj ukrepala s spremembo terapije. Spet se je umiril. In takrat je materi padlo v oči, da je tiste dni, ko je bil tako hudo agresiven, POPOLNOMA OBVLADAL VSO POŠTEVANKO, tudi snov za nazaj, ki se je ni uspel naučiti, ko so jo obdelovali. Vendar ko se je spet umiril, je spet vse »pozabil« in se ponovno ni mogel naučiti nobene snovi.

Po nekem času se je ponovno odprla agresivnost. V času agresivnosti je bil spet super uspešen s poštevanko. Vedel je vse za nazaj in tudi sproti jo je obvladoval. Ko se je ponovno umiril, je ponovno vse pozabil in postal popolnoma nesposoben.

Primer tega otroka je bilo dokazilo za teorije o miazmah, ki sem jih učila v homeopatiji, in tudi mojih hipotez o potlačevanju. Osebnost v otroku, ki je odgovorna za »poštevanko« (določene mentalne sposobnosti), je namreč agresivna. Da ne bi bila oseba kot celota agresivna, je morala biti v njem ta

osebnost potlačena oziroma spravljena v »zapor«. Vendar, medtem ko je v zaporu, ne more opravljati svojega dela. Torej, celotna osebnost otroka je ostala brez tega sposobnega, vendar agresivnega »sodelavca«. Tako je bil otrok miren, vendar nesposoben in bolan.

Terapija je odprla ta »zapor« in hudobec je prišel ven. Takrat je lahko prišla do izraza njegova sposobnost in tudi bolezenskih znakov ni bilo.

Nadaljnja terapija je pripeljala do tega, da so bile te in takšne amplitude njegovega psihičnega in mentalnega stanja vse manjše. Ko se je odprla, je agresivnost sama postajala vse manjša, prav tako pa tudi nesposobnost v času miru. Na koncu smo dobili otroka, ki je bil zdrav, bil je popolnoma v redu, miren, stabilen in oseba na svojem mestu. Ni bil ne »tumasto« priden in ne postavljaško agresiven, temveč sposoben, uspešen in konstruktiven.

DRUGAČEN PRISTOP

»Vendar tudi drugi obljublajo doseganje takšnih rezultatov« – poveste vi, »pa še z bolj preprosto in ljubeznivo metodo«. Zaničevalno zamahnete z roko in odpravljajoč se stran še zakolnete, da gre pač za "... samo še eno novo nakladanje v zbirki tisočernih in tisočernih tovrstnih knjig!" Imate prav! "Duhovna/osebna rast" se ponuja na vsakem koraku in vsakdo je prepričan, da o tem že vse ve. Povrhu tega sem tudi groba, da sem se že na začetku morala opravičevati. Pravijo pa, če hočeš biti uspešen, moraš biti fin in povedati to, kar drugi hočejo slišati. Moraš biti ljubezniv, prijazen, nič ne smeš kritizirati in ne smeš dajati vtisa, da skušaš druge poučevati, ker ljudje tudi tega ne prenesejo ...

Vendar jaz ničesar od tega ne naredim! Jaz obljubljam čisto nasprotje. Kako naj potem pričakujem, da mi bo kdorkoli sledil?!

Kot odgovor mi dovolite še eno primerjavo: lahko ste odličen matematik, vendar ste napačno prepisali nalogo s table. Ne glede na to, kako se trudite, nikoli ne boste dobili pravega rezultata.

Zaradi tega vas muči strah, občutek krivde in nezadovoljstvo samega s seboj. Povrh vsega vam še notranji glas govori, da niste sposobni ter vam močno spodkopava vašo samozavest. Čisto ste obupani.

Kako vam pomagajo druge metode?

Na pomoč vam priskočijo sodobne popularne metode. So številne in z različnimi imeni (od pozitivnih afirmacij do hipnoterapije), vendar je, v glavnem, princip pri vseh neka oblika pozitivne afirmacije in dopovedovanja. Pristopajo zelo milo, ljubeče, »božajoč vas po glavici« in »sočustvujejo« z vašim trpljenjem. In, seveda, ponudijo smer in pomoč, da bi sledili tej smeri.

Prvi korak v tej smeri je, da vam dopovedujejo, da je z vami vse v najlepšem redu. Potem vam dopovedujejo, da ste bog, ki svojo usodo lahko vzame v svoje roke in jo spremeni po svoji volji. Postopoma vam dopovejo, da so vsi ti glasovi v vas negativni in jih je treba zatreti in da ne smete poslušati nobene, ne zunanje in ne notranje, kritike. Dopovedujejo vam, da imate pravico

biti takšni, kakršni ste (torej nesposobni, da opravite naloge!) in da ni treba ugajati nobenim diktatorskim staršem (tudi ne vašim lastnim notranjim kriterijem). Na koncu pa vas pripeljejo do točke, ko negirate obstoj kakršnekoli naloge in postanete prepričani, da obvladate vse, kar obstaja na tem svetu. Oziroma, če vi za nekaj ne veste, je to samo zato, ker to niti ne obstaja. Ni vam potrebno niti gledati v knjige, ker tam ni ničesar, kar bi veljalo za vas. Če pa v vaši prisotnosti nekdo omeni nekaj, česar vi ne veste, je ta lahko samo hudobec, ki vas nadleguje, zato si je zaslužil, da ga oblatite tudi v medijih in na družbenih omrežjih, saj morate ves svet opozoriti nanj, naj se mu nihče ne približa.

Lahko pa da vas s pomočjo hipnoze ali hipnotizirajočih manter usmerijo v čisto drugačne smeri od te, ki je bila vaša prava pot.

2. S popularno miselnostjo v napačno smer

Verjetno se vam zdi, da pretiram. Na žalost ne. Te zadeve sem tudi na lastni koži velikokrat doživela. Prikazala bi tri zelo markantne primere. Šlo je za osebe, stare med 30 in 40 let.

* Mladi moški je bil znanec. Začela sem mu svetovati, ker je sam izrazil to željo. Vendar je hitro postalo jasno, da noče več mojih nasvetov. Jaz se mu nisem naprej vsiljevala.

Ko pa se mu je, pa ne prvič, zgodila neka telesna težava, se je name obrnil za mnenje. Za moje mnenje ni bilo potrebno nobeno medicinsko znanje, temveč samo preprosta logika.

Namreč, če se ti pri določenih aktivnostih dogajajo telesne nevšečnosti, potem prenehaj s temi aktivnostmi. In če uživaš stimulanse in »prehrambene dodatke« v velikih količinah in se dogajajo nevšečnosti, to pomeni, da ti vsi ti kemijski izdelki niso pomagali.

Ne spominjam se več natančno, kako se je stvar odvijala, dejstvo pa je, da sem po nekaj dneh dobila mail s hudo kritiko. Bila sem popolnoma zaničevana kot človek in kot strokovnjak (zdravnik), ker »... nehumano in neprofesionalno ravnam ...« in ker »... hočem nekemu prepovedati nekaj, kar mu tako silno paše ...«.

Na to sem ironično odgovorila – seveda brez uspeha –, da tudi narkomanom

tako silno paše njihova droga in alkoholikom pijača – vendar če nekomu nekaj »paše«, to ne pomeni, da je to upravičeno jemati in da ni škodljivo.

Iz »pripomb« tega mladeniča sem dojela, da hodi na neke skupine v tujini. Zalo se je hvalil, kako mu je to pomagalo, da dobi »samozavest«.

Ne vem natančno, kaj poučujejo na tej in takšnih skupinah. To niti ni pomembno. Pomemben je rezultat njihovega nauka in ta je katastrofalen. Zaradi močno ekspandiranega ega in (z neumnostjo) nabite »samozavesti«, ta mladenič ne posluša najbolj preprostih logičnih nasvetov in naprej drvi v svoj propad. Zraven pa si jemlje ENORMNE pravice, da na podlagi svoje lastne neumnosti za večne čase obsodi in zatolče vsakogar, ki si drzne omeniti nekaj, kar njemu ni po volji ali je zanj neznano, čeprav ves svet to ve.

In ne moreš mu pomagati. Zahvaljujoč popularni »duhovnosti« takšni ljudje ostajajo obsojeni na propad, saj jim je nemogoče karkoli dopovedati ali obrazložiti.

Drugi dve zadevi sta se dogajali na Facebooku.

* Ker sem na Facebooku opazila skupino za homeopatijo, sem se priključila. Nisem ostala anonimna tako kot drugi. Predstavila sem se in povedala, da sem po poklicu zdravnica, a se s homeopatijo poklicno ukvarjam že 25 let.

Naredila pa sem usodni »smrtni greh«. Drznila sem si »domnevati«, da mi šolska izobrazba in izkušnje dajejo pravico »verjeti«, da nekaj le bolje vem od tistih laikov, za katere je malo verjetno, da so prebrali karkoli razen mogoče kakšen propagandni tekst na določeno temo. In tako, na podlagi te moje »domneve«, sem si upala bolj odločno vmešati se v diskusijo. To sem naredila, ker sem posumila, da gre pri neki puncu za možnost bolj resnega stanja in da lahko nastrada, če se zanese na absolutno neprimerne »nasvete«, ki so ji jih dajali.

Poskušala sem razložiti, vendar so me jezno, seveda anonimno, napadli. Ker se nisem dala prepričati v njihov prav, so me vrgli iz skupine, ker pač »... ne upoštevam njihove dobrosrčnosti in želje pomagati«.

Nekateri so mi napisali osebno sporočilo strinjanja z mano, vendar me javno niso upali podpreti.

In tako se sprašujem: Komu je v interesu, da se ga ljudje tako bojijo, da si ne upajo javno izraziti strinjanja z mano? Komu je v interesu, da ubijajo ne samo strokovno, temveč tudi logično mnenje? Komu je v interesu ne samo razdreti vsakega obstoječega sistema in NUJNIH pravil igre, temveč tudi razdreti osebnost tistega, ki opozori na VELJAVNA pravila v določenem sistemu?

Komu je v interesu, da tako spravi druge ljudi v življenjsko nevarne situacije? Komu je v interesu tako zavajati ljudi in jim z vsemi silami onemogočiti, da pridejo do pravilnejših ali vsaj drugačnih informacij, kot so tiste, ki jim jih servirajo nekateri v tem »zaporu«? Komu je v interesu tako UBIJATI ljudi?

* Tudi pri tretjem primeru (tudi s Facebooka) se je vse začelo popolnoma nedolžno. Nekdo je nekaj napisal. Jaz sem dodala neko svoje preprosto mnenje in neko opozorilo iz svojega poklica – in nato sem bila hudo napadena.

Hotela sem razložiti, saj sem mislila, da nisem dobro napisala. Vendar sem bila še huje napadena. Lahko bi rekla, da je bilo to, kar je neka gospa napisala, »histerično kričanje« name.

Vedno je sumljivo, če nekdo na neko nedolžno pripombo ekstremno burno odreagira.

Kako je možno, da pri nekom izzove naslednja pripomba histerični napad agresije: »Gospa, niste me dobro razumeli. Verjetno nisem dobro napisala. Dovolite, da še malo razložim«.

V takšnih situacijah ne vem, ali naj se smejim ali jokam. Saj je ta mlada žena, ki sem jo imela za simpatično in pametno, v svoji eksploziji jeze »kričala« neverjetne stvari! Zmerjala me je, ker sem upala napisati, da ONA MENE ni razumela. Torej, moj »smrtni greh« je bil, da sem sploh upala pomisliti na možnost, da ona ne ve bolje kot jaz, kakšne misli imam jaz v svoji glavi. In da sem si upala pomisliti, da jaz bolje vem kakor ona, kaj JAZ hočem povedati in to iz mojega lastnega poklica.

Kako vam pomaga moja metoda?

Najprej od vas hladnokrvno zahtevamo, da sprejmete boleče dejstvo: da ste nesposobni rešiti naloge. Če se pomirite s svojo nesposobnostjo in mi verjamete, da vam hočem pomagati, mi boste pokazali svoj "zvezek" s to kritično nalogo.

To mi bo omogočilo, da kar hitro ugotovim, da ste npr. nalogo napačno prepisali s table. Tudi to lahko hitro ugotovim, da ste npr. odličen matematik, saj je bil postopek reševanja naloge pravilen.

Takoj bo jasno, da je vzrok za napačen rezultat nekje drugje. In tako bomo lahko hitro ugotovili naprimer, da ne vidite dobro. Mogoče vam v tem momentu ne ustreza nošenje očal, vendar vam bo to omogočilo, da vidite nalogo. In lahko postanete novi Einstein, ki bo spreminjal svet.

3. Matematika poučuje logično razmišljanje

Tako je delal naš profesor matematike v gimnaziji. Takšen pristop mi je (pa ne samo meni) rešil »ugled«, vendar se s to metodo lahko rešujejo življenja.

Učitelji so v tistem času v glavnem gledali končni rezultat. Čeprav sem bila na gimnaziji med najboljšimi matematiki, sem pogosto naredila napake pri prenašanju predznakov z ene strani enačbe na drugo. Vendar našega učitelja ni zanimal končni rezultat, temveč, ali učenec zna razmišljati in ali obvlada POSTOPEK REŠEVANJA naloge.

Hvala Vam, profesor Balint!

Odločitev je sedaj vaša, koga boste imeli za prijatelja. Tega, ki vam zelo milo dopoveduje, da ste sposobni, vendar vam dejansko zabičuje, da ste nesposobnež in vse naredi, da za vedno ostanete nesposobnež. Ali pa tistega, ki vas terja, da sprejmete dejstvo, da ste nesposobni rešiti nalogo (čeprav bi jo morali znati), vendar to dejstvo postavlja samo kot izhodišče za pravo, hitro in dokončno rešitev vašega problema.

4. Zaničujemo in zabijamo nazaj tam, kjer to najmanj mislimo

Na tem mestu moram opozoriti na en zelo občutljiv moment. Po mojih iz-

kušnjah so v prvi vrsti bolj bistroumni otroci tudi bolj občutljivi. Nihče pa jih ne razume. Odrasli pa se hitro pustijo zmanipulirati.

»Šolski primer« na to temo sem dobila pred leti, ko se še nisem ukvarjala z ozaveščanjem in nisem vedela vsega tega, kar vem danes.

* Šlo je za nadpovprečno inteligentnega in pridnega fanta – vse v superlativih. Potem je padel v krizo, ki je sovpadala s puberteto. Učil se je največ pol ure na dan in je cele dneve presedel pred računalnikom. Kljub temu je dobival štirice in petice. Bil pa je čisto obupan nad takšnimi ocenami in je postajal vse bolj depresiven.

V gimnaziji so se drugi za dobre ocene učili 4–5 ur, pol ure učenja pa le ne more zadoščati! Torej, logičen sklep je bil, da bo še vedno nadpovprečno sposoben, če se bo učil eno uro na dan, kar bo zagotovo izboljšalo njegov uspeh.

Rešitev se je zdela preprosta, vendar reakcija otroka na takšen nasvet (in tolažbo njegovih staršev) je bila popolnoma presenetljiva! Reagiral je z izbruhi jeze in postajal še bolj depresiven, obtožujoč starše, da ga zaničujejo, in sebe, da ni dovolj sposoben.

Šele po mnogih letih sem razumela problem in ga potem zaznavala tudi pri odraslih. Dojela sem, da je to naše spodbujanje in tolaženje dejansko res ZANIČEVANJE.

Da bi to dojeli, moramo razumeti celoten kontekst. Torej, nahajaš se v stanju, ko si obupan, ker nisi sposoben rešiti naloge pod določenimi pogoji.

Najprej se moramo ustaviti pri tem: Ali ste obupani, ker ne znate voziti vesoljskega plovila? Ali ste obupani, ker ne znate smučati za olimpijsko medaljo? In če ste šivilja, ali ste obupani, ker ne znate popraviti avta?

Niste! Ker nismo obupani nad neznanjem, če ne pričakujemo od sebe, da bi to morali obvladati. Obupani pa smo nad tem, kar pričakujemo od sebe, ko nekje v globini duše JASNO VEMO, DA SMO SPOSOBNI NEKO DELO OPRAVITI IN DA JE NAŠA NALOGA, DA TO DELO OBVLADAMO IN OPRAVIMO.

Ne gre za to, da bi npr. starši to terjali od nas. Če bolj natančno opazujemo

zadeve, lahko velikokrat ugotovimo, da starši samo IZPOLNJUJEJO TO, KAR OTROK OD NJIH PRIČAKUJE. Torej ne silimo sebe, ker starši to od nas pričakujejo, temveč nas starši terjajo, ker mi od njih pričakujemo, da nas terjajo!

Če se vam zdi vse to neverjetno, potem pomislite, kolikokrat ste hoteli, da vas drugi tolažijo – celo sami ste jim povedali, kako naj bi vas tolažili. Zakaj pa niste sami sebe potolažili? Ali pa ste potrebovali, da vas nekdo drug spodbuja, ko pa ste sami vedeli, da morate zdržati ali zmagati. Zakaj hodite na športne tekme ali v Planico spodbujat naše skakalce? Saj sami vedo, da bi bilo dobro, da zmagajo! Vendar ni tako in to vsi dobro vemo.

Nič ni drugače tudi v odnosu otrok – starš, samo da je malo bolj skrito in se problema ne zavedamo. Npr. ali ste res vi silili svojega otroka kolesariti? Večinoma ne. Začeli ste ga spodbujati, ko ste videli, da bi sam to hotel, vendar se tega nikakor ni mogel lotiti. Videli ste borbo v otroku, ko bi en del njega hotel, nek drugi del njega pa tega noče. Pa ste ga začeli spodbujati.

Nisem rekla, da je starš vedno nedolžen. Kriv pa tudi ni vedno, četudi se zdi tako. Hotela sem pokazati, da problem ni tako enostaven, kot se nam zdi.

Vrnimo se na tega nadpovprečno inteligentnega fanta. Sam od sebe je zahteval in pričakoval nek rezultat, ki se nam je zdel nemogoč. Očitno je točno čutil, da ima v sebi SPOSOBNOST, vendar ga nekaj ovira, da to sposobnost izrazi »na površju«. Tožil nam je, mi mu pa nismo verjeli.

To je bil prvi nivo zaničevanja njega: da ne verjamemo v njegove lastne občutke in lastno presojo svojega stanja.

Posledica tega je drugi nivo zaničevanja. Ta pa je, da mu nismo verjeli, da je lahko tako sposoben, da se v pol ure učenja nauči določeno snov.

Naša naloga bi bila v prvi vrsti spoštovati njega in njegovo presojo sebe in svojega stanja. Potem pa mu pomagati razrešiti problem okoli teh ovir, zaradi katerih ni mogel izživeti svoje prave sposobnosti (opozorilo: nisem napisala, da ovire »umaknemo«, saj tudi ovire obstajajo z razlogom in brez ozaveščanja bi lahko umikanje ovir imelo hude posledice).

* Drug »šolski primer« je bil mlad moški. Poleg službe je poskušal končati fakulteto. Je nadpovprečno inteligenten, vendar je obupan, ker mu drugi me-

čejo polena pod noge. Starša ga »tolažita« z besedami: »Sin, če nisi sposoben narediti te tehnične smeri, pojdi študirat pravo ...«

In potem starša nista razumela, zakaj jima je sin samo jezno zabrusil nazaj, ko pa sta ga onadva samo »ljubeče tolažila«!

Zakaj naj bi bilo to zaničevanje?

Zaničevanje je že samo dejstvo, da se starša sploh nista potrudila razumeti, za kaj je šlo. Še hujše zaničevanje je, da sta imela za samoumevno, da je za »neuspeh« edini vzrok »mentalna nesposobnost« njunega sina.

Če malo širše pogledamo, ta »tolažba« ni samo zaničevalna, temveč tudi popolnoma DESTRUKTIVNA.

Namreč imamo tehnično zelo nadarjeno osebo. V doseganju uspeha (fakultetne izobrazbe) ga je ovirala nevoščljivost in birokracija. Sam se bori in poskuša razrešiti problem, vendar mu zmanjkuje moči in vse bolj obupuje.

S takšno »tolažbo« se mu do konca razbije ta iskra, ki ga je še spodbujala, da vztraja in se bori. Nato pa je sledil nadaljnji udarec: »če nisi sposoben, pa študiraj pravo«.

Ali je vse to res samo »ljubeča tolažba«?

Kot prvo: pravo ni lahek študij tudi za tiste, ki imajo afiniteto za to. Če pa pomislim, da bi me nekdo silil študirati pravo, mislim, da bi znorela. Ne samo, da me pravo ni nikoli zanimalo, temveč je bila zame »smrt«, če sem se nekaj morala učiti na pamet. Tam pa je tega ogromno. Torej bi bila za pravo večkratno nesposobna!

Starša tega mladeniča pa sta študij prava predstavila tako, kot da je to lahek študij in če drugod ljudje ne uspejo, to že lahko naredijo.

Mislim, da vam že postaja jasno, kaj sem hotela povedati. Ne samo, da sta v svojem sinu stopnjevala občutek nesposobnosti (saj za pravo res ni bil sposoben), temveč sta ga do konca uničila z miselnostjo, na podlagi katere on ni sposoben narediti niti tega, kar uspe tudi popolnoma neumnim!

Vrnimo se na moj izmišljen primer o otroku, ki je potreboval samo očala. Očala bi spravila vse v red in bi otrok lahko nadaljeval šolanje in postal uspešen. Vendar, ker je »prodal dušo« za tolažbo, še naprej ni bil v stanju, da

bi rešil nalogo in je zapustil šolo. Tolažba mu je pomagala, da ni slišal notranjega glasu, vendar nihče ne more ubiti te osebe v njem ne glede na to, kako se trudi. Tako se ta oseba vsake toliko prebije na površje in takrat mu je spet strašno hudo in išče svoje »mamilo«: tolažbo. Ko leta minevajo, potrebuje vse več tolažbe, saj se je vse težje vrniti k šolanju, četudi bi dobil očala. Tako je ta »dobra, sočustvujoča duša« sebi zagotovila »stranko« za vedno. Dobila je svojega ujetnika, hlapca in marioneto, ki bo za tolažbo in iluzije naredila vse.

ALI SE NE BI TO DALO SPELJATI LEPŠE IN BREZ GROBOSTI?

- Ali se sploh da dovolj lepo nekomu povedati, da nima prav? Posebno sedaj, ko so se razrasle te metode za napihovanje iluzij o tem, kako smo super, četudi to nismo?

5. Nič ni dovolj milo in lepo, če nekomu moraš povedati, da nima prav

Normalno oz. človeško je, da smo prizadeti, ko nas kritizirajo. Saj se v glavnem vsi trudimo dobro speljati zadeve in nam ni vseeno, če nam nekdo ugovarja, da ni dobro.

Velika večina tistih, ki trdijo, da niso prizadeti ali da jih ne zanima, kar drugi mislijo, je samo potlačila svoje prizadetosti in sedaj laže sebi in drugim. Lahko pa da so pod vplivom sodobne miselnosti umetno ustvarili okrog sebe »sterilno okolje« in umaknili iz svoje bližine vsakogar, za katerega sumijo, da se jim ne bi popolnoma podrejal.

Po enem izmed kozmičnih pravil se nam v trenutku, ko dosežemo stopnjo, da nas slabe stvari ne prizadenejo več, ne more dogajati nič več slabega. Do tja pa je dolga pot. Sedaj še nismo v takšnem stanju in ga nikoli ne bomo dosegli, če bomo tako lagali sebi, kakor to delamo sedaj.

Najpogostejši način potlačevanja je s pomočjo pozitivnih afirmacij s pomenom: »nisem prizadet, nisem prizadet«. Potem pa so še takšne, katerih pomen je, da nas nihče ne sme kritizirati in da tako ali tako nihče nima prav, ker smo mi popolni in nepogrešljivi.

Pogost način je tudi poučevanje o tem, kako iz svojega okolja odstraniti vse ljudi, ki bi bili nagnjeni k temu, da se ne strinjajo z nami. Najbolj tragikomično pa je, ko nekdo trmasto hoče prepričati okolje (in sebe), da njegov histerični izpad jeze ni to, kar dejansko je.

Ob vsem tem pa pozabljamo, da smo s takšnim potlačevanjem in negiranjem uničili najmočnejšo božjo pomoč za nas. Razbili smo »zrcalo«, ki nam kaže naše slabosti. Tako smo onemogočili sebi, da se izboljšamo in napredujemo.

A ni boljše, če ti nekdo v obraz pove kritiko? S tem ti je dal možnost, da se »ustaviš pred prepadom« ali da popraviš zadeve, preden te posledice udarijo nazaj. Vendar mi imamo za prijatelja samo tistega, ki se nam ljubeznivo smehlja v obraz.

Ko govorim o upoštevanju kritike, pa pogosto slišim razburjanje in odpor, ker ljudje ne ločijo stvari.

Če ste se zavestno odločili, da zadaj zataknete krilo v svoje hlačke in se vam vidi zadnjica, je v redu. Zavedate se situacije in se obnašate tako, kot ste se odločili. To je vaša pravica. Verjemite samo, da če vas nekdo opozori, to dela dobronamerno, ker ni vedel, da se zavedate.

Tudi zameriti mu ne smete, če vas opozori, da za ta in ta poslovni sestanek, na katerega se ravno pripravljate, niste primerno oblečeni in da lahko pričakujete odklonilno stališče ostalih.

Ne morete biti presenečeni in se jeziti, če vas res odklonijo. Ja, imate pravico, da se oblačite, kakor hočete, vendar tudi drugi imajo pravico, da se odločijo, ali takšno obnašanje do sebe sprejmejo ali pa ne.

Situacija pa je čisto drugačna, če se pripravljate na poslovno srečanje s pomembno stranko in ste v stranišču slučajno, brez da bi opazili, zatakneli krilo v hlačke. Obnašate se zelo poslovno in uradno, pripravili ste pomembno predstavitev in niti ne slutite, da kažete zadnjico. Presenečeni pa ste, ker opažate, da vas ne sprejemajo ali po nekaj dneh izveste, da niste uspeli, ker ste bili »neprimerno oblečeni«. Ampak zakaj? Ker vas vaša prijateljica »ni hotela užaliti«, da bi vam po resnici povedala, da kažete zadnjico, čeprav je to videla.

Modrost govori, da so najboljši prijatelji tisti, ki jih imamo za sovražnike. Samo oni so v stanju, da nam dajo iskreno kritiko, ki je najbolj relevantna za nas.

Torej, ni problem, da nas je kritika prizadela. Tudi to ni problem, kako se refleksno odzovemo. Problem pa je, če o tem pozneje, ko se umirimo in »ohladimo«, ne premislimo. Odrezati tega, ki nam je povedal kritiko, je najslabše, kar lahko naredimo, čeprav danes delamo ravno to. Bolečina ob kritiki bi nas morala motivirati, da raziščemo, kaj JE RES in da se preko »barantanja z bogom« dokopljemo do resnice in tudi do rešitve problema.

* Pred leti (ko sem z ozaveščanjem delala šele prve korake) je prišla na terapijo neka gospa s svojim sinom. Zelo hitro je hotela biti tudi prijateljica. Hodila je tudi na neko duhovno univerzo, ki je bila sveže osnovana v Ljubljani.

Velikokrat je na hitro skočila do mene, vprašala me je za mnenje ali nasvet, vendar je že sama takoj dala svoj odgovor, ne da bi mi pustila priti do besede. Sploh ni obračala pozornosti, tudi če bi mi uspelo kaj povedati.

Vendar so njena stališča začela ovirati terapijo njenega sina, zato nikakor nisem mogla biti več tiho. Toda ona me še naprej ni hotela slišati. Tako sem bila enkrat prisiljena malo dvigniti glas, da bi me sploh slišala. Uspela sem ji povedala samo: »Ni tako«. Razlage ni več počakala. Užaljena se je obrnila in za vedno odšla stran.

Torej, prijateljici sva bili samo, dokler sem bila tiho in sem se popolnoma v vsem strinjala z njo, četudi je šlo za zadevo iz mojega poklica in četudi je bilo od tega odvisno zdravje njenega sina. Dovolj je bil rahlo dvignjen glas, ker je drugače nisem mogla preglasiti in ustaviti, da mi je zamerila za večne čase.

* Nek možakar je pripeljal na terapijo najstniškega sina. Imel je vročino in vneto grlo. Če terapija deluje, bi mu moralo biti v nekaj urah bolje. Če pa ni boljše, moramo ponovno preanalizirati stanje in korigirati terapijo.

Čeprav je bil petek, sem bila za paciente vedno v pripravljenosti. Tako sem jim naročila, naj me naslednji dan (v soboto) obvezno pokličejo. Prišli pa so po 5–6 dneh s tem, da so otroka v ponedeljek peljali v ambulanto in so mu dajali antibiotik.

Stanje so prikazali kot mojo neuspešno terapijo. Na moje vprašanje, zakaj me niso poklicali že v soboto, kot sem naročila, so mi odgovorili, da so klicali, pa se nisem javila. To pa le ni možno! Ves čas sem bila na preži, saj sem bila v skrbeh za otroka. Obupano sem pomislila na neko tehnično napako ali kakšen neljubi nesporazum ter povedala, da nisem imela nobenega sporočila na odzivniku. Nato so mi z viška »zabrusili«, da oni pa že ne bodo puščali sporočila na odzivniku niti ponovno klicali, ker pričakujejo, da se jim takoj oglasim, ko pokličejo.

Moram poudariti, da takrat še ni bilo prenosnih telefonov. Torej nekaj, kar tehnično ni bilo izvedljivo, so oni imeli za mojo nespodobnost in so si lastili

pravico, da so bili užaljeni.

Pri teh ljudeh sploh ni pomembno, kako uspešna je terapija. Užalile so jih najbolj neverjetne malenkosti.

* Nek očka, ki se je imel za zelo »demokratičnega«, mi je hudo zameril, ker sem mu rekla, naj svojemu (ozdravelemu!) 4–5 let staremu otroku da tisto kepico sladoleda, ki si jo je otrok tako silno želel.

* Ali stari gospod, ki je bil že 20 let upokojen, ampak si je še vedno navijal uro za zgodnje vstajanje (okoli 4. do 5. ure zjutraj), kot takrat, ko je še hodil v službo. Od mene je hotel dodatno terapijo za to, ker ni več mogel tako urno skočiti iz postelje tako zgodaj. Hudo mi je zameril, ko sem mu povedala, da to njegovo stanje ne potrebuje dodatne terapije in naj se ne sili v vstajanje. Užaljeno me je zapustil. Tudi to mu ni bilo pomembno, da se je njegova kronična bolezen pod vplivom moje terapije močno izboljšala.

Ja! Kako nekomu lepo povedati, da se moti, ko pa je marsikdo užaljen že, če mu rečeš »dober dan«.

Za prijazne jemljete samo tiste ljudi, ki se v popolnosti strinjajo z vami in vas v popolnosti spodbujajo – čeprav drvite v prepad. Za sovražnika pa imate vsakogar, ki vas hoče ustaviti, da ne bi zdrveli v prepad, ali vas hoče opozoriti, da nekaj delate narobe, v želji, da vam pomaga.

6. Naš somišljenik nam je lahko dober prijatelj, ne pa tudi dober svetovalec.

M. V. Hansen in R. G. Allen v knjigi z naslovom MILIJONAR V ENI MINUTI trdita naslednje:

»Večina ljudi nagonso čuti, da so zanje najpomembnejši najtesnejši prijatelji in najtrdnješi stiki. Toda v večini primerov je prav nasprotno. Najpomembnejši so šibki člani. Na primer, ko iščete nove informacije, hitro ugotovite, da imate s svojimi najbližjimi zelo veliko skupnega. To so ljudje z dokaj podobnimi izkušnjami in stališči, kot so vaša, zato veste, kakšne informacije lahko pričakujete od njih. Vaši šibki člani pa že po naravi – ker so vaši odnosi z njimi ohlapnejši – živijo v svetu, ki se precej razlikuje od vašega. Zelo verjetno je, da poznajo ljudi, ki jih vi ne. Če vzdržujete mrežo šibkih vezi, boste deležni pomembnih prednosti, še zlasti v obdobju, ko posli temeljijo na informacijah.«

Čeprav se sodobne popularne metode duhovne rasti za uspešnost sklicujejo na takšne avtorje, njihovi konkretni ukrepi, namesto odprtosti, nalagajo popolno zapiranje. Svetujejo namreč, naj umaknemo vse moteče osebe iz naše okolice.

Kot pa že vemo, nam ne ustrezajo takšni, ki se niso pripravljene v popolnosti strinjati z nami in brez zadržkov soglašati z vsem, kar si izmislimo.

(Opozorilo! Marsikdo trdi, kako ne samo, da sprejme kritike, temveč je tudi vesel, da mu nekdo nekaj iskreno pove. Moram reči, da še nisem srečala človeka, pri katerem bi njegova izjava tudi resnično držala. Večinoma hočejo kritiko – vendar ne s ciljem, da bi jo upoštevali, temveč da bi jo spodbijali. Torej hočejo »bikoborbo«, v kateri so oni toreadorji, ta, ki »kritizira«, pa je bik, ki bi ga ubili.)

* Neka mlada ženska mi je pripovedovala, da je vedno mislila, da je ona »sonček« v družbi in da vsi komaj čakajo, da se z njo družijo, sploh v otroštvu. Potem pa ji je bratranec povedal, da je bila strah in trepet v družbi in so se je vsi izogibali in je ostal samo tisti, ki ni več mogel ubežati ...

* Neka gospa, ki je bila že nekaj časa pri meni v ozaveščanju, mi je pripovedovala, kako se je tolažila, da ima kljub vsem negativnostim vsaj eno dobro lastnost: da vedno drži besedo. Naslajala se je in tolažila sebe, da je v tem 100% v redu – vse dokler se ni zalotila, da je že tretji osebi za isti termin obljubila neko storitev. Bila je čisto presenečena nad sabo in se ni mogla sprijazniti, kako se ji je to zgodilo.

Najprej se je potožila možu. On pa je samo zamahnil z roko in povedal: »Saj vemo, da si takšna«.

Nato je bila še bolj prizadeta in še jezna na moža. Tako se je potožila svoji hčerki, najstnici. Tudi ona je zamahnila z roko in rekla: »Mama, saj ti nikoli ne držiš besede«.

Vsi smo, brez izjeme, prepričani, kako smo super. Večina misli, da jih ima tudi okolica za silno dobre. Vendar če je nekdo pod mojim vodstvom naredil svoje lekcije, je doživel neverjetno reakcijo okolice. K njemu so pristopali ne samo bližnji, temveč tudi bolj oddaljeni znanci in ga hvalili za »presenetljivo preobrazbo«. Seveda okolica ni vedela za njegovo ozaveščanje. In, kar je najbolj pomembno, obnašanje navzven se pri nikomur ni spremenilo! Odločilna

je sprememba tistega našega dela, ki je v ozadju in o katerem radi mislimo, da ne obstaja. Ne glede na to, kako se trudimo skriti svoje umazanije, ravno to čutimo eden v drugem.

Šele po spremembi, ki nam jo prinese ozaveščanje, slišimo pravo resnico o sebi. Ampak ta nikoli ni pohvalna.

Ne gre za to, da nas ne bi opozarjali, temveč za to, da nočemo slišati, kar nam govorijo. Ker se samo kregamo in smo ob pripombah užaljeni, nas prenehajo opozarjati. Ko pa se kaj zalomi, takrat obdolžujemo druge, da nas niso opozorili.

Ekvivalentno se obnašamo tudi do našega telesa. Veliko je telesnih znakov (npr. bolečina), ki so »signalne lučke« našega telesa. Te nas hočejo opozoriti, da je nekaj že hudo narobe. Mi pa jih razbijamo, ker smo prepričani, da so samo nesmiselne ovire pri doseganju cilja, postavljenega v naši butasti ljudski glavi. Potem smo presenečeni, ko se sesujemo zaradi hude bolezni.

* Na zadnjem potovanju z agencijo sem bila za mizo z neko gospo, ki je bila precej starejša od mene. Medtem ko sem jaz med večerjo tožila, kako sem po celodnevem pohodu utrujena in da grem takoj počivat, je ona še veselo skakljala. Tako tudi naslednji večer. Takrat pa sem tudi videla, kar sem sumila, da se je »filala« s tabletami. Nato pa je bila naslednji dan čisto bolna, ker si je s tabletami pokvarila želodec.

Tudi na materialni ravni vsakdanjega življenja dobivamo številna opozorila, ker nič ne pride kar tako kot »grom z jasnega neba«.

* Pred leti sem se vračala z morja. Sama sem bila v avtu. Od Korenice v smeri proti Plitvicam gre cesta malo navzdol in je čisto ravna. Vso kotlino imaš kot na dlani – na cesti pa je bila polna črta – prepoved prehitevanja. Prometa pa nič. Pred mano pa se je nekdo čisto počasi premikal.

Pri sebi sem razmišljala: katera »budala« je tukaj narisala polno črto. In sem prehitela. Bila sem paralelno z drugim avtom, ko mi je postalo jasno, zakaj je polna črta, vendar je tudi policist izstopil iz komaj opaznega grmička in me kaznoval za prehitevanje na polni črti.

Seveda jezna sem si postavila vprašanje za ozaveščanje, zakaj sem morala

plačati kazen. Odgovor/spoznanje je bilo, da je bila moja »napaka« v prvi vrsti ošabnost. Zaničevala sem tiste, ki so odgovorni za ceste, misleč, da jaz že bolje vem, kaj je prav in kaj ni. Zaradi ošabnosti mi sploh ni padlo na pamet, da bi se spraševala o vzroku za polno črto. Če ne bi bila ošabna, bi že pomislila, da je ta polna črta narejena z nekim razlogom. In potem bi hitro našla tudi vzrok za polno črto.

Namreč, z nasprotne strani se je na glavno cesto odpiralo več poljskih poti. Teren se je zdel popolnoma odprt in pregleden, vendar ni bilo tako. Nisem opazila policijskega avtomobila, ki je bil skrit za majhnim grmičkom. Prav tako ne bi opazila prevoznega sredstva na stranski poti, ki bi se lahko nenkrat pojavilo pred mano med prehitevanjem. Lahko sem bila hvaležna bogu, da me je ustavil samo policist, namesto kakšnega vozila, ki bi s stranske ceste priletelo predme.

Poudarek pri vseh teh primerih ni v tem, da za vedno obtičimo pri takšnih ali drugačnih preprekah in opozorilih, ki nam onemogočijo napredovanje. Obvezno pa moramo dojeti, da so prepreke z NEKIM RAZLOGOM. In ne smemo naprej, dokler nimamo jasne slike o tem, zaradi česa so te prepreke postavljene. Rešitev problema ni v okrepljeni agresiji, s katero bi umaknili prepreko ali človeka, ki nas opozarja, ali bolečino, ki nas omejuje, ali »pomanjkanje samozavesti«, ki nam govori, da ni prav to, kar počnemo, ali ni pravi način, na katerega nekaj počnemo. Rešitev je, da na vseh področjih ravnamo tako, kot ravnamo pri svojem avtu: podrobno raziščemo pogonske mehanizme, zaradi katerih se je prižgala opozorilna lučka.

- Vsak hoče vzeti življenje v svoje roke, saj je videti, da se vse da hitro urediti, tako kot njemu odgovarja. In ima za zelo grobo, če ga nekdo hoče na silo zbuditi iz čudovitih sanj, v katerih se mu zdi, da je »samo za milimeter« še oddaljen od tega, da zagrabi to, po čemer je hrepenel.

7. Rešitev se nam zdi na dosegu roke, pa ni tako

Zdi se nam, da je rešitev tako preprosta, logična in hitra. Zdi se nam, da moramo samo stegniti roko in že imamo to, kar želimo. Z veseljem sprejmemo vsakega, ki nam ponuja takšne »krasne, hitre« in tako zelo logično zveneče rešitve. Z gnusom in jezo pa odklanjamo vsako pot, ki bi od nas terjala malo več napora. Vendar je vse tako, kot pri vhodu v fjord. Gledamo naprej in nadaljevanje poti je »takoj tukaj«. Samo par metrov pa smo že tam! Ne opazimo

pa, da je vmes voda. Pa tudi če opazimo, ne zdi se nam pomembna. Silimo naravnost in upira se nam vsaka misel, da bi zavili v »fjord«. Zdi se nam, da se na ta način oddaljujemo od našega cilja! Zakaj naj bi hodili okrog po ovinkih, ko imamo cilj pred nosom!?

Najbolj klasičen materialni primer za to je denar. Vsi tarnajo, da premalo zaslužijo in vsi so prepričani, da bi se vse v hipu rešilo, samo če bi imeli večjo plačo ali bi zadeli na loteriji. Finančni strokovnjaki pa vse bolj glasno opozarjajo, sklicujoč se na izkušnje in statistike, da to ni tako. Namreč, kolikor več denarja človek zasluži, toliko več tudi zapravi in nikoli mu ni dovolj. Bogati bomo šele, ko najprej zavijemo v "fjord". To pomeni, da se najprej moramo odpovedati svojim neumnim željam in se naučiti ravnati z denarjem. Kiyosaki in zakonca Vezovišek poudarjajo, da ne gre za skopuštvu in odtegnitev zadovoljstva od sebe. Gre samo za preudarno upravljanje z denarjem, ki se ga je pa potrebno NAUČITI.

Toliko problemov, čeprav je tukaj v igri samo eden in edini otipljivi in materialni faktor ter rešitev se nam zdi tako zelo preprosta in »logična« – pa ni. Ko pa gre za naše fizično, psihično in duhovno stanje v celoti, so v igri številni faktorji. Mi pa tudi tam mislimo, kako je rešitev preprosta in na dosegu roke.

Npr. imaš probleme zaradi cigaret! Rešitev se zdi preprosta: nehaj kaditi! Vendar ali je res tako preprosto nehati kaditi? Ali lahko brez močne kontrole zdržiš celo svoje življenje, ne da bi te vleklo v kajenje? Nikakor ne! Ker je v globini podzavesti nek problem, ki ga človek rešuje s cigaretami. Če bomo našli in spravili v red ta manko, potem bo potreba po cigaretah sama po sebi izpuhtela.

* Pred leti je k meni prišel nek moški, ki je hotel prenehati kaditi. Sicer ni bil bolan. Dala sem mu neke homeopatske kapljice. Po nekaj dneh se je javil na kontrolo. Povedal je, da svojih kapljic ne potrebuje, saj mu tako in tako niso nič pomagale. Namreč, on se je odločil nehati s cigaretami in sedaj je vse v redu.

Po nekem času je prišel nazaj po kapljice s spoznanjem, da se je tudi prej trudil z »močno voljo«, pa ni mogel nehati. In tudi sedaj, ko je (prehitro) nehal s kapljicami, mu je naenkrat njegova »močna volja« izpuhtela.

* Enkrat sem slišala pogovor dveh žensk. Ena je tožila drugi, kako jo boli

glava. Druga pa ji je mirno in samozavestno dala (instant) nasvet, naj se gre operirat, da ji poberejo iz glave to, kar jo boli!

Kot vemo, se je medicina začela razvijati nekje od starih Grkov. Oni so prepoznali pomen prehrane in telesne aktivnosti za naše zdravje. Potem je sposobnost opažanja in razmišljanja postala vse bolj kompleksna. Tako se je prepoznalo vse več faktorjev, ki vplivajo na nastanek bolezni.

Vrh je bil, ko so iznašli psihoanalizo. V mojem življenju je bil ta vrh pred 40 leti, ko smo se učili o psihosomatskih boleznih oz. o velikem pomenu psihe v razvoju bolezni. Miselnost je prebila ven iz materialne omejenosti in dosegla višjo raven. Tako smo postali sposobni videti vpliv podzavesti ter mentalnega in psihičnega stanja na materialno raven in razvoj bolezni.

Vendar, kot se zdi, so potem naše tovrstne miselno-čustvene sposobnosti začele rapidno upadati in se vse bolj omejevati nazaj na materialno raven.

Prva stopnja v propadanju je bilo obdobje, ko so krvni pritisk obdolžili za vse. To je bilo iskanje »instant vzroka« proč od naše osebnosti (psihe). Še vedno je obstojal »notranji vzrok« in se je priznaval vpliv psihe, čeprav je bila le-ta že močno umaknjena v ozadje.

Ne spomnim se več imena učinkovine. Vem pa, da je šlo za nek strup, ki ga Indijanci mažejo na vrhove svojih puščic, ker v trenutku ohromi žrtev. Znanstveniki so ugotovili, da je to zaradi padca krvnega pritiska pri žrtvi. Tako so začeli propagirati ta preparat, da bo za vedno rešil problem hipertenzije. Tudi jaz sem ga komaj čakala in ga takoj začela predpisovati. To so bili še časi, ko sem še oboževala medicino.

Mislila sem, da delam kaj narobe, saj pri svojih pacientih nisem dosegla nobenega senzacionalnega delovanja.

Nihče se ni jasno izjasnil in priznal napake, vendar so ga v zelo kratkem času v neki uradni klasifikaciji postavili v skupino »srednje močnih« zdravil proti povišanemu pritisku. Ta preparat je bil eden od številnih, za katere je medicina trdila, da bo čarobna palčka za instant rešitev.

Danes pa smo vzrok za težave popolnoma odtujili od naše osebnosti in obdolžujemo – kot pri starih Grkih – čisto zunanje makro-faktorje, kot sta hrana in aktivnost.

Pred 40 leti je manjkal samo še en majhen korak, da bi prišli višje in ven. Sedaj pa smo se vrnili na popolnoma dvodimenzionalno in poenostavljeno premišljevanje ob iluziji o tem, da obstaja bližnjica – neka specifična dieta, ki bo razrešila vse naše probleme.

In tako, že nekaj tisoč let brez uspeha, silimo »po bližnjici prek fjorda«. Če bi pa zavili v »fjord«, bi bili že zdavnaj na cilju.

- Zelo je grobo tudi, ko te nekdo hoče prisiliti, da vidiš, da si v težavah ravno zaradi tega, ker si že ves čas imel svoje življenje v rokah!

8. Že ves čas imamo življenje v svojih rokah! Zato je takšno, kot je!

Vse od pradavnine imamo življenje v »svojih rokah«. To je naš »izvirni greh«, katerega posledica je bil »izgon iz raja«. Saj se je človek odločil »jesti prepovedan sadež« – jabolko z jabolane spoznanja. S svojim ošabnim jazom si je vzel pravico do iluzije, da s svojo butasto in omejeno človeško glavo ve dovolj, da odloča o tem, kaj je prav in kaj ni. In tako je vzel stvari v svoje roke in dejansko sam sebe pregnal iz raja.

Ni vedel, zakaj je bil ta sadež prepovedan. Ni pa vprašal. Tudi pomislil ni na možnost, da mogoče le obstaja kakšen razlog za takšno prepoved. Samo ošabno je ukrepal.

Ali verjamete, da vaš otrok, ki se je komaj naučil hoditi, ve dovolj o elektriki in vtičnici, da bi lahko presodil o svojih dejanjih? Ali mu dovolite vtikati prst v vtičnico? Ali mu popustite, ko tuli, ker po njegovi »presoji« s tem početjem ni nič narobe?

Ne dovolite! Ker veste, da otrok s svojo otroško glavo še ni v stanju dojeti vsega, kar je treba vedeti v zvezi z vtičnico in elektriko. Zaradi tega se tudi o svojih ukrepih ne bo znal primerno odločiti.

In pričakujete, da vam otrok verjame in vas uboga, ko mu prepoveste njegove namene. Ne popustite mu, četudi vas obdolžuje, da ste »hudoben diktator«, ali vas celo prijavi, da ga trpinčite, ker mu prikrajšujete nekaj, kar mu dela veselje. Saj po njegovem mnenju tam v vtičnici ni nobene nevarnosti.

Adam in Eva niste ubogala. Vzela sta zadeve v svoje roke in sta speljala svoje namene. In ta »greh« ponavljamo znova in znova, že milijone let. V sodobnih časih pa je stanje še hujše kot kdajkoli prej. Notranji (božji) glas nam

govori in nas na nešteto načinov opozarja, da nekaj le ni prav. Imamo veliko »signalnih lučk«, kot so strah in nesamozavest. Te nas opozarjajo, da to, kar na podlagi svoje glave hočemo speljati, pomeni »jesti sadež s prepovedane jablane«. »Jablana spoznanja« je otrokovo znanje o elektriki in vtičnici. »Sadež« je njegov sklep, s katerim se sam odloča o tem, kaj je za njega prav in primerno. »Jesti ta sadež« pomeni speljati rezultate svojega sklepa – seveda v pričakovanju užitka in koristi zase. »Izgon iz raja« pa je stanje nesreče in hudih poškodb, zaradi katerih izgubimo to in takšno možnost za življenje in preživetje, kot smo jo imeli do trenutka, ko smo stvari vzeli v svoje roke in zagrizli v to jabolko.

Današnje »kače« so inkarnirane v obliki sodobnih duhovnih metod in njihovih predstavnikov, zbranih z verižnim marketingom ali z njegovimi ekvivalenti.

Oni vas nagovarjajo in prepričujejo. Na prvem mestu vas prepričujejo, kako »ne poslušati boga« – torej kako odrezati bolečine, kako premagati in ponovno premagati ... Kako razbiti strah, kako razbiti moralne norme v sebi in kako umakniti vsako prepreko ali pomislek, ki vas mogoče ovira, npr. v tem, da svojemu sklumpanemu izdelku nabijete ogromno ceno ...

In vas potem nagovarjajo in prepričujejo: »daj, saj zmoraš, saj imaš prav, saj si sposoben ... Vzemij življenje v svoje roke, saj ti pripada ... ne oziraj se na nikogar in na nič – ker ti pripada – pripada ti ves svet in lahko z njim delaš kakorkoli hočeš«.

Naprej pa vam kača dopoveduje: »Samo ubogaj me in sledi in te bom postavila za gospodarja sveta, za »milionarja v eni minuti«, da ti nikoli ne bo treba nič delati«.

Mi ne verjamete? Mislite, da pretiravam? Potem ODPRTO poslušajte, kaj govorijo na teh tako dragih seminarjih za biznis, prebirajte knjige milijonarjev, poslušajte te drage »coache« za biznis in sodobno duhovnost za nabijanje samozavesti ... Potem pa preberite, kaj piše v Svetem pismu in primerjajte, npr. kaj piše o kači in načinu, kako je opisan njen odnos do Adama in Eve. Primerjajte tudi to, kako hudič pregovarja Jezusa (menda na Oljski gori).

Nisem ravno študirala Svetega pisma. Vendar se mi zdi, da so besede sodobnih business- in life-coachev, s katerimi nabirajo in nagovarjajo svoje sledilce, enake besedam kače oz. hudiča, s katerimi nagovarja svoje žrtve.

Trdite, da vi le niste butast otročiček in ne Adam in Eva, temveč odrasla in odgovorna oseba, ki pa že ve, kako se stvarjem streže, ter da za vas ne velja moja primerjava.

Za »odrasle in odgovorne osebe« so se imeli tudi tisti, ki so na intaktna področja narave prinesli tujerodne živalske ali rastlinske sorte, ki so se potem tako razbohotile, da so uničile popolnoma vse.

In za odrasle in odgovorne, celo za poslovno zelo uspešne, se imajo tisti, ki so uničili reko Kolorado, ki se ne izliva več v morje, saj se je zaradi prevelike eksploatacije posušila sto kilometrov pred svojih izlivom v morje.

Verjetno ste že slišali, kako so nedolgo nazaj neki ekonomisti dobivali celo Nobelove nagrade za svoja »senzacionalna odkritja« za reševanje sveta, ki so se, že po parih letih, izkazala za katastrofalna in so imeli hudih posledic!

In so bili priznani znanstveniki, ki so »znanstveno« odsvetovali dojenje, češ materino mleko ni primerno za otroka. Evolucija je potrebovala milijone let, da ustvari nekaj smovzdržnega za rast in razvoj mladiča živalskih vrst. Za višjo stopnjo razvoja je ustvarila materino mleko. Dokaz, da je to primer-na hrana za mladiča sesalcev (kamor sodimo tudi mi) je, da na tem mleku prosperiramo že milijone let. Sedaj pa so naenkrat »znanstveno dokazali«, da materino mleko ni primerno za otroka, ker v njem ni dovolj železa in »čez noč« terjali spremembo prehranjevanja. Tako je sledilo nekaj generacij, ki so se prehranjevale z umetnim mlekom, preveč obremenjenim z železom (in še z marsičem). In potem pa: »... ups, nismo vedeli«, da je v materinem mleku tudi neka beljakovina, ki pač omogoča in naredi, da je vse v redu.

Spomnite se, kako ste danes obsedeni s strahom, da v prehrani le ne bi bilo nečesa za odtenek preveč ali premalo. Kaj mislite, kako je potem slabo deloval ta ošabni poseg v naravo v najbolj občutljivi fazi človeškega razvoja! In kako se vse to prenaša na njihove otroke, ki niso več tako kompletni, kot bi bili, če njihovi starši ne bi bili zastrupljani umetnim mlekom obremenjenim z železom

In tukaj je šlo samo za preprosto makro-materialno zadevo – mleko v prehrani dojenčka. Sedaj pa še ta neskončno velika ošabnost, da se igramo z genetiko in še marsičem in si umišljamo, da vse obvladamo in znamo za naprej, čeprav je v igri milijon faktorjev.

Najbolj enostavno mi je razložiti zadeve na materialni ravni. Vendar materija je samo vrh ledene gore. Globlje so razni energetski, psihični in duhovni nivoji, s katerimi se dejansko nihče več ne ukvarja, saj vsak misli, da o tem že čisto vse ve in obvlada.

Ne recite, da vse to niste bili vi in da so krivi ti »znanstveniki«, ki so vas prepričali v določene zadeve.

Nihče od njih ne bi postal »priznan znanstvenik«, če ne bi našel takšnih, ki mu verjamejo in mu sledijo.

Vedno so obstajali ljudje, ki so podvomili, vendar ste jih križali, linčali ali sežgali na grmadi. In bilo je tudi mnogo takšnih, ki so zakričali, da je »cesar gol«, vendar se zanje nihče ni zmenil.

In danes milijarderji odprto in javno govorijo in pišejo o tem, kako zadevam strežejo, kako premišljujejo in MANIPULIRAJO z vsemi nami. Saj lahko povedo, ko dobro vedo, da smo preveč poneumljeni, da bi sploh kaj razumeli ali videli. Pa tudi tega ne razumemo, ko nam povejo rešitev za nas. In potem nam zabrišejo v obraz: »kdo vam je kriv, da ste ovce in nam omogočate, celo terjate, da vas izkoriščamo!«

Tega nisem jaz rekla! Jaz sem samo uporabila pravo besedo za to, kar so oni bolj lepo izrazili. Tudi sama sem bila zelo presenečena, ko sem to brala in poslušala na predavanjih ali webinarjih. Še bolj pa me je presenečalo, da dejansko tega tudi nihče ni razumel.

Vrnimo se na otroka in vtičnico.

Ko otroku ne dovolite, da vtakne prst v vtičnico, ali mu prepovedujete zabavo? Ali mu prepovedujete znanje o elektriki?

Jasno, da ne. Gre samo za to, da otrok ŠE NE MORE DOJETI, za kaj gre. Njegovi sklepi in odločitve o ukrepih pa bi nastali na podlagi njegovega nezrelega in močno omejenega razuma. Na ta način sprejeta odločitve bi imela katastrofalne posledice. Ubil bi se (»izgon iz raja«) preden bi dosegel stopnjo razvoja, na kateri bi lahko na pravilen način razumel zadeve in ravnal na primeren način.

Vendar otrok sprašuje: »zakaj?« In če se enkrat opeče na vroči žarnici, se je več ne bo dotikal. Odrasli homo sapiens pa ne premore takšne modrosti.

Kličemo boga na pomoč. Želja se nam uresniči in to »božje vodstvo« postaja

vse bolj močno v nas. Nato pa se mi z vse večjo močjo borimo to božje izkoreniti iz nas. In čeprav smo dobili že nešteto dokazov o tem, kako s svojimi ukrepi uničujemo, mi ne odnehamo. Samo stopnjujemo svoje ukrepe, ki smo jih zgradili na iluzijah. Domnevamo, da smo bogovi; z genetskimi manipulacijami celo bogovi-kreatorji živih bitij.

S svojim naukom o tem, kako moramo »pozabiti preteklost«, popularne metode vračajo naš razvoj milijone let nazaj. Saj nam njihov nauk onemogoča to, kar je eden od elementarnih kriterijev inteligence: učenje z metodo poskusov in napak.

Sedaj pa že slišim vaš naslednji ugovor: »vendar razne moralne norme, zakoni in razne diktature namesto demokracije so nas le omejevale, da bi imeli življenje v svojih rokah in naredili, kakor nam je lepo in prav!«

Pravila, dana v svetih spisih, hočejo samo reševati ŽE NAREJENO ŠKODO. Tista od človeka pa so spet samo poskus človeka, ki je vzel zadeve v svoje roke, da spravi v red to, kar je pred tem že močno uničil – ker je imel zadeve v svojih rokah. Če bi pustili »po božje«, bi vsak delal to, kar mu je namenjeno! Zaradi česa mislite, da je to determiniranost, ki je ne smemo dovoliti? Saj nobena skupnost ne more funkcionirati, če vloge niso razdeljene.

V prejšnjem sistemu smo npr. imeli pastirje in kmete, ki so od srca delali to, kar so, vendar smo jih silili, da gredo v šole in v tovarne – in smo porušili ravnovesje. Danes pa prek interneta iščejo pastirje, ki sedaj prihajajo iz tujine.

Danes pa te, če ne hrepeniš po dragem športnem avtomobilu, ogromni hiši in milijonih, imajo za nenormalnega. Namesto, da bi se ukvarjal s svojim poklicem, ki ti je pri srcu (in vsem nam potreben), če hočeš preživeti, se boš moral še dodatno učiti birokracije, biznisa, računalništva, marketinga in številnih manipulativnih veščin o tem, kako druge prisiliti, da kupujejo ravno tvoje izdelke in tudi takrat, ko tega ne potrebujejo. Za svoj poklic ne boš imel več časa, pa tudi ne bo imelo smisla, da delaš, saj denar lahko zaslužiš samo, če prodajaš »pofel« robo ali ko si »middleman« oz. trgovec, torej preprodajalec!

In ko bodo vsi »vzeli svojo usodo v svoje roke«, kot to terja sodobna miselnost, potem bodo vsi postali trgovci, ampak ne bo nikogar več, da bi naredil izdelke, ki bi jih ti trgovci lahko prodajali. In tako smo spet porušili ravnovesje.

Seveda so se po izgonu iz raja še kopičile napake in takšne in drugačne hudobije. Tako so morali nastati zakoni, ki nas omejujejo, da svojih hudobij ne bi dali ven iz sebe in tako ogrozili preživetja vseh nas.

Hočete demokracijo?! Zaradi česa potem hočete vojsko in policijo?! In boj proti terorizmu!? Pa dajte ljudem, da demokratično počnejo to, kar jih veseli!

A je sploh kdo, ki bi bil pripravljen priznati, da je terorist in da ima v sebi hudobijo? Nihče. Sicer ne bi doživela toliko napadov nase samo zato, ker si upam nekomu omeniti možnost, da je tudi njegova hudobija sodelovala v izzivanju določenega konflikta in ni bil samo nedolžna žrtev tuje hudobije.

Preberite knjigo o Ruandi in genocidu, ki je pustošil pri njih. Piše, kako se ZDA niso odzvale, ko so jih klicali na pomoč, da bi ustavile genocid. Prišle pa so potem, ko je končno nekdo ustavil agresivce in uvedel nek mir in red. Vendar so prišle samo napadati in kritizirati predsednika, da je ljudem uvedel diktatorski režim namesto demokracije. Ja, seveda, za »diktaturo« so jih imeli tisti, ki jim je bilo onemogočeno, da nadaljujejo s svojim genocidom. Ostali pa so končno lahko svobodno zadihali.

Tudi če politiko pustimo ob strani, je še vedno strašno veliko naše ošabnosti, s katero se vtikamo vsepovsod in hočemo »delati red« - PRI DRUGIH. Seveda jim namečemo naša pravila, brez da bi sploh poznali pogoje, zaradi česa je nekaj tako, kakor je. Na diktatorski način hočemo vsem uvesti svoj stil življenja in razmišljanja in nismo niti najmanj demokratični, kaj šele da bi sprejeli možnost, da drugi razmišljajo drugače, da imajo druge vrednote in drugačen stil življenja, ki je zaradi nečesa le upravičen oz. je drugim ravno to všeč. Marsikdaj pa je dejansko bolj upravičen kot naša tako imenovana svoboda.

Na primer vse več govorijo o novih TV oddajah, celo uradnih poročilih na TV ali o resničnostnih šovih, kjer napovedovalci ali udeleženci nastopajo goli ali pa se med seboj parijo kot v časih, ko smo bili še živali! Prej smo to imenovali kurbarija in pornografija. Danes smo to preimenovali v »demokratično svobodo« in obsojamo vsakega, ki gleda na to drugače ali ne dovolimo npr. muslimanskim učenkam, da bi pokrite hodile v šolo.

Tudi na voditelje se nimamo kaj izgovarjati. Saj so oni samo tisto, kar smo mi sami. In izbiramo tiste, ki najbolj poosebljajo naše zavestne in podzavestne želje in interese.

Pri enih prejšnjih volitev pri nas so aktivirali celo številne umetnike, da bi nas nagovarjali, da gremo na volišča, sicer bodo zmagali tisti manj primerni, kot je bilo to sedaj z Brexitom. Seveda, da bi lahko volili, bi morali veliko več vedeti o zadevah, pa nikogar ni zanimalo, da bi se s tem ukvarjal. Potem pa vsi kričimo in vedno smo »proti«. Saj je to vsem znani problem v naši državi.

Osnovno, česar se je treba zavedati, je, da smo VES ČAS IMELI ŽIVLJENJE V SVOJIH ROKAH. Ravno zaradi tega je takšno, kakršno je. To je naš osnovni greh – izvirni greh po religiji, psora po homeopatiji. Preprosto povedano: ošabno prepričanje, da mi že vemo in vemo boljše kot drugi in boljše kot bog. Če se bomo tega zavedali, je še upanje, da svojih neumnih ravnanj ne bomo dvignili na višjo potenco in tako veliko hitreje kot dosedaj zdrveli v propad in uničenje.

Ob tem moramo biti na nekaj ZELO POZORNI:
**poudarek ni na tem, kaj smo naredili narobe, temveč je poudarek na NAČI-
NU, KAKO SMO SE ODLOČILI, KAJ NAJ DELAMO IN KAKO.**

Otrok z vtičnico na podlagi tega, kar ima v glavi, odloča, ali je vtičnica nevarna ali pa ni. Karkoli se bo odločal s to svojo omejeno otroško glavo, bo narobe.

Eden od takšnih okvirov naše mislenosti je na primer prepričanje, da je osnovni faktor za naše zdravje ali zbolevanje prehrana. In tako si že 3000 let vrtimo v krogu, izmišljujoč si samo nove in nove diete. Ukrep je še vedno »neka dieta«, ker je v glavi ostala omejena mislenost o prehrani kot vzroku.

Ali ste kdaj pomislili na možnost, da prehrana ni vzrok, temveč posledica problemov v nas? Ali ste uspeli priti iz svojega omejenega kroga z eno takšno popolnoma logično mislijo? Mogoče ste, vendar zagotovo niste vedeli, kako naprej in ste se hitro pustili prepričati, da bo npr. prehrana rešila zadeve.

Torej, če hočemo ven iz problema, moramo najprej videti pravega krivca za problem. A to je ta »izvirni greh«, da sploh nismo pomislili na možnost, da le obstaja nek razlog, zaradi katerega je jabolko prepovedano.

Pravi krivec je naša ošabnost, s katero mislimo, da že vse vemo in nočemo sprejeti niti možnosti, da je naša glava omejena, da nam manjkajo podatki, da ne vidimo faktorjev, ki bi nam bili nujno potrebni, da bi se lahko pravilno odločili ...

Ni problem, da je naša glava omejena in da ne vidi. Kot ni problem, če otrok (še) ne ve veliko. Zato ga damo v šole, da bi se naučil. Vendar mi nočemo sprejeti niti možnosti, da ne vemo dovolj. In nočemo »iti v šole«, da bi se naučili. Popularna miselnost je odvrгла vse mehanizme in pravila, ki bi nas pripeljali do višjega nivoja znanja.

Tudi tega nočemo videti, da se bomo na ta način samo naprej vrteli v krogu trpljenja. Samouničujoče napake bomo ponavljali še in še brez možnosti, da se kaj iz njih naučimo, saj je popularna miselnost uničila tudi možnost učenja na napakah.

Sedaj vas spet slišim zakričati, da ravno o spremembi miselnosti govorijo te sodobne tako popularne metode. Ja, vendar spet je glava ta, ki si je izmislila pravila, kako in o čem naj bi premišljevali. Saj vam daje točno določene načrte, ki bi se jih morali držati do »milimetra« natančno!

Torej: izhodiščni problem pa je »omejenost naše glave«. Sedaj pa ta omejena glava prinaša pravila, po katerih se ne dovoljuje odstopanja. Kako naj se priti-hotapijo nova spoznanja, nova zavedanja, znanja in videnja, ko smo naredili vse mogoče, da bi izključili vse nove informacije in obdržali svojo omejenost. Kot računalnik, s katerim smo že vse poskušali, da bi rešili nek problem, pa nam ni uspelo. Potrebni bi bili čisto novi podatki in novi programi, vendar smo zaprli vse vhode in izhode, preko katerih bi bili novi podatki in novi programi lahko nameščeni.

Pred kratkim sem od nekoga poslušala pametovanje o tem, da intuicija vedno govori to, kar nam paše. To, kar nam ne paše, pa ni s strani intuicije, temveč so to negativnosti, ki jih je treba umakniti.

Torej, naj nas vodi intuicija. Vendar priznali bomo, da je nekaj »intuicija« šele takrat, ko upošteva točno to, kar hoče naša glava od nje slišati. To pomeni, da hočemo boga imeti za svojega hlapca, ki izpolnjuje to, kar od njega hočemo. In bog ne daj, da bi nas opozarjala, da mogoče nečesa ne delamo prav! Tega pa le ne bomo priznali kot »božje vodstvo«.

Skratka, spet stari direktor vodi besedo, čeprav je že tolikokrat zavozil »firmo«. Samo da sedaj v novi opravi komandira delavcem, naj zagrabijo za delo. Čisto nepomembno je, kako bodo delavci delali, ko pa bo stari direktor spet vse zavozil s svojim »načinom vodenja«.

Skrajni čas je, da mi s svojo butasto ljudsko glavo odstopimo in SPUSTIMO ZADEVE IZ SVOJIH ROK.

Seveda to ni konec, temveč ZAČETEK naše poti, naše nove ekspedicije, ki nas lahko pripelje ven iz pekla.

Sledite mi, pa boste videli kako.

»Vzeti usodo v svoje roke« v resnici pomeni pravico, da odločimo, ali bomo še naprej delali neumnosti na podlagi naše »butaste ljudske glave« in iluzij in potem imeli hude posledice ali pa bomo sprejeli pravila igre, ki nam jih določajo zakoni narave (biologije, fiziologije, fizike), kozmični zakoni in zakoni morale?

9. Teror nad naravo

Nekaj preprostih primerov z materialne ravni:

*Neka gospa je prišla k meni na homeopatsko terapijo in povedala:

»Imam probleme zvečer. Hitro sem zaspana in utrujena, že med večernim filmom na TV zaspim ... dajte mi nekaj, da ne bi bila tako zaspana ...

Imam pa še drugi problem: Vsako jutro se preveč zgodaj zbujam (okoli 5. ure) in nikakor ne morem naprej spati ... dajte mi nekaj, da bi le spala.«

Zelo čudno me je pogledala, ko sem ji povedala, naj gre zvečer spat, ko čuti zaspanost, in naj zjutraj vstane, ko se spontano zbudi.

Nestrpno mi je navrgla, da ona že ne more iti zvečer tako zgodaj spat, saj mora še marsikaj postoriti ...

Na moje vprašanje, zakaj tega, kar ima za postoriti, ne naredi zjutraj, ko se zbudi, je odgovorila, da se ji zdi neumno, da vstaja, ko še vsi spijo.

Fiziologija uči, da se dnevni živčni in endokrini sistem v večernih urah počasi umirjata, aktivira se pa nočni. Paralelno s tem se spreminja naše celotno psihofizično stanje in funkcioniranje. Med spanjem se praznimo dnevnih problemov (tako fiziološko kot ezoterično) in naš organizem se pripravlja na naslednji dan. Tudi marsikatera dobra ideja nam pride na misel v spanju. To je tako – to je »božja fiziologija«. In tega nikakor ne moremo spremeniti.

Če sebe zavestno programiramo v obrnjen ritem, lahko dosežemo, da smo ponoči budni, podnevi pa spimo. Kljub temu našega notranjega, fiziološkega

ritma nismo spremenili, ker je nemogoče. Dosegli smo samo škodo za naš organizem. Z ene strani, ker sedaj ponoči ne moremo biti očiščeni, kot je treba, ker ne spimo. Z druge strani pa nastane razkol in vojna v nas, ker nas fiziologija vleče v eno smer, mi pa s svojim programom vlečemo v drugo.

Organizem te gospe je bil POPOLNOMA ZDRAV in močan (saj se ni dal podrediti njeni diktaturi). Tako je prišla do mene in od mene terjala, da UNIČIM njen popolnoma zdrav ritem, ker je ona tako odločila in določila.

To se je dogajalo še v času, ko se metode »pozitivne miselnosti« še niso tako razrasle kot sedaj. Sedaj je vse to samo še veliko hujše, kot je bilo kdajkoli prej. Zaradi tega sem prenehala sprejemati paciente v »navadno« terapijo. Ljudje niso iskali zdravja, temveč da njihovo telo, pa tudi dušo, podredim zahtevam njihove »butaste ljudske glave«. Tudi ko je bil cilj upravičen in dosegljiv (npr. zdravje ali razrešitev problema), so pogosto že po nekaj dneh odklonili terapijo. Namreč hoteli so rešitev, vendar NA NJIHOV NAČIN. Ker sta bili od mene ponujena smer in pot drugačni, kot so si sami začrtali, so se odpovedali tudi cilju. Večinoma pa so bili tudi cilji skregani z vsakim razumom in vsako možnostjo uresničitve. Podobno kot pri ženski iz zgornjega primera, ko bi morala uničiti njen organizem, da bi dosegla to, kar je hotela. Vendar v današnjem času ta »sodobna znanost« obljublja ravno takšne NEUMNE IN ŠKODLJIVE rešitve.

Pokesano govorimo, da smo spoznali, kako se narava ne more podrediti in se za vsak naš poskus hudo maščuje. Sočasno pa že teče vojna proti naravi, ki je veliko hujša od katerekoli prejšnje.

Najbolj absurdno pa je, da ves ta teror nad naravo nima nobenega smisla in sploh ne izhaja iz neke nuje, temveč iz čiste trme in potrebe po dokazovanju iluzije o tem, da smo bogovi, čeprav nismo.

Ta gospa iz mojega primera ne bi bila za nič prikrajšana, če bi zvečer šla spat, ko je utrujena, in če že ima obveznosti, jih naredi spočita v teh zgodnjih jutranjih urah. Vendar ona je hotela po svoje, četudi bi se za to morala zastrupljati z nepotrebnimi zdravili.

To je bil samo majhen problem. Tovrstnih problemov pa je ogromno, vse do tega izsiljevanja okoli spremembe spola. Spremeniti, samo da dokažemo,

da LE ZMOREMO PREMAGATI. Vendar to, da »zmoremo«, je samo iluzija, ki nas drago stane. Mogoče smo uspeli spremeniti neke zadeve na površini – kot je to pri »spremembi spola«. Nismo pa spremenili nič v globini, saj gensko determiniran spol ostaja enak, kot je bil, in v nas enaki programi delujejo tudi naprej. Če bi hoteli videti, bi hitro ugotovili, da imajo naša dokazovanja zelo hude posledice.

Največkrat smo se pustili prepričati, da se ne da brez senzacionalističnih »herojskih« ukrepov te »sodobne znanosti«. Pa ni tako. Marsikdo mi je postavljaval provokativna vprašanja, da saj s homeopatijo ali z ozaveščanjem ne moreš operirati. To je res. Vendar ČE BI OZAVEŠČENO ŽIVELI, OPERACIJE SPLOH NE BI BILE POTREBNE.

A ne bi bilo bolj logično spremeniti to našo trmoglavost in ošabno miselnost? Če uporno ne sprejemaš svojega spola – a ne bi bilo bolj logično ozdraviti dušo, ki se noče sprijazniti z dejstvom (to je možno!), kot obremenjevati ves svoj organizem, da bi ga preoblikovali in imeli iluzijo, da smo sedaj nekaj drugega, kot smo v resnici?

Ali ne bi bilo bolj logično prenehati voziti pijan ali hoditi v vojne, ne pa si izmišljati bionične proteze za izgubljene ude? In ali se ne bi bilo boljše znebiti svojih hudobij in postati drugačen in posledično temu znati ravnati z našo Zemljo, kot uničiti to, kar nam je dano, in hoteti gensko spreminjati sebe, da bi mogli sprejeti življenje na Marsu?

Pa še nekaj je, kar je popolnoma absurdno. Hočemo slavo! Hočemo dokazati, da smo bogovi in da lahko spreminjamo svet, kakor se nam zahoče in brez negativnih posledic – ko pa dejansko SAMI SEBE NE CENIMO. Ker ne cenimo tudi tistih modrosti, ki smo jih sami prinesli na ta svet. Ne cenimo izrekov, ki so modrosti naroda – torej NAŠE.

Ne samo, da takoj, ko se nam ponudijo neke iluzije, modrosti ne upoštevamo. Pozabimo tudi na vse znanje, ki ga imamo, in izgubimo sposobnost logičnega razmišljanja in presojanja. Samo letimo v ogenj.

Vem, sprejeti od danes na jutri to, kar nikakor ne moremo sprejeti, je nemogoče. Zato je dana metoda ozaveščanja, da bi nas korak za korakom spreminjala. A izgovor »jaz sem pač takšen« ali »ne morem se spremeniti« ne

opravičuje nadaljevanja našega hudodelstva. In, kar je še bolj pomembno, ne reši nas posledic naših dejanj.

Nobeno sodišče nas ne osvobodi krivde, če smo npr. v pijanem stanju povzeli nekoga na podlagi takšnih izgovorov. V primeru naše usode pa ne gre za neko »božje sodišče«, temveč preprosto za POSLEDICE NAŠIH LASTNIH RAVNANJ. In z izgovorom »ne morem spremeniti smeri« ne bomo prepričali prepada, da se nam umakne z naše poti.

Tukaj se ta krog zapira: hočemo biti bogovi? Potem je naša tudi odgovornost za to, kar se nam dogaja in nimamo kaj kriviti boga ali kogarkoli, da ne pomaga. Kljub vsemu zlu so vedno takšni, ki nam hočejo pomagati in ki nas opozarjajo, vendar mi nočemo poslušati in ne sprejmemo ničesar, kar se ne podreja naši butasti glavi.

Sedaj je dana še metoda, ki nam pomaga, da bi bili možni sprejeti spremembo smeri. Če še te nočemo sprejeti, potem smo si res zaslužili, da nas doletijo vse te katastrofe, ki smo jih sami sebi pripravili.

Hočete bolj konkretno! Ni problema! Nešteto je drobnih ali obsežnih vsakdanjih primerov na to temo:

* Uničil si pljuča s kajenjem. Moral bi prenehati. Pa ne moreš. Ni problema! Pomagam ti – tako in tako.

»Ne, to pa nočem,« rečete vi.

* Debel si in tvoje zdravje je uničeno. Ne moreš pa nehati žreti (to je konkretni primer pacienta izpred 25 let).

V redu. Tukaj imaš homeopatske kapljice.

Po nekaj časa pacient pove, da nima potrebe po hrani in alkoholu. Ne trpi zaradi lakote, dobro se počuti in je tudi izgubil nekaj kilogramov. Vendar je odklonil nadaljnjo terapijo. Kot obrazložitev je povedal: »kaj pa mi bo ostalo od življenja, če še jedel in pil ne bom«.

* Ženska ima težave v partnerskem odnosu. Vedno dobro začne, potem se pa vedno zalomi na enak način.

Ni problem. Poglej to in to in premisli.

Njen odgovor je bil: da nima časa premišljevat, ker se mora zabavati!!!

* Najbolj žalostno je bilo, ko so prišli rakasti bolniki, ki so moledovali za pomoč, da sem jim jaz zadnje upanje, saj so vsi dvignili roke z njih in jim napovedali skorajšnjo smrt. Potem pa niso bili pripravljeni slediti tudi najmanjšim mojim napotkom.

Zgoraj sem že omenila, da dejansko sami sebe ne cenimo. Priznavamo, da so živali sposobne razviti primerni sistem za samoohranitev in znajo odločiti in določiti na primer, kdaj in kaj naj jedo. Vendar zanikamo, da bi bili mi, »krone stvarstva«, tudi sposobni tega. Torej naša »človeška glava« meni, da je naš »centralni računalnik« (dejansko MI SAMI) veliko manj sposoben od živali, da bi uresničil en primeren, samozadosten sistem za preživetje, rast in razvoj!!!

Kako potem sploh lahko pomislimo, da lahko mi kreiramo druge, če smo toliko nesposobni, da bi poskrbeli za svoje potrebe?

Če naš sistem za samoohranitev ne bi bil primeren in bi res potrebovali vse te silne »prehrambene napotke«, potem bi človeštvo že zdavnaj izumrlo. Če ni, to pomeni, da je bilo vse v redu s te strani. Vendar bo izumrlo sedaj, ker naša butasta človeška glava meni, da je bolj pametna od stvarstva in hoče z uničevanjem naših lastnih avtomatskih regulativnih mehanizmov vsiliti svoje izmišljotine. To je še hujše kot pred nekaj desetletji, ko so se spomnili, da dojenje ni dovolj dobro za človekovega otroka.

Pravzaprav smo res nesposobni, vendar ne zaradi evolucije in stvarstva, temveč ker smo SAMI SEBE ONESPOBILI.

Že novorojence začenjamo dresirati. Z vsiljevanjem nekih naših fiksnih idej naredimo vse, da zatremo njihove še obstoječe »božje« sisteme regulacije prehrane, ki avtomatsko prilagaja in ureja na primer dobavo našemu organizmu potrebnih snovi na podlagi porabe.

Če kakorkoli blokiramo naš avtomatski regulacijski sistem, smo onemogočili pravočasno in hitro prilagajanje novonastalim situacijam. Na primer, refleksno odmaknemo roko z vročega, še preden smo z razumom uspeli dojeti, za kaj je šlo.

Pri prehrani imamo pa bolj kompleksni problem: da bi bili kos določeni situaciji, potrebujemo določene prehrambene snovi. Na primer sladkor kot čisto in hitro energijo ob povečani možganski aktivnosti. Tudi ta obsedenost

z »zdravo prehrano« je dodatna obremenitev za možgane in stres za organizem. To izzove povečano potrebo po sladkorju. Vendar tega sebi ne daste ... Dalje pa terjate svoje možgane, da povečano delajo.

Mislím, da današnji mladi res ne potrebujejo varčevanja za pokojnino. Saj zaradi tega »silno zdravega načina življenja« pokojnine ne bodo dočakali. Izumrli bomo, še predno dozorimo do sposobnosti, da vidimo, da so npr. prehrabene potrebe POSLEDICA funkcioniranja našega organizma. A funkcioniramo na podlagi naše miselnosti.

Mogoče je ta silna potreba mladih po iluziji bogovstva samo kompenzacija tega silnega zaničevanja, ki ga od svojih »silno skrbečih mater« doživljajo takoj, ko privekajo na ta svet. Niti toliko enakopravnosti sem jim ne da, da tudi oni, kot vse druge živali, vedo, kdaj bi spali in kdaj in kaj bi jedli ...

Rešitev nam je dana v obliki ozaveščanja. Kaj, če bi jo poskusili! Saj ničesar ne tvegate razen nekaj svojega ega!

- Zelo je grobo, ko nam nekdo hoče dopovedati, da smo v tej življenjski šoli zelo slabi učenci, ko pa se imamo sami za super sposobne in uspešne. Kljub klofutam in kljub temu, da smo ravno »pred izključitvijo iz šole«, mi še naprej vztrajamo in z vsesplošno »epidemijo« metod za napihovanje samozavesti hočemo uporno doseči, da tudi svoj očitni neuspeh prikažemo kot uspeh. Kaj če bi vseeno preverili (namesto da potlačite) vsaj samo te dvome, ki jih imate že tako ali tako v sebi?

10. Preverimo raje, kot da nas zbudi pokanje našega napihnjenega ega

V današnjem času vas učijo, da je treba dvome, strahove in tako imenovani »manko samozavesti« izkoreniniti iz sebe.

»Manko samozavesti« je pravzaprav notranji čut o tem, da nekaj ni v redu in da nekaj delamo narobe. Vendar namesto, da se soočimo s temi dvomi in raziščemo, za kaj gre, naredimo vse, da utišamo ta notranji glas. Uporno iščemo »prijatelje«, ki bi nam pomagali ubežati resnici. Smo v stanju pozabiti tudi svoje lastno znanje, celo poklicno znanje ter objektivna dejstva in resnice, samo da bi obdržali svoje iluzije.

Pozabimo pa, da se resnica ne bo spremenila, če samo razbijemo »zrcalo« ali »signalne lučke«, ki nam to resnico kažejo.

* Nek možakar je pred leti prišel na terapijo zaradi strahu. Takrat se še nisem spomnila, da bi ga že takoj na začetku bolj podrobno spraševala o okoliščinah.

Ker s strahom po nekaj dneh ni bilo boljše, sem ga le vprašala. Zelo resno mi je povedal, da on krade na delovnem mestu. Strah pa ga je bilo, da bi ga zalotili!

Torej, sam je dobro vedel, kaj je pravi način, da bi se znebil svojih strahov. Vendar je on prišel po terapijo. To pomeni, da naj bi mu jaz uničila njegov »moralni atom« pa tudi racionalni razum, da ne bi čutil strahu ob kriminalnem dejanju. A ker ga je strah, da bi ga zalotili, bi ga morala za »uspeh« pod temi pogoji napraviti tako spretnega ali pa mu na kak drug način zagotoviti, da ga ne bodo zalotili!

* Markanten primer o tem, kako se oklepamo za iluzij, je neka igra. Najprej je bila to otroška igra. Bilo je proti koncu osnovne šole, ko sem dobila razglednico s petimi imeni v vrsti. Naloga je bila, da prvemu v vrsti pošljem razglednico. Ostala imena pa naj prepisem in na konec seznama dodam svoje ter pošljem mojim petim prijateljem. Bilo je obljubljen, da bom v kratkem času dobila (kot tudi vsi ostali) silno veliko razglednic. Niti ene nisem dobila!

Ta ista igra, vendar v veliko bolj resni in nevarni obliki, se je razširila pred okoli 30 leti pod imenom »catch the cash«. Princip je bil enak, s to razliko, da si prvemu v vrsti moral poslati menda 5000 DM. Ostali postopek je bil tak kot v primeru z razglednicami. Obljubljen ti je bilo, da po nekem času dobiš silno veliko denarja.

Torej, princip igre je bil, da mora vsak dati samo nekaj »malega«, nato pa VSAK dobi zelo veliko. In vsi so hoteli verjeti, da je to možno.

V javnih občilih so matematiki razlagali nesmisel tega in odvrčali ljudi od te neumnosti, vendar brez uspeha. Takrat, ko so bile plače okoli 500–600 DM, so ljudje dvigovali kredite, samo da bi lahko pošiljali teh zahtevanih 5000 DM, v pričakovanju, da bodo čez nekaj dni dobili večkratnik vložnega.

In danes se takšna igra nadaljuje, samo da se danes to imenuje »biznis«. Kdo

nam je kriv, če ponovno nasedamo in plačujemo npr. drage seminarje, kjer nam dopovedujejo, da smo vsi lahko milijonarji kar tako in to »na pošten način«.

Potem pa berem v časopisu »Finance«, kako je panika, ker se »kitajski trg umirja«. Torej na račun Kitajcev se ne bo dalo več povečati profita. In da je tudi Apple v strahu, saj Kitajci ne samo, da ne kupujejo več toliko njihovih izdelkov, temveč vdirajo na »to našo stran« s konkurenčnimi izdelki – ker so se tudi oni naučili biznisa!

Ljudje hočejo verjeti v svoje iluzije, četudi je absurdnost le-teh konkretna in lahko dokazljiva. Dokazi o absurdnosti so pogosto s strokovnega področja teh oseb. Pa nočejo videti. Celo hudo so užaljeni, če jih na to opozoriš. To pa pomeni, da zaradi iluzij ubijejo svoj razum in logiko, namesto da bi zaradi razuma in logike ubili svoje iluzije.

V to področje sodijo informativne akcije o škodljivosti mamil, alkohola in cigaret. Ne vem, kako je danes, vendar pred leti so statistike kazale, da so tovrstne odvisnosti najbolj razširjene med zdravstvenim osebjem, čeprav so bili ravno oni najbolj informirani o škodljivosti teh.

ZNAMO, vendar vse naredimo, da bi to svoje znanje zatlačili. Najhujše je manipulirati in lagati sebi, vendar ravno to najraje počnemo. Popularne metode učijo, da če nekaj močno vizualiziramo in dopovedujemo sebi in drugim, potem bo to postala resnica. Pod TAKŠNIMI POGOJI in NA TA NAČIN NIKOLI. To, kar zgradimo, je samo iluzija in nič drugega. Lahko še druge potegnemo v svoje iluzije, vendar še vedno je samo iluzija.

Na primer: vemo, da je alkohol škodljiv. Lahko potlačimo svojo potrebo, vendar je to mukotrpen proces in prej ali slej popustimo. Lahko pa vse nadaljujemo po starem, samo ne priznamo, da smo zasvojeni. V obeh primerih smo sami sebe naredili za neozdravljive, saj zaradi svojega prepričanja (iluzije) odklonimo vsako pomoč.

Boleče se je globoko zavedati in priznati sebi, da smo npr. odvisni in še bolj hudo je priznati resnico, da smo sami nemočni proti temu. Vendar edino takšno boleče priznanje bo omogočilo, da sprejmemo pomoč in tudi ozdravimo.

Tukaj sem dala samo preproste primere iz prakse. Na njih je najlažje razložiti princip. Večina stanj pa je veliko bolj komplicirana in bolj kompleksna.

Hotela bi vas tudi opozoriti, da ni moj skrajni cilj samo prikazati »umazane perila«. To je samo začetek, šele z nadaljnjim procesom ozaveščanja predelujemo in razrešujemo problem v popolnosti. Naš cilj pa je, ne samo znebiti se problemov, temveč zaživeti polno življenje.

Kaj če bi to, kar jaz trdim, preverili?

A ni lažje, da se vam sesuje samo iluzija, ne pa tudi celo življenje? Tudi na področju osebnih financ poučujejo, da moramo kontrolirati svoj denarni pretok iz meseca v mesec, da pravočasno ugotovimo, če bi drveli v bankrot. Ja, boleče je, če ugotovimo, da nismo tako uspešni in pomembni, kot to domnevamo o sebi. In boleče je, če ugotovimo, da svojih velikanskih načrtov ne bomo mogli uresničiti. Vendar je vseeno boljše, kot če bi nas zbudila »izvršba«, na podlagi katere bi ostali ne samo brez načrtov, temveč tudi brez vsega.

Če dovolite meni, da vas sesujem, vam bom tudi pomagala, da se dvignete in postanete »ta pravi«, preden bi vas sesulo življenje.

OBSTAJATI MORA ŽELJA

Da bi knjiga dosegla svoj cilj, morate res želeti, da se iz nje nekaj naučite. Ta želja mora biti iz polnega srca – kot želja po vaši jutranji kavici ali po novi obleki. Ta želja mora priti v ospredje na vaši prioritetni listi. Izjave kot »močno si želim, vendar nimam denarja, ker moram kupiti novo modno oblačilo« ali pa »rad bi se učil, vendar nimam časa, saj moram na zabavo s kolegi« ne kažejo na pripravljenost in pravo željo za spoznanja. Takrat uspeha ne morete pričakovati.

V tej življenjski šoli smo slabi učenci in nismo ravno »vedoželjni«. Prepričani smo, da je dovolj to, kar smo se do sedaj naučili, da se brez problemov pretihotapimo skozi življenje. Zanašamo se tudi na svojo sposobnost zmanipulirati »učitelja«, da nam da dobro oceno brez narejene lekcije. In mislimo, da se bomo že izvlekli iz problemov, ki smo jih sami »zakuhali«. In seveda radi živimo v iluziji, da je vse v redu in da se nam nič ne more zgoditi.

Tako se moram močno potruditi, da sesujem vaše iluzije in da vam prikažem, da ste »pred izključitvijo«. Samo še stanje sesutosti nas lahko motivira, da bi se odprli spoznanjem in pomoči iz našega »centralnega računalnika« (višji JAZ, božji jaz, intuicija, »iCloud«, »dropbox« – ali imenujte kakorkoli hočete).

11. Dril

Nihče se ne razburja, ko ravno takšen pristop, ampak v veliko bolj okrutni obliki, sreča v športu in treningu vojakov. Vsak razume, da je spodbijanje ošabnega ega s strani trenerja nujno potrebno, da spodbudi prave emocije in željo po uspehu.

Moje metode niti približno niso tako okrutne kot v športu, vendar so principi in cilji enaki. Ni milosti in niti »božanja po glavi«, saj gre resnično za vaše življenje in ne samo za športni uspeh ...

Edino spoznanje o lastni ničvrednosti in napakah lahko spodbudi željo po rešitvi. In, kot v športu, samo močne emocije nam lahko dajo moč, da tudi speljemo to, kar vemo, da moramo.

Če boste sledili napotkom (ki jih bom v nadaljnjem postopoma dajala in nadgrajevala), lahko že sami odpravite številne »kratke stike«, ki so zelo pogosto

vzrok za težave. Težave so v začetku majhne, sčasoma pa se razvijejo tudi do konkretnih bolezni.

12. Majhni kratki stiki s hudimi posledicami

*Nekega dne je klicala neka mamica za svojega 7–8 mesečnega otročka in me sprašuje, če imam zdravilo za boljši apetit in za »železo«.

Moje nadaljnje spraševanje je potrdilo moje predpostavke, da z otrokom sploh ni nič narobe. Tudi mati je dejansko tako čutila, dokler ni bil vanjo vcepljen ta odvečni strah.

Pred sabo imamo otroka, ki je še vedno dojen. Ponujena mu je dodatna hrana – po navodilih in otrok to zaužije v majhnih količinah. Mati, ki ima edina pravi instinkt za svojega otroka, ne čuti nobene panike, saj je otrok živahen, dobre volje in ni z njim nobenih problemov.

Otroku so na rednem pregledu naredili laboratorijske preiskave. Mati ni vedela točno, kakšen je bil nivo hemoglobina. Vedela je samo, da je bil nekaj čez 100. Če uporabljamo medicinske kriterije, je to še vedno v mejah normale, čeprav je mogoče neka spodnja meja. Vendar vemo tudi to, da imajo otroci različne in nestabilne laboratorijske vrednosti, odvisno od njihove dobe.

Medicinsko stališče je tudi to, da se ne glede na to, za kaj gre, mejne vrednosti NE ZDRAVIJO z medikamenti, saj so škode zaradi danih medikamentov po navadi večje od koristi, ki bi MOGOČE izšle iz njihove uporabe.

Otrok je dojen, v mleku zdrave matere pa je dovolj železa v primerni obliki za njega.

Znano dejstvo je tudi to, da so dojeni otroci bolj suhi (dejansko niso TAKO DEBELI) kot otroci na umetni prehrani.

Zakaj sem napisala ta podatek z dvema izrazoma? Ker je od smeri naše miselnosti odvisno, kako bomo na nek podatek reagirali in ukrepali.

Dobro poznate vprašanje »ali je kozarec pol poln ali pol prazen?« Izraz, da je kozarec »pol prazen« ima depresiven prizvok, saj je poudarjeno »izginjanje«. Če pa govorimo, da je »pol poln«, je naš vektor razmišljanja obrnjen v obratno smer – v dvigovanje, v polnjenje. S tem postajamo bolj optimistični.

Tako tudi tukaj. Če rečem »bolj suh« otrok, boste začutili paniko, da je otrok podhranjen. Če pa rečem »manj debel« – z ozirom, da smo vsi še preveč obsedeni z debelostjo –, boste drugače razmišljali o tem istem otroku.

Zakaj so otroci bolj suhi (manj debeli) na materinem mleku? Fiziološka razlaga je, da materino mleko ni samo skupek določenih snovi, temveč ima v sebi še marsikaj koristnega. Ima tudi regulativni mehanizem, ki otroku da občutek sitosti, ki pa primanjkuje umetnemu mleku.

Tako je materino mleko najbolj idealna hrana in otrok dejansko ne potrebuje ničesar drugega – dokler sam ne začne iskati, a to je ponavadi, ko mu začno rasti zobje.

Ta naš otrok je ravnokar prišel v fazo, ko naj bi začel potrebovati tudi drugačno – dodatno hrano. Ker je materino mleko najbolj kompletna hrana za otroka, ta otrok še nima potrebe za večjo količino drugačne hrane. Njegov organizem, odvisno od otrokovih potreb, počasi razvija sistem predelave te drugačne hrane. V zdravem organizmu so ti procesi usklajeni. Zgodnja potreba po večjih količina drugačne hrane bi bil znak, da je nekaj narobe.

Zakaj potem to zdravo bitje ne pustimo pri miru?

Zaradi česa mislimo, da je človeški otrok bolj neumen kot »otrok« katerekoli živali? Ali »pitaste« svoje pse, mačke, kokši, krave, konje ...? Zakaj pa ne? Ker jim verjamate, da znajo pojesti toliko, kolikor čutijo, da je njihova potreba. Pa potem, zakaj ne daste enake pravice svojemu otroku? Zakaj ne verjamate, da bi bil otrok prav tako sposoben iskati hrano, če bi bil lačen, kot katerakoli žival?

Ta otrok ne išče dodatne hrane, je pa dobre volje, vesel, živahen in v vseh pogledih videti zadovoljen. Torej, nimamo niti enega podatka, ki bi nakazoval kakršnokoli bolezensko stanje in ni nobene potrebe po terapiji.

Poglejmo zadevo s fiziološke strani. Naši avtonomni živčni in hormonski sistem funkcionirata tudi na podlagi pravila ponudbe in povpraševanja. Če se zniža raven neke snovi v krvi, to spodbudi številne verižne regulativne mehanizme s ciljem, da se nivo izravna. V teh interakcijah sodelujejo številni parametri. Mi pa lahko spremljamo samo nekatere! Na primer pri železu je prvorazrednega pomena elektronska oblika, v kateri se atomi železa nahaja-

jo, ter prisotnost še drugih pomožnih faktorjev, ki omogočajo vstop železa v celice. Manj pomembna pa je sama količina železa v krvi. Zato so normalne vrednosti za karkoli v krvi dane kot okvir: »od – do«. In tudi če je nivo pod neko dano mejo, še vedno ne smemo takoj začeti dodajati te snovi.

Kot sem že omenila, prenizek nivo nečesa v krvi SPODBUJA reakcijo organizma. Ne potrebujejo samo naše mišice spodbujevalce in aktivnosti, da ne bi zakrnele. Enako velja tudi za naše fiziološke procese.

Če pa je nečesa preveč v krvi, se »mehanizmi nabave« ustavijo, spodbudi pa se RAZSTRUPLJANJE telesa. Tudi minimalno zvišanje nivoja teh, sicer življenjsko potrebnih snovi v krvi, deluje STRUPENO na organizem in močno obremenjuje naš čistilni sistem. Ta se mora močno potruditi, da bi iz obtoka, pogosto tudi iz organizma, umaknil odvečne količine te kritične snovi.

Zaradi nepotrebne dodajanja določene snovi od zunaj postanemo odvisniki od te zunanje snovi. Namreč naši lastni sistemi, ki bi to snov morali preskrbeti iz hrane, ne delujejo več, a sistem razstrupljanja zaradi inercije dela naprej s polno močjo, tudi če te snovi nismo dobili od zunaj.

Čim več zaužijemo železa, tem bolj se naša anemija poslabša.

Moram omeniti, da je situacija čisto drugačna, ČE ORGANIZEM RES POTREBUJE te snovi. Vendar pri tem otroku to ni bil tak slučaj.

Če sedaj situacijo pogledamo celostno, vidimo, da imamo popolnoma zdravega otroka, ki odklanja to, česar ne potrebuje. Vendar mi otroku ne verjamemo in ga silimo tako z železom kot tudi z dodatno hrano. To pa pomeni, da ga v resnici tako psihično kot fizično zaničujemo in trpinčimo.

Otrok je pod prisilo. Poskuša nam lepo dati na znanje, da tega, kar mu hočemo vsiliti, ne potrebuje. Vendar ga mi sploh ne upoštevamo in ne odnehamo. Otroku postaja vse bolj siten in kljubovalen, saj se hoče zaščititi pred našo agresijo (četudi je naše ravnanje videti tako milo). Ali pa postaja razočaran, saj čuti, da ga ne sprejemamo, da nismo zadovoljni z njim.

Vse to lahko pripelje do hudega razkola, ko dobimo sitne starše in hudobnega otroka. Ali pa, ker pač otrok nima druge izbire in ker nas ne more premagati,

razočaran popusti naši prisili in nas poskuša zadovoljiti.

Sedaj pa se spomnite, kako se počutite po praznikih, ko ste obiskali sorodnike in ste morali vsepovsod nekaj jesti. Pa ne samo to! Sami veste, kako topoglavi postanete, ko imate pokvarjen ali samo preobremenjen želodec. Tako se tudi otroku »pokvari želodec« in uniči se tudi njegov regulatorni mehanizem.

Najprej ste srečni, da ste dosegli, da otrok »pridno je« in ponosni ste na svoj »uspeh«. Vendar tako uničen otrok, brez regulatornega mehanizma, nadaljuje in je vse večje količine hrane. Pa še pogoj ste mu vsadili: da če hoče, da ga ima nekdo rad, mora veliko jesti.

Seveda, na vse to bomo vsi pozabili ... Dobili pa bomo debelega, pogosto preneumnega otroka, ki ga bomo sedaj spet trpinčili z dietami in omejitvami, da bi ga prisilili v hujšanje ...

Niti v enem trenutku ne bomo pomislili, da smo sami krivi za to. Za vedno smo mu uničili življenje. Pa ne samo njemu, temveč tudi otrokom teh naših otrok. Saj bo moralo to novo seme rasti na tako uničeni in popolnoma deformirani podlagi. In ni možnosti, da bi bil ta novi otrok lahko polnovredno zdrav in v redu.

Torej, imamo normalno zdravega otroka s primerno materjo. Temu otroku je omogočeno optimalno telesno stanje in čustvena bližina ljubeče matere, ki jo daje dojenje. Otrok je idealen in idealno reagira, saj **ODKLANJA TO, KAR MU NI POTREBNO**. Mi pa vse naredimo, da mu sesujemo sistem. In ker nadaljujemo v napačno smer, se problemi eksponentno kopičijo. Ko postanejo vidni, nastalega bolezenskega stanja niti slučajno ne bomo povezovali s svojim neprimernim ravnanjem. Še manj pa bomo povezovali usodo naslednjih generacij s takšnim krivim ravnanjem.

Ali je sploh možno zavrteti film nazaj?

Je možno, vendar samo z metodo **OZAVEŠČANJA**. O tem bom govorila v nadaljevanju.

Tukaj sem hotela samo prikazati, kako nas lahko majhne zadeve, majhni »kratki stiki« speljejo v napačno smer in v propad. Da opazimo in spravimo v red takšne kratke stike, ni treba velike modrosti. Upoštevati moramo samo nekaj osnovnih zadev in slediti preprostim napotkom. Tega vas želim naučiti

v nadaljevanju. In obljubljam, da se bom močno potrudila v tej smeri. Vendar moram opozoriti, da je to še vedno NIVO ZA »VRTEC«, je pa bistvenega pomena, saj se z minimalnimi »korekcijami« lahko izognemo številnim hudim posledicam.

Mogoče se vam zdi, da sem hudo pretiravala v tem zgornjem opisu. Kot sem že omenila, vas moram najprej sesuti, da bi resno jemali problem in da bi postali motivirani. Zaradi tega raje malo dodam kot da bi odzvela. Vendar moram reči, da sem bila sama že nešteto krat presenečena, ko sem ugotovila, da je resnica veliko hujša, kot sem jo prikazala, četudi sem mislila, da močno pretiravam.

Končni cilj je, da nam takšen način premišljevanja (ozaveščanje) postane refleks.

Ta metoda pravzaprav pomeni: GLEDATI CESTO, PO KATERI HODIMO.

Vzemimo za primerjavo planinca. Potreboval je napor, da postane izkušen planinec. Vendar izkušnost ne pomeni, da mu naprej ne bo treba gledati ceste pod nogami in da lahko pozabi vse, kar se je naučil o varnosti. Izkušeni planinec je sposoben biti čisto refleksno na preži in odreagirati na najmanjšo možno nevarnost. Ob tem ni obremenjen niti oviran v brezskrbnem uživanju v lepotah narave ali v veselem kramljanju.

OPOZORILO

Knjiga bo dala veliko splošnega znanja o stvareh iz drugega zornega kota. Vendar to, kar daje knjiga, niti slučajno ni vse, kar ozaveščanje je in kar vam lahko nudi. To, kar je napisano v knjigi in bo predstavljeno v nadaljevanju kot pisno gradivo, je samo na nivoju »vrtca«. Zelo je pomembno, vendar ni vse.

Mogoče niti ne potrebujete več od tega. Pa ne samo zaradi tega, ker bi bili na začetku svoje duhovne rasti. Mogoče ste že visoko v duhovni rasti in ste na pravih tirnicah, samo neka »smet« je prišla vmes in vas malo iztirila. Kot oseba, ki ima »govor za Nobelovo nagrado«, pa običi, ker mu kar naenkrat ne pride na misel neka beseda ali pa mu je neko vprašanje odvrnilo pozornost in sedaj ne ve, kjer se je ustavil pri svojem predavanju. Dovolj je en namig, da ga vrne nazaj na tirnice.

Če vam problemi ostajajo, ne pomeni, da ste izčrpali možnosti, ki jih ponuja ozaveščanje. Pomeni pa, da so korenine vaših problemov globlje in da moramo zato kopati globlje. To pa ne bo več možno s teorijo v obliki pisnega gradiva. Potreben bo praktičen pouk. V ta namen bodo naprej organizirani seminarji, delavnice in tudi individualne terapije pri meni.

Ker je to »moja metoda«, samo jaz lahko vodim vašo nadaljnjo pot ozdravitve. Zaenkrat ne obstaja terapevt, ki bi bil usposobljen pri meni, da bi vas lahko vodil naprej po tej poti ozdravitve. Sčasoma, ko bom vzgojila terapevte, vas bodo tudi oni lahko vodili – če bo to še potrebno ...

KAKO RAZUMETI KNJIGO

Gre za preprosto mentalno aktivnost, ki jo jaz imenujem »barantanje z bogom«. Na ta mentalni proces so nas navajali že v šoli, npr. pri matematiki in pri literaturi. Pri matematiki smo dobili tekstno nalogo. Da bi jo znali rešiti, smo jo najprej morali postaviti. Da pa bi jo mogli postaviti, smo morali jasno razumeti, kaj nam govori. Pri literaturi pa smo morali pisati naloge ali pa ustno razlagati o tem, KAJ JE AVTOR KNJIGE HOTEL Povedati.

Ta mentalni proces bi morali vedno uporabljati: ko prebiramo navodila za uporabo tega ali onega stroja, ko hočemo na podlagi novega recepta speči pecivo, ko dobimo nove napotke v službi ali ko poslušamo svojega sogovornika, s katerim smo na klepetu. Tudi takrat, ko iz svoje notranjosti, iz našega notranjega »oblaka« (»dropbox«/intuicija) dobimo signal. Vedno je enako vprašanje: »kaj je avtor hotel povedati?« In šele, ko začutimo »lučko«, ki se nam »prižge«, ali pa se nam zadeva »usede« in zakričimo »aha«, je jasno, da smo dobili svoj odgovor in svoje spoznanje. Takrat vemo tudi to, kaj vse to pomeni za nas in kako neko zadevo izpeljati in narediti.

Da bi razumeli to, kar pišem, morate najprej verjeti, da sem vendarle hotela povedati nekaj tehtnega. Potem je dovolj, da mi samo toliko verjamete kot verjamete kuharskemu receptu ali navodilom za uporabo. To ni slepa vera, temveč bolj neka radovednost in želja po razumevanju. Tako zadeve postavite kot »barantanje z bogom«, da bi le do konca razumeli, kaj je to, kar sem hotela povedati. Ne dokazujte, da nimam prav, še preden bi do konca prebrali napisano, temveč iščite, kjer imam prav in kaj dejansko pomeni to, kar sem napisala.

Če boste ravnali na ta način, vam bo »kliknilo«, se bo »lučka prižgala« in boste razumeli, kar sem hotela povedati. To pa še ne bo pomenilo, da to tudi veste. Že v šoli so nam govorili, da razumeti še ne pomeni znati neko snov. A tudi znanje teorije še ni garancija, da nekdo zna to uporabiti v praksi.

Prav tako globoko razumeti, kaj sem hotela povedati, še ne pomeni, da razumljeno znate tudi implementirati. Šele delavnice vam bodo dale praktične izkušnje, vendar vam bo, seveda, največ implementacije in koristi za vas osebno dala individualna terapija – če bo sploh potrebna.

13. Vic za ilustracijo našega najbolj razširjenega značaja

Branje knjig na način, kot smo vajeni, nam ne omogoča, da bi karkoli profitirali iz njih. Zagotovo nisem edina, ki lahko preberem knjigo in ob njej uživam ves čas, a ko pridem do zadnjega stavka in zaprem knjigo, ne vem več niti tega, o čem sem brala.

Pri ozaveščanju je ključni problem pri RAZUMEVANJU. Pri tem naredimo največje napake in po tem ni možnosti, da bi karkoli dosegli. Najboljša ilustracija tega problema je nek vic, ki ga vedno pripovedujem.

To je vic o dveh Bosancih. Eden je znal voziti avto, vendar je bil slep. Drugi je videl, vendar ni znal voziti in ob tem je tudi jecljal.

Zmenila sta se, da bo slepi vozil, drugi pa mu bo govoril napotke, kam naj vozi. Vse je šlo lepo in dobro. Ko pa je v nekem momentu ta, ki vidi, hotel na hitro nekaj povedati, ker je jecljal, je uspel izgovoriti samo: »Fffffff ...«
Nato je ta za volanom stopil na pedal za plin in – tresčil v tovornjak.

Namreč ta, ki je narekoval smer vožnje, je hotel povedati: »FAP«. (https://sl.wikipedia.org/wiki/Fabrika_automobila_Priboj – torej tovarna tovornjakov iz Srbije. Prej smo vse tovornjake klicali "FAP"). Vendar ta, ki je vozil, je mislil, da ta hoče zakričati »furaj« (torej: »kar daj, zapelj«).

Ta vic prikazuje naš najbolj pogost in najbolj nevaren problem. Gre za NAŠO PREDPOSTAVKO o tem, kaj naj bi bilo božje, kaj naj bi bilo prav oz. kaj naj bi ta drugi hotel povedati. To je tipično obnašanje na vseh področjih življenja, sploh na področju zdravja in duhovnosti. Preberemo ali poslušamo prvo besedo in že takoj zamahnemo: »saj vem«. Tudi, ko se prisilimo, da bi poslušali, kaj nam ta drugi govori, ne moremo. Njegove prve besede so v nas inducirale samostojni in od sogovornika neodvisni miselni proces, favoriziran z našim prepričanjem, da »saj vemo«. Zato sploh ne slišimo več, kaj nam ta drugi razlaga. Tako globoko smo prepričani, da je ta povedal točno to, kar mi mislimo, da je, da smo lahko celo užaljeni, ko nas ta hoče korigirati. In če se razbijemo na »Fap-u«, zatrujemo, da je on rekel »furaj«, čeprav je povedal »fap«.

Da bi dosegli takšno »aha« spoznanje, ne smemo naklepno določati časa za premišljevanje ali v meditaciji čakati odgovor. Na ta način spoznanja ne pridejo. Aktualen problem postavimo, da nam »lebdi poleg glave«. Spoznanje se pritihočepi, ko to najmanj pričakujemo.

14. Spoznanja ne pridejo po naši direktivi

Problem je v tem, da smo preveč fiksirani v svoji glavi. In ko naklepno pre-mišljujemo ali meditiramo, izključno z glavo in IZ GLAVE iščemo odgovor.

Ker je naša glava samo odrezan terminal našega centralnega računalni-ka, z naklepnim pre-mišljanjem iz glave prave rešitve ne moremo najti. Prava spoznanja so »aha« spoznanja ali pa to, kar označujemo z vzklikom »eureka«.

»Aha« spoznanje lahko pride samo kot posledica »barantanja z bogom« (ne glede na to, ali to počnemo spontano ali pa namensko). Takšna spoznanja se pritiho-tapijo, ko je oslabela kontrola zavestnega dela možgan. Npr. ko se sprehajamo ali vozimo avto, pomivamo posodo in podobno.

»Aha« spoznanje je lahko enako temu, kar smo imeli v glavi – vendar kljub temu čisto drugačno. Pomen tega mojega kontradiktornega stavka bom najlažje prikazala na izkušnji, ki ste jo zagotovo že imeli, ko ste šli v neko mesto, v katerem še niste bili. Pregledali ste vse Google podatke, videli šte-vilne slike in se vam zdi, da ni stvari, ki je ne bi vedeli o tem mestu. Vendar šele ko ste RESNIČNO ZAGLEDALI to mesto, se je rodil tisti »aha« občutek. Vse je enako, kot ste to ugotavljali na podlagi slik, vendar je vse popolnoma drugačno.

Pogosto pa to »aha« spoznanje nima nobene zveze s tem, kar smo do sedaj o določeni zadevi mislili.

Pri »barantanju z bogom« zavestno »zahtevamoo« takšno spoznanje. Da bi ga dobili, mora v nas obstajati želja po tem, moramo znati postaviti pravo vprašanje in, seveda, moramo biti pripravljeni videti resnico, ki nam je naj-večkrat ne ustreza videti.

Pravo spoznanje je posebno doživetje, ki nas prešine do dna duše. To je poseben občutek, ki ima nek »specifičen okus«. Ta občutek ni samo »lučka« spoznanja, ko se nam spojijo delci sestavljanke.

Spoznanje doživljamo s celim svojim bitjem in z vsemi svojimi čuti. Ob spoznanju izrazito čutimo tudi rešitev problema. Točno pa čutimo, da vse to ni prišlo iz naše glave. Svojo glavo čutimo izrazito omejeno in nesposobno, da bi iznašla takšne rešitve, ki so nam dane v spoznanju. Vendar vse to ni

negativni občutek in nam nikakor ne daje znanega občutka nesposobnosti in nesamozavesti. To je čudovit občutek sproščenosti, sreče ob doživetju in – razsvetljenosti.

Če pa zadeve ne postavite v »barantanje«, spoznanje ne bo prišlo, prava rešitev pa še manj.

Zelo smo nagnjeni k temu, da bi se izognili »barantanju z bogom«. Prepričani smo, da razumemo in niti ne slutimo, da je to, kar smo z razumom dojele, samo ozka, primitivna, deformirana dvodimenzionalna projekcija tega, kar nam lahko da spoznanje. »Znati« in »zavedati se« sta dva ločena pojma. Znanje je samo izhodišče za ZAVEDANJE, a uspešno ukrepamo in stopamo naprej šele na podlagi zavedanja.

15. Znati in zavedati se sta dve ločeni zadevi

Po rodu sem z ravnice. Najvišji »hrib« je bil krtina. Takrat še ni bilo televizije, jaz pa sem tečnarila staršema, da mi razložita, kaj so hribi. Na podlagi njune razlage sem si v glavi ustvarila sliko, da so hribi iz ravne ploskve privzdignjene špice v obliki črke »A« in vsaka takšna špica stoji posamično. Ker vseeno nisem bila zadovoljna, oče ni imel druge izbire, kot da posadi mamu in mene na svoj »Tomos puch« motor in nas zapelje do najbližjega »hriba« pri Batini (na Donavi). Vendar tudi to je bila samo komaj opazna izboklina, ki se je dvigovala iz ravne pokrajine. Človek s hribov je sploh ne bi zaznal kot hrib.

Prvič sem doživela hribe, ko sem, po končanem 8. razredu, prišla na ekskurzijo v Slovenijo. »Ah, to so torej hribi!« – sem zavzdihnila razočarano.

»Barantanje z bogom« je miselni proces. Ta proces je, kot če bi bili pripeljani na lice mesta, kjer bi potem jasno in s celim svojim bitjem zaznavali, za kaj dejansko gre in kako to nekaj v resnici izgleda.

Moja mentalna slika o hribih je bila vsaj malo podobna resnici. Velikokrat pa imamo popolnoma napačne slike. Graditi svoje življenje brez »barantanja« in na podlagi takšnih naših slik, je enako, kot graditi hišo na podlagi otroške risbice.

Večinoma ni problem v naši VIZIJI »sanjske hiše«. Lahko da je tudi skica

načrta primerna viziji, ki jo želimo uresničiti. Kljub temu takšna skica nikoli ni dovolj primerna za resnično gradnjo hiše. Pogosto pa skica sploh ne odgovarja sanjam. A pogosto tudi sanje niso takšne, ki bi bile primerne za uresničitev.

Vendar, na kar pa nikoli ne mislimo, lahko tudi »sanje« niso »iz PRAVEGA srca«, čeprav se nam tako zdijo. Takšne sanje, tudi če jih uresničimo, ne prinesejo zadovoljstva, pogosto pa so hudo razočaranje.

Pred leti sem v nekem filmu na TV začutila hrepenenje in zavist, ko sem zagledala bogato hišo z bazenom. Nato me je kot grom prešinilo spoznanje v obliki notranje pripombe: »saj se ti sploh ne maraš namakati v bazenu«.

In to je bila resnica! V trenutku se je vse hrepenenje razkadilo in vse je bilo jasno.

Naša nagnjenja po ustvarjanju napačnih slik so zelo nevarna, ker usmerjajo naše življenje in odnose do drugih. Največja nevarnost pa leži v tem, da se te slike in mnenja ustvarjajo avtomatsko in brez ozaveščanja sploh ne moremo ugotoviti, da so ŽE ustvarjena in diktirajo TUDI NAŠE PREMIŠLJEVANJE in OCENJEVANJE. Tako ne dovoljujejo, da bi bilo naše zavestno mnenje drugačno od že ustvarjenega. Mi SMO prepričani, da smo svoje mnenje in odločitve ustvarili na podlagi tehtnih premislekov. Vendar to ni res. Samo prevarali smo sami sebe.

Na primer nek vaš prijatelj kritizira neko osebo, ki je vi ne poznate. V vas se, na podlagi pripovedovanja, avtomatsko gradi (negativna) slika o tej osebi. In sočasno s sliko se gradi nek program za reagiranje in obnašanje do te in takšne osebe.

To se ne dogaja v globoki podzavesti. Tega procesa se delno tudi zavedamo. Dovolj je, da pomislite na možnost in opazili boste. Večinoma pa ne želimo opaziti. Pa tudi če opazimo, hočemo to kompenzirati z nekim »forsiranim racionalizmom«, misleč, da tako lahko prevladamo ta avtomatsko izgrajen program. Zaradi tega se bomo še bolj forsirano trudili analizirati zadeve z glavo. Vendar kakorkoli bomo analizirali, vedno bomo prišli do sklepa, da to, kar smo slišali o tej osebi, res velja.

Potem pa na nekem nepričakovanem mestu v nepričakovanih okoliščinah srečamo nekega super človeka, s katerim smo se tako lepo imeli ... In nato izvemo, da je bila to ravno ta oseba, ki smo jo prej obsodili na podlagi trditve nekoga drugega, čeprav smo bili prepričani, da smo svoje mnenje ustvarili na podlagi lastnega in racionalnega premisleka.

Lahko je pa tudi obratno: da nekoga dvignemo na piedestal, potem pa ugotovimo, da nima niti ene lastnosti, ki bi bila hvale vredna.

Velikokrat takšne napačne slike ustvarjamo pri branju knjig. Naše mnenje o prebranem in o knjigi v celoti se ustvarja spotoma, med branjem. Ne glede na to, ali smo ustvarili dobro ali slabo mnenje, nič ne more omajati naših prepričanj. Če pa po nekaj letih spet preberemo knjigo, smo največkrat presenečeni ob ugotovitvi, da knjiga sploh ni to, za kar smo jo prej imeli. In smo presenečeni, kako in na podlagi česa smo mogli ustvariti takšno mnenje, kakšnega smo imeli.

To in takšno našo sugestibilnost s pridom zlorablja propaganda, sedaj pa še hipnoterapije in nevrolingvistično programiranje.

Če pa uporabljamo barantanje, potem se vsemu temu lahko izognemo.

Ko pa gre za naša neprimerna hrepenenja, »božji odgovor« na barantanje nikoli ni prepoved, temveč takšno globoko spoznanje, kot sem ga jaz imela v zvezi s plavalnim bazenom. Tebi samemu postane popolnoma jasno vse in ni nobenega občutka odrekanja. Enostavno se razblini fatamorgana hrepenenja.

Problem je tudi takrat, ko so naša hrepenenja upravičena in uresničljiva. Brez »barantanja z bogom« ne bomo prepoznali ponujene nam poti do uresničitve naših želja. Kot če bi jaz rekla, da v Sloveniji ni hribov – saj nobeden ni podoben tej moji sliki o hribih.

Npr. hrepenite, da postanete slavna oseba. Vidite se na odru in vsi vam ploskajo. Nato se čez nekaj dni z glavo udarite v nek steber. Po navadi zakolnete in se ne spomnite zbarantati, zaradi česa ste se morali zabiti v ta steber. Če bi to naredili, bi opazili, da je bil na stebru plakat o glasbeni šoli, ki ponuja zastonj tečaj o glasbeni teoriji ... Pa tudi, če opazite plakat, tega ne

znate povezati z vašim hrepenenjem. Kot prvo zaradi tega, ker, tudi če ste »religiozni« ali če zmerjate boga, ker ne pomaga, dejansko NE VERJAMETE V MOŽNOST, da bi to nekaj, kar imenujemo za boga, resnično lahko pomagalo in da to res funkcionira. Ali pa ne povežete svoje slike z glasbeno šolo. Namreč, vi ste na podlagi nekih drugih zunanjih vplivov svoje vizije interpretirali kot slavo zaradi govorništva. Saj se niti ne zavedate, da imate glasbeni talent. In tudi če se, še vedno pomislite, da ta glasbena teorija pa le ni to, kar vi potrebujete, da bi bili slavni. In tako ne opazite, da vam je »bog ponudil«, da se vpišete v to glasbeno šolo in na takšno smer in stopnjo, ki vas bo potem odpeljala do vaše vizije.

Kot sem že omenila, največji problem teh napačnih slik je, da na njih gradimo naše življenjske usmeritve in cilje ter vse ukrepe za doseganje teh ciljev. Na primer izključimo enega človeka iz skupine možnih sodelavcev, čeprav je lahko ravno on ta idealni.

Ali pa, v povezavi s hrepenenji: lahko vse žrtvuješ za neko fatamorgano in zamudiš prave priložnosti za nekaj, kar ti je bilo res pri srcu. Kot v šaljivih videih na You tubu o tem, da si svojemu otroku ali hišnemu ljubljencu kupil drago igračo, vendar njih bolj zanima škatla, v katero je bila kupljena zadeva zapakirana.

Če pogledate okoli sebe, boste videli, koliko »znanstvenih odkritij ali idej je diktiralo smer človeštva, porabljal denar, energijo, žrtvovalo življenja, uničevalo svet in ubijalo ..., pa so bila napačna.

Nimamo se kaj izgovarjati, da takrat nismo vedeli. Problem je v tem, da nismo hoteli vedeti. Danes so popularne metode, ki te učijo, kako odrezati in odmisлити vse pomisleke, vse kritike in vsa opozorila in kako ne preiščevati o preteklosti, čeprav bi nas ravno to lahko obvarovalo bodočih napak.

Že ozaveščena hoja po življenjski cesti bi bila dovolj. Ampak je na naši poti vedno še nekdo v konkretnem življenju, ki nas opozarja, da to, kar počnemo, ni v redu. Če bi se za hip ustavili in malo »pokramljali« z njim, bi nam imel še marsikaj koristnega za povedati. Namesto, da bi bili hvaležni za pomoč in pripombo zbarantali, mi takšne osebe linčamo, sežigamo na grmadi ali pa enostavno jih izključimo iz »kroga prijateljev. S pomočjo popularnih metod, napihnemo svojo samozavest in s polno močjo treščimo v prepad in v

uničenje. Potem pa zmerjamo boga in ves svet, da nam ni pomagal. Bilo pa nam je vse dano.

Če mi boste sledili naprej, vas bom naučila o barantanju in kako ga uporabljati v življenju na pravičen način.

Tudi, če smo se nečesa že kdaj zavedali, je bilo to v nekem določenem kontekstu. V večdimenzionalnem prostoru-času (po Einsteinu) pa so še drugi konteksti ter druge in drugačne realnosti. V njih se isti princip ponavlja, vendar v drugačnih preoblikah. Kot so v glasbi različne improvizacije na neko osnovno melodijo (lajtmotiv). Ali v matematiki, ko moramo v tekstni nalogi izluščiti princip. Na primer, da se govori o odštevanju ne glede na to, ali smo dali, prodali ali uničili in vseeno je, ali gre za jabolka ali hruške.

Pri reševanju življenjskih problemov je enako kot v matematiki. Vse bazira na samo nekaj preprostih matematičnih operacijah. Vendar morate biti za uspeh sposobni logičnega razmišljanja, da v raznih preoblikah prepoznate enake preproste principe. Ta metoda ozaveščanja, ki vam jo želim ponuditi, vas bo naredila sposobne ravno za to.

Naš mentalni del, čeprav ga mi s polno močjo oviramo in celo uničujemo, ves čas analizira, primerja in povezuje, išče očajtmotiv oz. matematični princip, ki je skrit v osnovi manifestacije. Šele na podlagi tega lahko najdemo pravilni način ukrepanja ali implementacije.

Ozaveščanje je proces zavedanja rezultata tega mentalnega procesa. Barantanje pa je proces, s katerim povezujemo zavestno s tem avtomatskim procesom, s ciljem najti primerne metode implementacije, ki so direktno nadaljevanje od znotraj začetega procesa.

Ker smo logično razmišljanje in mentalni proces »barantanja z bogom« vrgli iz uporabe, nismo več sposobni prepoznati enakih principov v različnih pojavnih oblikah. Na ta način smo izključili možnost prepoznavanja principa, ki je v ozadju številnih pojavnih oblik.

16. Z glavo oviramo, z ozaveščanjem napredujemo

Na enostavnem primeru bom poskusila prikazati ta komplicirani proces. Obnavljate kuhinjo in ste naročili kuhinjske aparate. Nato dobite paket. Pričakovali ste lesen zaboj, vendar ste dobili nekaj velikega, v pisnem ovoju in še s pentljico. Aha – bombonjera – pomislite vi, saj bombonjere pridejo s pentljico, kuhinjski aparati pa v zabojih. In, ker ste silno prepričani v svoj prav, paket že hočete vreči v smeti, saj ne marate sladkarij. Vendar vas ovira neko trkanje na vašo zavest, nek pomislek, mogoče celo strah, ki vam ne dovoljuje, da to vržete v smeti.

Če bi ozaveščali, bi prisluhnili temu »trkanju« in bi dali vašemu mentalnemu delu možnost, da vas obvesti, da bombonjera že ne more biti, saj ne obstaja ravno takšna bombonjera. Pa tudi vaši prijatelji ne bi imeli denarja za nakup takšne; pa tudi vedo, da ne marate sladkarij ... In tako, mental vas spodbuja, da vendarle odprete in pogledate.

Če pa se obrnete k popularnim metodam, vas bodo naučile, kako zatreti to trkanje in kako nabiti samozavest, da bi kar brez pomislekov vrgli paket v smeti. Saj imate vi vedno prav in nihče vas ne sme na nič opozarjati. Vmes pa bi se jezili, ker nikakor niste dobili vašega štedilnika, ki ste ga med drugim naročili.

Če ste ozaveščali, potem odprete paket. In ugotovite, da je notri nekaj čudnega. Ničemur se vam ne zdi podobno, najmanj pa štedilniku, ki ste ga pričakovali. Vi bi to spet vrgli v smeti, vendar vaši možgani spet analizirajo in vam ne daju mir, ker želijo onemogočiti, da vržete v smeti ...

Potem sledi še nekaj takšnih korakov. Če se obrnete na sodobne metode, bo vaš paket prej ali slej vendarle končal v smeteh. Če pa greste ozaveščit in vsakokrat malo več odpakirate in barantate, kaj naj naprej s tem počnete, boste ugotovili, da ste dobili za darilo od prijateljev super drago in kvalitetno indukcijsko ploščo in sodobno konvekcijsko pečico.

Sedaj že veste, čemu služi, vendar ne veste, kako to uporabljati TOČNO TAKO, KOT JE TREBA. Sodobne metode bi vas usmerile na »genski inženiring« s ciljem, da plošči dodajo še kakšen gorilnik, saj se je sicer »ne da uporabljati« in da vse »privarijo« na pečico, po možnosti da tudi tam vgradijo gorilnike za plin.

Če pa ozaveščate, boste našli »brezplačno telefonsko številko za pomoč uporabnikom« in problem zbarantate. Tako vam bo razloženo, kako se vse to uporablja.

V začetku bo verjetno malo čudno, vendar potem boste presrečni, saj boste videli, kakšno dragocenost ste dobili, ki vam je močno izboljšala vašo kuharico in tudi kvaliteto življenja.

Torej, indukcijska kuhalna plošča in sodobna konvekcijska pečica sta v drugačno obliko preoblečen princip kuhanja in pečenja. V tem nečem, kar niti slučajno ni bilo podobno temu, na kar ste bili navajeni, ste dobili ravno to, kar ste potrebovali in v sodobni in bolj praktični obliki, za katero niti pomislili ne bi, da obstaja.

In vse to uporabljate tako rekoč na star način, saj voda še naprej zavre pri 100 stopinjah in če hočete skuhati juho, morate vodo pogreti do vrenja ...

Tako je v vsem življenju. Videti je, da je treba reševati milijon različnih problemov. Če ozaveščamo in barantamo, bomo v čisto različnih manifestacijah prepoznali enake principe in s tem bodo naši ukrepi enostavni in preprosti.

Tudi na napakah se ne moremo več učiti. Saj so popularne metode označile omenjanje človekovih napak in vrtanje po preteklosti za »smrtni greh«. Tako smo si onemogočili, da bi videli, da smo določeno zadevo ravno na ta način že poskušali rešiti, pa brez uspeha.

To so ti »kratki stiki«, zaradi katerih se vrtimo v krogu in nismo v stanju, da bi našli izhod iz pekla.

17. Popularna miselnost nas zapira v naš pekel

Če se vrnem na pečico in kuhalno ploščo, bo naš zaprti krog kratkega stika v tem, da bomo kar naprej naročali nov štedilnik, vendar ko ta pride v drugačni prebleki, ga bomo takoj spet vrgli v smeti. In četudi bomo naknadno ugotovili, da je v tem paketu vendarle bil naš štedilnik, bomo pri naslednjem paketu ravnali enako – v nedogled.

Svoje napake ne moremo popraviti tako, da se izobražujemo o vseh možnih

oblikah štedilnikov in načinih pakiranja. Vsaki naseldnji paket bo drugačen in nikoli takšen, kot ga pričakujemo. Brez barantanja bomo paket spet vrgli stran ker nimamo nobene možnosti, da v spremenjeni obliki prepoznamo uresničitev našega hrepenenja.

Sodobne metode za duhovnost in »uspešni biznis« pa učijo: »točno načrtuj in umakni vse, kar se ne ujema s tvojim načrtom, ki si ga naredil pred stotimi leti«. Na ta način PRAVEGA CILJA nikoli ne bomo dosegli.

Velikokrat se izvlečemo iz barantanja z izjavo kot npr.: »Ja, verjetno ima tudi ta drugi prav.«

To absolutno ni nič in rezultate čakate zaman.

Glave nismo dobili samo za okras. Zato moramo barantati, dokler nam ne postane jasno v zelo konkretni obliki in v točno določeni situaciji, kje, v čem in zakaj ima ta drugi prav in kaj od tega je pomembno za nas. Tudi če ta drugi ni imel prav, bomo prek barantanja dobili pravo resnico, ki se tiče nas v povezavi z dano temo. V tem barantanju je najbolj pomembno dejansko vzpostavljanje stika s svojim višjim JAZ-om, od koder dobivamo prave informacije.

KOMU JE KNJIGA NAMENJENA

Knjiga je namenjena vsakomur, ki mu je mar za resnico in mu je do duhovnega, mentalnega, psihičnega in telesnega zdravja, čeprav mora za to žrtvovati nekaj svojega ega in prenesti bolečino. Ker RESNICA BOLJ.

Ni pa za trmaste, ki bodo raje trpeli, celo umrli, kot da bi se odpovedali vsaj delčku svoje trme in ega.

Ni za preobčutljive, ki ne prenesejo niti trohice kritike (resnice), sploh pa ne prenesejo, da bi jim kdorkoli dal na znanje možnost, da mogoče nimajo prav.

In ni za tiste, ki se hočejo naučiti novih trikov, da bi manipulirali z ljudmi zaradi takšne ali drugačne koristi zase.

18. Zloraba

Pri marsikateremu pacientu sem ugotovila, da od mene dobljeno znanje zlorabi za manipulacijo z drugimi ljudmi.

Znanje, ki ga jaz dam, je namenjeno temu, da pacient s pomočjo teh mojih napotkov naredi svojo lekcijo in da dobi svoje PRAVO znanje. Oziroma šele z ozaveščanjem v popolnosti razume, za kaj gre. Brez tega je njegovo znanje takšno, kot če bi posnemal melodijo nekega tujega jezika, brez da bi znal vsaj eno besedo iz tega jezika.

Tako so se nekateri začeli v svojem okolišu postavljati kot »učitelji tujega jezika«, znali pa so samo »zapeti melodijo govorjenja«.

Pogosto so žene manipulirale z možmi in če so se ti razburili, so se izgovarjale, da sem jih jaz tako učila.

Marsikdo pa se je pri meni naučil določenih pravil igre, da bi jih ZLORABLJAL za svoje cilje in interese.

Ustrašila sem se, ko sem se tega zavedla. Saj bo padla odgovornost name, če zaradi mojih informacij napačnim ljudem drugi nastradajo.

Svoje strahove in dvome sem postavila v barantanje. Dobila sem spoznanje, da se mi ni treba bati. Namreč, takšni manipulatorji bodo srečni, v upanju na nove moči in sposobnosti, ter bodo z več samozavesti delali svoje hudo-bije. Tako bodo hitreje dobili zaslužene klofute, ki pa bodo toliko močnejše (zakon fizike je: s tolikšno močjo kot ti potiskaš zid, s prav takšno močjo bo tudi zid potiskal tebe).

Doživela sem veliko raznih oblik zlorab. Izstopa pa ena, ki je dejansko neverjetna in me je tudi hudo prestrašila, saj nisem vedela, kako temu priti do konca. Zgodilo se je, ko se je ozaveščanje šele rojevalo (1993–94).

* Na terapijo je prišel moški – ne vem več zaradi česa. Zelo hitro so se mu odprle njegove nadnaravne sposobnosti, o čemer takrat še nisem imela pojma. Ker sem še imela v sebi čvrsto zakoreninjen materializem, niti verjela ne bi, če bi mi kdo drug govoril o tem.

V nekem trenutku sem začutila neko delovanje name. Ob tem mi je prišla v zavest tudi definicija tega, kar sem čutila. To niso bile samo besede, ki ti jih nekdo v tebi govori, vendar popolno in »otipljivo« doživljanje, da je to tako. Torej, da je to, kar čutim, energetski napad tega moškega, ki me s tem hoče podrediti/prisvojiti.

Bila sem zelo kritična do takšnih začetnih spoznanj in tako nisem verjela sama sebi. Vendar so k meni prihajale mlade ženske, ki so bile že od prej pri meni v terapiji in so mi govorile, da se jim ta moški prikazuje v meditacijah in jih spolno zavaja.

Nobena od teh žensk ni vedela za moja doživetja, pa tudi ženske so to povedale neodvisno ena od druge. Tega moškega so poznale bežno, z neke delavnice z mojim učiteljem.

Jaz sem bila takrat še preveč naivna. Tudi slutila nisem, da je on to delal naklepno. Opozorila sem ga, misleč, da se bo zgrozil in hitro predelal lekcije, da le ne bi, ne zavedajoč se, škodoval ostalim ljudem.

Povedala sem mu in dala napotke, kako naj bi to predelala. Kot rezultat narajenih lekcij bi mu ostale te njegove nadnaravne sposobnosti, vendar usmerjene v korist vseh. Naredila pa sem hudo napako. Niti slutila nisem, da

sem mu dala samo POTRDILO O NJEGOVI UČINKOVITOSTI in da to, kar je izvajal, popolnoma zavestno, res deluje. Ne samo, da lekcije ni naredil, temveč je s še večjo močjo in tudi v konkretnem življenju nadaljeval s svojo hudobijo in je omrežil nekaj mojih mladih pacientk. Nekatere so mu tudi podlegle. Nekatere pa so mu uspele, s hudo kontrolo nad sabo, ubežati, vendar so tudi mene zapustile. Saj, resnično, pojma nisem imela, kako bi jim lahko pomagala in jih zaščitila.

Tudi za nedosledne ni, ki zaničevalno trdijo, kako v takšne hokuspokuse ne verjamejo, potem pa, ko jih kaj doleti, krivca iščejo v čarovnijah in prekletstvih.

19. Zanikanje ne spreminja realnosti

* Bil je nek možakar. V moji terapiji sta bili njegova žena in hčerka. On je samo prihajal, da bi nagajal in provociral. Marsikdaj je želel tudi zase termin za pogovor, vendar je bil rezultat vedno enak: da je samo provociral s poudarkom, da on v vse to ne verjame. Tudi v to ne, ko sem mu poskušala razložiti, da bodo in zaradi česa bodo zadeve pri njem šle narobe. Za takšno predvidevanje pa ni bilo treba biti ne strokovno usposobljen in ne imeti jasnovidnih sposobnosti, saj je šlo za očitne in konkretne zadeve.

Po nekaj letih je prišel ves jezen ponovno k meni in me terjal, »da odstranim z njega urok«, ker da sem ga preklela in začarala in se mu je zaradi tega vse sesulo.

Bili so tudi številni, ki so me, ko sem jih opozarjala, napadali, da jim grozim, tudi ko je šlo za preproste medicinske zadeve. Tudi ti niso hoteli sprejeti, da vem – ker sem se učila med študija in kot zdravnik moram vedeti.

Marsikdo ni priznaval niti preproste logike, na podlagi katere marsičesa ni težko »predvidovati« (npr. opozorilo dijakinji pred maturo, da če se ne bo učila, temveč vandrала okrog, mature ne bo mogla uspešno narediti!).

Namesto, da bi bili hvaležni za opozorilo, so me napadli, da jim grozim ali da sem jih preklela.

NA ČEM BAZIRA TA METODA OZAVEŠČANJA

Metoda je nadaljevanje in implementiranje vsem nam znanih kozmičnih resnic in zakonitosti narave, pa tudi ljudskih modrosti (izreki), splošno sprejetega bontona in moralnih norm.

Uporabljam tudi slovar za jasno razumevanje pravega pomena besed v naših izjavah.

20. Slovar kot terapijsko orodje

Po navadi uporabljamo besede in pojme, katerih pomena dejansko ne poznamo.

Ta moja trditev zelo čudno zveni in je neverjetna, vendar drži. Nasploh drži, ko ljudje opisujejo svoje obnašanje in definirajo sebe.

Najbolj pogost problematičen izraz je: »jaz ti popolnoma verjamem – vendar nimaš prav«.

Če meniš, da nimam prav, pomeni, da mi ne verjameš popolnoma!

Ni problem, da mi ne verjameš! Pojdimo razčistit.

Vendar ne moremo razčistiti, ker oseba naprej trdi, da mi verjame in še naprej zatrjuje, da nimam prav.

Če bi se hotela zavedati, da besede, s katerimi izraža svoja čustva, pomenijo, da mi ne verjame, bi omogočila, da razčistimo. Ona bi povedala svoje pomisleke, zaradi katerih mi ne verjame. To bi mi dalo možnosti, da premislim in če je treba, da se korigiram. Namreč možno je, da res nimam prav in da je upravičeno, da mi ta drugi ne verjame.

Možno pa je, da me oseba samo ni razumela in bi ji morala na drugačen način razložiti, da bi bilo prav.

Vendar če mi nekdo zatrjuje, da mi verjame, ko pa mi ne, takrat je popolnoma onemogočeno, da bi se karkoli razčistilo in da bi prišli do neke skupne rešitve in stopili naprej.

Tovrstni nerazumljeni pojmi so številni. Zaradi njih sem bila marsikdaj prisiljena od ljudi zahtevati, da uporabijo slovar in preberejo definicijo tega, kar so povedali in trdili.

* Mlada ženska je opisovala, kako je bežala iz šole, celo od doma, a trdila je,

da je bila vedno pridna in ubogljiva in od mene zahtevala, da vzamem za izhodišče, da je preveč pridna in preveč ubogljiva in ustrezljiva.

Kot če bi naročili mojstra, da nam naredi, da imamo poleti hladne prostore, vendar zahtevamo od njega, da sprejme, da naša klimatska naprava deluje. »Gospa, vaša klimatska naprava ne deluje« je dejansko »obsodba«, vendar je samo ugotovitev, ki omogoča popravilo in s tem uresničevanje zelenih ciljev – prijetno ohlajenega prostora med vročimi poletnimi dnevi. Če pa vztrajaš pri svoji trditvi, si onemogočil, da ti mojster uresniči tvoje želje.

Zaradi takšnih »lingvističnih« problemov je marsikdaj onemogočen kakršenkoli nadaljnji ukrep v interesu izboljšave stanja. Npr. mogoče je bila ta mlada ženska v otroštvu sicer ubogljiva, vendar v tem, da je bežala, zagotovo ni bila. Mogoče je bila preveč vodljiva, a to bežanje je bila kompenzacija in želja, da bi se znebila te odvisnosti. Lahko pa, da je bila samo neodgovorna smrklja, ki je bila nagnjena k brezglavemu letanju v nevarnosti. Lahko bi bilo še marsikaj, vendar je bilo nadaljnje razčiščevanje in pravilno reševanje njenega problema onemogočeno, ker v izhodišču, z negiranjem realnosti ni dovolila jasne definicije konkretne situacije.

Na ta način so se dogajale smešno-žalostne situacije.

* Pred leti je bila na neki skupini, kjer so bile v glavnem same ženske, stare okoli 40, tudi ena punca, stara nekje okoli 20 let. Ona nam je iz tedna v teden opisovala, kaj je počela v preteklem tednu. Vedno je šlo za srečanje s kakšnim (novim) moškim, s katerim je že na prvem srečanju končala v postelji.

Nobena ženska v skupini ni negativno odreagirala na njene pripovedi. V nekem momentu se punca zave in užaljeno spregovori: »Menda ne mislite, da sem kurba?«

Na to pa smo se vsi morali nasmejati ...

Namreč, sama se je zavedala, da to, kar počne, ni ravno v redu in sama je imenovala zadevo s pravim imenom. Vendar je vse (podzavestno) zmanipulirala in preoblikovala v obdolžitev drugih.

(Tukaj moram dodati, da se pred 20 leti seks z vsakim, ki ga srečaš, še ni štel kot »pravila bontona ob srečanju« in se ni štelo, da zraven rokovanja sodi tudi seks – kot je videti, da je to danes v navadi!!)

Pri ozaveščanju je, kot pri računalniku: dovolj je, da eno piko postaviš na napačno mesto in ni rezultata. Tako tudi ni rezultata, če zadeve ne imenujemo s pravim imenom. Zato je marsikdaj potrebno uporabljati tudi umazane besede, ker samo te najboljše »zadenejo v črno« in potem je to tehtno in potem se da nekaj narediti. Če gladimo zadeve in olepšujemo, človek takoj preneha biti motiviran in se izmuzne z iluzijo, da saj ni nič tako hudo. Marsikdo pa NIMA MOČI OSTATI MOTIVIRAN, četudi bi hotel.

Našo »nagnjenost« h krivim interpretacijam največkrat zlorablja propaganda, da bi nas zavajala. Npr. propagirajo neko metodo tako, da lepo povedo teorijo. Vendar praksa – to, kar delajo – nikakor ne odgovarja povedanim teorijam in parolam.

Pogosto slišane parole so npr: »moramo se povezati sami s sabo in sprejeti sebe«. V nadaljevanju pa vam dopovedujejo, kako npr. morate svoje strahove in pomisleke odmisлити/premagati s pozitivnimi afirmacijami.

Odmisliti ta svoj prestrašeni del je ODREZ in ne »sprejemanje« sebe!

Nekateri pa se lotevajo malo drugače in govorijo o »navaditi se« oz. sprejeti, da smo npr. prestrašeni.

To pa je res videti super in v skladu s parolami. Vendar ...STRAH v nas je nek radarski sistem, ki je zaznal neko nevarnost zaradi česarkoli.

Takšno »sodobno sprejemanje sebe« je, kot če bi mirno gledali radar, ki vam kaže, da se vaši ladji približuje nek torpedo.

Ali pa kot da bi vas doma zakonec, sede na kauču, ljubeče objel in božal po glavici in umirjal vašo razdraženost, vendar ne bi poslušal, kaj govorite o tem, da ravnokar prihaja cunami ...

Prepričana sem, da takšnega izraza ljubezni ne bi doživljali kot »sprejemanje vas«, temveč kot hudo zaničevanje, kar pa dejansko tudi je. Saj vas ima ta druga oseba samo za histerično bitje, ki brez pomena paničari in ki si ni zaslužila, da se prisluhne njenim besedam. Sebe pa dviga nad vas, s tem da je tako silno dober/dobra, da vas sprejema – kljub vaši »histerični manjvrednosti« – in niti ne pomisli na možnost, da resno vzame to, kar hočete povedati.

Torej te metode niti slučajno niso sledile temu, kar so oglaševali.

Na tečajih o podjetništvu kar naprej slišim in v knjigah prebiram, kako moraš najti tisto, kar te iz srca veseli in če nekaj res želiš, boš voden, ker se ves univerzum postavi tako, da te vodi do uspeha.

Krasno povedana kozmična resnica.

Vendar nadaljnji stavek in napotek je: moraš točno načrtovati dan, do minute, moraš točno postaviti načrte iz dneva v dan – 10 let vnaprej ...

Kje je tukaj puščen prostor, da te vodi neka božja intuicija ali navdih? Ni je. Parola je prava resnica. Vendar, če se držiš nasvetov, je onemogočeno, da se uresniči.

In v vsakem primeru uporabljam vas same in vaše kriterije, ki jih postavljate do drugih ter vaše ocene in mnenja o tem, kaj je narobe pri drugih. Namreč splošni problem je, da zase ne uporabljamo enakih kriterijev kot za druge in značaj in dejanja, ki jih pri drugih obsojajmo, imamo pri sebi za popolnoma sprejemljive, celo za vrlino.

21. Vi postavljate kriterije

Postavljajo se mi provokativna vprašanja o tem, kakšne moralne norme uporabljam in zakaj, saj so te vendarle odvisne od časa in prostora, torej so zastarele!

Ali so res?

- Pravijo: ne delaj drugim tega, kar ti ne želiš, da drugi delajo tebi.

Na primer: verjetno ne marate, da so ljudje hinavski do vas. Zakaj ste potem vi hinavski do drugih?

... in slišim, kako zakričite, da vi že niste.

Sedaj moramo spet na pomoč vzeti slovar: če nekdo misli eno, a govori drugo (ne glede na vzrok), potem je to hinavščina.

Poudarjam: najprej se moramo zavedati TRENUTNEGA STANJA. In trenutno stanje je, da ste hinavec, ker govorite eno, a mislite drugo (npr. v odnosu do šefa, ki ga sovražite).

Razčiščevanje vsega ostalega sledi za tem, s pomočjo procesa ozaveščanja. Tam je še kako pomembno, ZARADI ČESA se obnašate hinavsko, vendar **na tem prvem koraku** nas to ne zanima.

In za **opozorilo**: nisem rekla, da takoj šefu zabrišete v obraz to, kar si mislite o njem!!!

Namreč, rešitev bomo videli šele, ko NA PODLAGI TRENUTNEGA STANJA speljemo proces ozaveščanja. Rešitev ni izpostaviti se nevarnosti ali podobnim neumnostim. Rešitev je nekaj konstruktivnega, nekaj, kar nas pripelje naprej v nekaj boljšega. Kot sem že rekla: rešitev je naučiti se plavati v bazenu, polnem umazanije, brez da nam gre umazanija v usta.

- Druga zadeva je VAŠA LASTNA OCENA drugih o tem, kaj je prav in kaj ne, in OBSODBA, tudi s tem, da nekoga »samo« izključite iz svojega prijateljskega kroga!!!

Precej je takšnih situacij, ko človek ne ve, ali naj se smeji ali naj joka od obupa. * Tako 75-letna mati napada in pretepa svojo 55 let staro hčer. Hčer že desetletja preživlja svojo mater, čeprav je bila mati do nje nesramna in hudobna in jo je celo tudi močno oškodovala. Medtem ko tepe hčer, jo obsoja za nehvaležnost. In ob tem kriči: »Jaz sem tako lepo skrbela za svojo mater, čeprav ni nič drugega delala, kot kuhala in tebe čuvala, ti pa si tako zelo nehvaležna do mene, čeprav ti kuham in sem ti čuvala otroke«.

Niti ni pomembno, da ona svoji materi ni naredila nič kaj koristnega, medtem ko je njej njena hčerka marsikaj. Pomembna je ta izjava v enem stavku, kjer istočasno zaničuje delo svoje matere, čisto enako delo pri sebi pa povečuje.

Ogromno je takšnih problemov, ki jih najbolje opisuje izrek: »sova prigovarja sinici, da ima velike oči«.

Torej, ne rabimo filozofirati okoli zastarelosti moralnih norm. Dovolj je, da uporabljamo samo tiste kriterije, ki jih vi sami postavljate drugim in na podlagi katerih vi ocenjujete druge za dobre ali hudobne (četudi jih obsojate samo v sebi). In potem preverite, ali se vi sami držite teh kriterijev. In če ste vi »nagnjeni« k enakim dejanjem, ki ste jih pri drugih obsodili, potem ste tudi vi vredni obsodbe (tudi če je vaše dejanje v »drugačni preobleki«, kot je dejanje teh, ki ste jih obsodili, ali dejanja niti niste speljali, vendar bi jih, če bi si dovolili, če bi si upali ali imeli priložnost).

Na to temo imamo tudi veliko hujših primerov. Na primer: ko ti ubijaš druge – se imaš za junaka in »borca za pravice«. Če pa on ubija tebe, potem ga obsodiš, da je terorist.

Moram pa poudariti: cilj ozaveščanja ni, da bi OBSODILI kogarkoli. Obsojate vi sami in ne jaz. In nisem jaz rekla, da ste vi hudobec. Vi sami (direktno ali indirektno) poveste, da so ta in ta dejanja ali značaj hudobija.

Največji problem sodobnega časa je, da zaradi napačnih pristopov do duhovne rasti obsojamo tako pri drugih kot pri sebi značilnosti, ki so POPOLNOMA V REDU. A imamo za vrlino tiste značilnosti, ki to niti slučajno niso.

Še enkrat poudarjam. To »obsojanje« je SAMO PRVI KORAK. Samo izhodišče v nadaljnjem procesu ozaveščanja.

Pisala bom drugače, kot ste vajeni. Saj to, kar je znano, ste že sami premleli na nešteto načinov. In če je ostalo brez uspeha, potem bi bilo zaničevanje vas in vaših sposobnosti, če bi vam še jaz sedaj ponujala ravno to.

22. Ne bom vas zaničevala z govorjenjem že znanih stvari

Ne bom pisala o »potrebi zdrave prehrane«, ne bom hvalila prehranskih dopolnil. Tudi konoplje ne bom zagovarjala in ne tisoč drugih zadev, čeprav bi za njihovo propagando dobila dobro provizijo. Na ta način ne samo, da ne bom mogla obogateti na provizijah, temveč si bom nakopala sovraštvo tistih, ki s takšnimi prevarami služijo ogromno denarja.

Bom pa pisala o začaranem krogu, v katerem se vrtimo kot hrček na svojem kolesu. To je še najbolj vidno ravno pri prehranskih navodilih.

Obsedenost s prehrano in fitnessom je danes hujša od vseh dosedanjih obsedenosti. Kot da nič drugega ne more biti vzrok problemom kot »nepravilna prehrana«.

Čeprav je ta tema obdelana že v prastarih religioznih spisih, se vedno vračajo nanjo in vedno z nekim poudarkom, kot da bi »šele sedaj na novo« ugotovili »velik pomen« tega. Tudi stare znanstvene ugotovitve ponavljajo, kot da bi bila sedaj to nova odkritja. Obsedenost s prehrano pa je v sedanjih časih tako izrazita, da so že javna glasila začela opozarjati na to in na OBOLEVANJE

zaradi tako »zdrave« prehrane.

Nič ne preseneča, da se je v ljudeh zgradila takšna obsedenost. Saj se menda na ničemer drugem ne da tako preprosto in tako veliko zaslužiti kot ravno na tem področju. Ukvarjanje s prehrano daje dvoplastni profit. Eden je direkten, od prodaje številnih NEPOTREBNIH izdelkov in ukrepov. Drugi pa je, da bo vse več ljudi OBOLEVALO od preveč »zdrave« prehrane in se zastrupilo zaradi neizmernih količin raznih vitaminov, mineralov in stimulansov, kar pa zagotavlja nadaljnje »porabnike« zdravstvenih in farmacevtskih uslug in izdelkov.

Problem neprimerne prehrane je aktualen takrat in tam, kjer ljudje res nimajo kaj za jesti, vendar v naših krajih to že dolgo ni problem.

Če pa širše in globlje pogledamo na zadevo, prehrana RESNIČNO POSTAJA vse bolj problematična – ravno zaradi teh številnih in neumnih predpisov in nasvetov o »zdрави prehrani«.

Nikomur ne pade na pamet, da je »oblika prehranjevanja« samo POKAZATELJ PROBLEMA IN NE VZROK. Da je to izraz notranjih potreb našega telesa in je njen namen dati telesu to, kar potrebuje.

Vi pa ste iz telesa naredili neko »slikarsko platno«, na katerem vsak lahko izživlja neko svojo kreativnost ne misleč na posledice. Prehranjevanje je že zdavnaj izgubilo svoj pravi pomen. Saj se nihče več ne zna prehranjevati na podlagi svojih pravih POTREB. Tako je prehrana postala resnično nezdrava, pa ne zaradi prehranske industrije, temveč zaradi spake, ki smo jo mi naredili iz nje.

Od vas ne bom zahtevala nakupa kakšnega »najnovejšega čuda« za fitness (čeprav bi za to dobila dobro provizijo, o kateri vi tako ali tako ne bi vedeli nič).

Tudi v zvezi s fitnessom je treba obrniti zadeve. Namreč, kondicija ne pride kot posledica telovadbe, temveč obratno: KO IMAMO DOVOLJ KONDICIJE, smo pripravljeni tudi za telovadbo – če nam je sploh kaj do nje.

Edini predmet v šoli, ki ga nisem marala, je bila telovadba. Po končani šoli, ko ni bilo več obvezno, z nobeno telovadbo nisem trpinčila svojega telesa.

Kljub temu sem še pred 2–3 leti preplezala vse vulkane na Islandiji, da so mi hribolazci zavidali. Torej, ko je od srca, gre brez problema.

Čeprav se poslužujem izraza »duhovna rast«, tudi na tem področju ne pričakujte sluzastih besed, »božanja po glavic« in obrabljenih fraz. Takšne vsi radi slišimo, čeprav ne prinesejo nobene prave koristi razen iluzij in malo bolj napolnjenih baterij. S temi pa s še več moči sekamo po starem.

To, kar imate sedaj za »duhovno rast«, je samo odvisnost. Saj ničesar ne razreši do konca in kot bi bilo treba. Napolnjene baterije se pa vse hitreje praznijo in tako boste vse bolj pogosto morali po »novo dozo« tolažbe in nabijanja samozavesti.

Nihče ne pomisli, da prava duhovna rast in prava miselnost ne samo, da odpirata takšne sposobnosti v vas, o katerih nikoli niti sanjali niste, temveč sežeta do materialne ravni in ozdravita tudi telesne bolezni.

Ne pričakujte tega, kar vam je že znano. Saj ste že vse poskusili. Vendar vsako, tudi najmanjše, pravo in globoko spoznanje o nečem novem, na kar nismo navajeni, doživljamo kot šok. Tudi če samo v superluks pogojih oblazite Azijo in samo skozi steklo vašega avtobusa opazujete tamkajšnji svet, boste to hudo drugačnost doživeli kot šok (»kulturni šok«). In ne rečete, da vas Azija »žali«, ker jo vi doživljate kot šok. Zelo bi si želela, da tudi ob tem branju in tovrstnem delu na sebi razmišljate enako.

ZAKAJ PIŠEM KNJIGO?

- Da odstranim s sebe odgovornost do drugih, ki mi je bila naložena. Nihče nima ne moči ne pravice in ne sposobnosti, da nese tuje breme.

- Pa tudi zaradi izreka: »Če hočeš nekomu pomagati za en dan, mu daj ribo; če mu hočeš pomagati za celo življenje, ga nauči loviti ribe.«

Ker smo slabi učenci v tej življenjski šoli, se bomo pripravljene naučiti, »kako se lovi ribe«, samo če začutimo breme naših »neporavnanih računov« in zaznamo odgovornost za svoja dejanja. Šele takrat bodo izpolnjeni pogoji, da tudi ozdravimo in pridemo ven iz našega pekla.

23. Sami onemogočite, da bi se vam pomagalo

Moja izjava zveni sebično, mar ne?

Začnimo s svetopisemskim primerom, z Jezusom, ki je umrl zaradi drugih. Ja, umrl je zaradi drugih, ker je omogočil, da ljudje izživijo svoje hudobije na njem namesto eden nad drugim. Rezultat bi bil popoln in njegova žrtev ne bi bila zastoj, če bi ljudje potem uvideli, kaj so bili v stanju narediti, torej kakšni so dejansko. To zavedanje bi omogočilo, da se te hudobije v popolnosti tudi odstranijo. Čeprav je Jezus ves čas poudarjal potrebo in pomen zavedanja lastnih »grehov« in lastne odločitve, se zdi, da sta bila samo Peter in Juda pripravljena to tudi narediti.

»Uvideti« (zavedati se) je predpogoj, da bi lahko »predali« te grehe in vse posledice, ki ste si jih nakopali zaradi njih. Kaj naj ti bog odnese ali kaj naj ti nekdo drugi »oprosti«, ko mu nič nisi ponudil v ta namen?!

Pogosto slišim naslednje »opravičevanje«: »Če ti misliš, da sem te užalil, pa mi oprosti.«

Ali ste razmišljali o tem, kaj to dejansko pomeni? Verjetno niste. Saj je vse videti tako krasno in svetniško in niti pomislili niste (tudi če ste sami doživeli to od drugih), kako hudo zaničevanje je to. Namreč to pomeni naslednje: »Jaz nimam kaj premišljevat o tvojih obdolžitvah, saj so brez veze, saj jaz sem tako ali tako nedolžen! Če si ti »prismojen« in nor pa misliš, da mi lahko prigovarjaš, potem si ti kriv in oprosti sam sebi, da si bil tako drzen, da si me obdolžil oz. da si v meni videl nekaj, česar dejansko ni, saj sem sam lahko

samo idealen in bogovski.«

»Uvideti« ni dovolj. Tudi če res uvidimo, še ne pomeni, da smo pripravljeni to tudi predati. Številnih naših hudobij se v popolnosti zavedamo, vendar jih hočemo imeti, saj smo prepričani, da imamo od njih samo koristi. Takšna sta na primer napuh ali manipuliranje z drugimi. Manipulatorji so ob tem vedno močno prepričani, da jim nihče nič ne more in da se bodo vedno dobro izvlekli. Torej, zakaj naj bi predali takšen greh, ko pa se zdi, da jim samo »koristi«!

Danes se še posebej uradno poučuje manipulatorstvo, čeprav je marsikdaj dovolj samo malo »kmečke logike«, da človek vidi, kako se lahko hudo nastrada zaradi te »tako koristne« hudobije v sebi.

* Nekateri pa se skrivajo za izgovorom, da »saj smo ljudje grešni« in se niti malo ne trudijo NE »GREŠITI« naprej. Nedolgo nazaj mi je »uspelo« (nehote) razjeziti ene Jehovine priče. Izbruhnili so s trditvijo, katere pomen je bil, da dejansko IMAMO PRAVICO GREŠITI, saj »smo samo ljudje«.

»Smo samo ljudje« je tako, kot če bi rekel, da smo samo učenci v avtošoli. Vendar kot učenci avtošole vozimo na poligonu, kjer so vsi stebri obloženi, da se ne bi poškodovali, če se zaletimo vanje. Avtomobili so predelani tako, da ne moremo voziti prehitro in dejansko je ves čas ob nas inštruktor, ki, če vidi, da postaja nevarno, sam zagrabi volan ali potegne zavoro. In tudi, če gremo v mesto, gremo z njim in z znakom »avtošole« na avtomobilu. Če v takšnih pogojih slučajno le povzročimo kakšno nesrečo, ne bomo kaznovani, saj smo »samo učenci«.

Vendar mi v življenju ne sprejemamo, da smo »samo učenci«, temveč se postavljamo, da smo bogovi in da imamo življenje v svojih rokah. Umaknili smo vse omejitve, inštruktorje smo zmetali ven iz svojega avta in drzno in samozavestno smo zapustili naš poligon in s polno hitrostjo letimo v nevarni promet. Če pa nas kaj doleti ali pa nekaj »ušpičimo«, potem se izgovarjamo, da smo »samo učenci«. In smo prepričani, da se nam bo vedno uspelo izvleči brez posledic, tudi če s polno hitrostjo naletimo na »neobložen steber« ali pa ubijemo ljudi v prometu.

* Ena od takšnih manipulativnih umikanj od lastne odgovornosti in zvrča-

nja krivde na druge je primer nekih sledilcev nekega »gibanja«, s katerimi sem imela opravka. Povezali so dve kozmični pravili v eno s ciljem, da bi opravičili svoje hudobije. Povezali so »oprosti« in »pozabimo na preteklost«. Tako smo dobili naslednje: ukradejo ti premoženje in uničijo življenje. Nato, ko se upaš braniti ali terjati svoje nazaj, pridejo predte s sluzastim »oprosti«. Če pa še naprej pričakuješ svoje premoženje nazaj (kar bi moralo slediti po »oprosti«), ti z višine zabrišejo v obraz svojo »visoko duhovnost« o tem, kako »moraš pozabiti preteklost«, če hočeš, da te imajo za »duhovno visoko razvitega«. In če ti tega ne sprejmeš, temveč še naprej terjaš svoje premoženje nazaj, te zaničujejo, da si nizkoten, da nisi dovolj duhovno razvit in da si na celi črti neprimeren, ker nočeš sprejeti tega in takšne »visoke duhovnosti«. Medtem te že spet ropajo. Če jih takoj zalotiš, zapravijo nekaj sekund na »oprosti« in po naslednjih sekundah spet terjajo, da se njihovo dejanje razglasi za »preteklost«, ki jo je treba »pozabiti«.

Naučili so se tudi poraz spremeniti v zmago. Na ta način, da če so le prisiljeni vrniti to, kar so ti vzeli, se postavijo tako, da je videti, kot da oni – tako visoko razvita bitja – delajo tebi uslugo in so potrpežljivi s tabo – tako »manjvrednim«, ki se jih drzne nadlegovati.

Torej, če hočete tako manipulirati, pa samo zdrvite na takšne tečaje. Čim več vas gre, tem boljše, saj se boste hitreje poklali med sabo, medtem ko boste eden drugega hoteli zmanipulirati na te načine.

Če se vrnem na avtošolo: lahko zmanipuliraš in uničiš vse, ki ti stojijo na poti in ki ti ne dajo vozniške, ker se nisi naučil voziti. In lahko oblatiš vse okoli sebe, ki te ovirajo. Vendar TI SAM BOŠ NASTRADAL, če boš naletel na neobloženo drevo ali zdrvel v prepad.

Torej v končni fazi, izraz »prevzeti tujo odgovornost nase« je NEMOGOČA zahteva in pojem brez smisla.

* Starši so znali pripeljati svojega otroka – in so mi ga »obesili na hrbet«. Niti pravih anamnestičnih podatkov niso znali dati o otroku z izgovorom, da pač oni nimajo časa opazovati svojega otroka in še manj, da bi sodelovali na kakršenkoli način v terapiji. »Lepo« so mi hoteli dopovedati, da sprejemem takšen izgovor in so bili hudo užaljeni, ko sem jim poskušala razložiti, da je nemogoče določiti terapijo, ko nimam pravih podatkov o otroku in da to ni

moj otrok in tudi če bi želela, ne bi imela pravice živeti s tem otrokom, da bi ga jaz lahko opazovala in videla, kaj mu je.

* Marsikdaj so mi celo v obraz zabrusili, da sem zdravnik in je moja dolžnost, da strežem in ugodim vsem brez besede upora ali prigovarjanja, četudi bo on (pacient) vse naredil, da mi onemogoči uspeh.

* Bila sem že celo kregana, ker sem nekoga »prehitro« ozdravila, ko pa je ta pričakoval, da se bom vsaj nekaj mesecev trudila z njim.

* Starši mentalno prizadetega mladeniča so me tožili na sodišču, da sem s terapijo njihovemu sinu »uničila« njegovo »zdravo seksualnost«. Ni bilo pomembno, da sem mu ozdravila njegov zelo hud in že več let trajajoč bronhitis. Proti meni so vložili celo tožbo, ker mladenič ni imel več kar naprej erekcij – ki jih je oče zadovoljeval!

Torej, kaj naj vam »nosim«, ko mi tudi tega, kar bi lahko, nočete predati, pa tudi zavedati se nočete, da mi ne prepuščate zadev, da bi jih lahko odnesla. Potem niti ni drugega, kot da nosite lastno breme. Saj ravno to hočete – imeti v rokah svoje življenje!

Veste, da se želje vedno uresničijo. Tudi na biznis tečajih učijo, kako si moraš močno želeti in kar naprej vizualizirati pa se uresniči. In to se ravno uresničuje: dobili ste (in v bodočnosti boste še več dobili) v svoje roke – tudi posledice svojih dejanj. Očitno bo samo to prisililo človeka, da začne premišljevati o svojih dejanjih. Vendar, kot sem to izkusila, ljudje raje umrejo, kot da popustijo v svoji trmi. Da bo človeštvo uničeno, bo kriv sam človek, saj, kot je videti, nadaljuje z vse večjo močjo – do končnega izničenja. In lahko gre na Mars ali kamorkoli! S sabo bo nosil sebe, svojo ošabnost in uničevalnost in tako tudi svojo usodo, katero je sam izbral.

Če pa nam je res kaj do zdravja, bolj kot do takšnega vojskovanja in našega ega, potem se v prvi vrsti moramo zavedati, kaj dejansko počnemo in kako smo sami ovira za uresničitev naše sreče in zdravja.

MOJE REFERENCE

Ne želim kot drugi citirati milijonov pohval »zadovoljnih kupcev«. Zame so bolj pomembna »referenca« ta silna plejada ljudi, ki so vse naredili, da bi me utišali in uničili.

Dejansko so mi ravno ti ljudje s svojim lastnim obnašanjem dali najboljša konkretna dokazila o veljavnosti mojih teorij.

24. Najboljša dokazila so mi dajali tisti, ki so me hoteli najbolj spodbiti

Res je neverjetno, kaj vse so bili ljudje sposobni storiti, samo da me uničijo in diskreditirajo to, kar sem poučevala. Če bi znala to vse lepo napisati, bi bila uspešnica, vendar bi jo imeli za znanstveno fantastiko, saj tudi jaz danes še vedno ne morem verjeti, da je bilo vse to res. Čeprav sem se ogromno naučila o ljudski psihi, še vedno ne morem razumeti, kako je vse to mogoče.

Ne gre za paranojo! Jaz sem tudi mislila, da sem mogoče paranoična, ko sem začela sumiti, da se dogaja nekaj hudega proti meni. In, zgodilo se je nekaj neverjetnega: kolikor bolj so mi ljudje hoteli dokazati, da nimam prav, toliko bolj so mi dajali bolj konkretna dokazila, ki so potrdila moje sume in tudi moje teorije. Celó s konkretnimi besedam in v jezi so mi v obraz povedali, kaj je bil njihov cilj. Ker bi tudi to lahko negirali in trdili, da si zmišljujem, je usoda poskrbela, da so mi dali tudi PISNA DOKAZILA.

Najbolj pogosta taktika je bila, da so prišli kot običajni pacienti. Redno so hodili ali se javljali, redno plačevali in videti je bilo, da mi pridno sledijo in ubogajo in da zelo pridno delajo svoje lekcije. Seveda so tako kot v vsaki šoli v začetku lekcije minimalne in vse gre počasi – tedne in mesece, celo leta.

Intuicija me je opozarjala, da me zavestno provocirajo in manipulirajo, vendar nisem hotela verjeti sama sebi. Mislila sem, da se ne zavedajo pa da rabijo čas, da bi razumeli. In tako sem se, zaradi moje naivnosti, pustila tudi nekaj let manipulirati, dokler mi dejansko sami pacienti niso dali trdnih dokazil o tem, da je moja intuicija imela prav.

Namreč, postajalo je vse bolj očitno, da nekaj le ni v redu. Ali se bolezen po nekem času nikakor ne zboljšuje naprej ali pa, kljub temu, da je oseba prej

kazala izjemne sposobnosti razumevanja in je super hitro in super uspešno naredila nekaj lekcij, sedaj na enkrat ni več nobene narejene lekcije, pogosto z izgovorom, da ne ve, da ne razume ...

Potem pa so prišli izbruhi, kot npr.: »pa daj že enkrat odnehaj in sprejmi, da to tvoje ne velja!«

Ali pa: »raje bom crknila, kot da dovolim, da ti uspe mene pozdraviti.«

Postalo je jasno, koliko truda so številni vložili, da jih NE BI USPELA pozdraviti.

* Taktika in cilj so bili naslednji: mene je bilo treba prepričati, da točno tako delajo svoje lekcije, kot sem jaz povedala. Če ne bo uspeha v terapiji, bi morala sama »uvideti«, da moja metoda ne velja in bi jo morala sama umakniti. Na ta način nikoli in nihče ne bi odkril, da je bila po sredi destruktivna manipulacija. Vendar sem bila naivna in tako zelo sem hotela pomagati, da sem vztrajala. Tako sem jih nehote prisilila, da so tudi oni morali nadaljevati. Prej ali slej pa jim je »počil film« in so jezno izbruhnili in povedali resnico o tem, kako se trudijo zmanipulirati mene.

* Naslednja taktika je bila zavlačevanje. Pričakovali so, da se bom vendarle že razjezila na njih zaradi tega in jih odgnala. Potem bi me lahko blatili, kako sem nepotrpežljiva in groba, ko pa so me oni imeli tako silno radi.

Ker se to ni zgodilo, so akcije proti meni postajale vse bolj strupene. Niso pa opazili, da so mi ravno s svojo manipulacijo dajali vse bolj jasna dokazila o tem, da to »moje« res velja. Ravno ta silna moč, vztrajnost in požrtvovalnost (kot kamikaze), s katero so me hoteli diskreditirati in uničiti, mi je dala sumiti, da je to, do česar sem prišla, bolj pomembno in je večja resnica, kot bi se sama upala misliti. Siceer ne bi vložili tako silno veliko energije, da me demantirajo in me uničijo.

Zaradi tega sem prenehala sprejemati paciente v klasično homeopatsko terapijo.

Ta vojna proti meni še ni končana...

Ne pričakujem, da mi a priori verjamete. Marsikaj, o čemer bom pisala, zveni precej neverjetno. Bistvo terapije je ravno v tem barantanju, s katerim pre-

verjate to, kar se vam reče, da bi dobili lastna spoznanja o RESNICI. Vaša sreča in zdravje pa se gradita na podlagi te RESNICE. Izključno od vas je odvisno, ali boste zaradi lastne sreče in zdravja pripravljeni žrtvovati nekaj svojega ega ali pa boste trmasto vztrajali, četudi bi še naprej trpeli v svojem peklu.

Moram pa še enkrat poudariti: če odgovor na svoje barantanja daste sami iz svoje glave, to ni veljavno in vas ne bo pripeljalo nikamor. Samo pravo barantanje vodi do cilja.

ZAKAJ PA BI POTREBOVALI VES TA TRUD?

Zakaj trdim, da bližnjice in čarobne palčke ne obstajajo, ko pa smo ravno »na pragu novega sveta«, kjer je videti, da te bližnjice postajajo realnost. Moramo samo iztegniti roko in so že tukaj. Saj obljublja (e-časopis Finance, april 2016), da bomo kmalu s 3D tehnologijo »štancali« nove celice in celo organe!

25. Gospod Janez Škrlec je v e-časopisu Finance, št. 65, leto 2017, objavil naslednji KOMENTAR:

Revolucionarne tehnološke usmeritve, ki bodo spreminjale našo prihodnost

Nove generacije robotov bodo čedalje tesneje povezane z bioniko, umetno inteligenco, pametnimi materiali in nanotehnologijo.

Glavna področja za razvoj tehnologij prihodnosti bodo povezana z učinkovito proizvodnjo in rabo energije, iskanjem novih virov energije ter razvojem informacijsko-komunikacijskih tehnologij, proizvodnih in procesnih tehnologij, sodobnejše mobilnosti, z večjo pozornostjo za zdravje ljudi, učinkovitejšo medicino, kakovostnejšo hrano.

Nove tehnologije so pomembno gibalo največjih sprememb

Danes se poudarjajo obetavne tehnologije za izboljšanje življenja, zdravja, počutja ter za preoblikovanje industrije in ohranjanje našega planeta. Vse bolj se uveljavljajo tehnologije, ki so produkt multidisciplinarnih pristopov, uporabe novih materialov, nanotehnologije, biotehnologije in drugih ved.

Nove generacije robotov bodo čedalje tesneje povezane z bioniko, umetno inteligenco, pametnimi materiali in nanotehnologijo. Oblikovalci robotov namreč že zdaj črpajo prilagodljivost in spretnosti robotov iz kompleksnih bioloških struktur. Kljub temu pa naslednja generacija robotike postavlja nova vprašanja za področja od filozofije do antropologije o človeškem odnosu do strojev. Izjemno veliko se v prihodnje pričakuje na področju mehatronike in mikromehatronike, razvoja novih kompleksnih mehatronskih sistemov in naprav ter prehoda na ekstremno miniaturizacijo.

Izjemni poudarek bo na tako imenovanih dodajalnih tehnologijah, ki so najpogosteje povezane s 3D- in 4D-tiskanjem in vse večjo uporabo pametnih materialov. Glede

na tehnološki razvoj materialov se odpirajo povsem nove možnosti tiskanja organov za medicinske aplikacije (tudi v smeri tiskanja človeških celic in ustvarjanja živih tkiv, kože, kosti), tiskanja pametnih oblačil in drugo. Največji možni trg dodajalnih tehnologij bo avtomobilski, letalski, vesoljski, vojaški in medicinski.

Natančni genski inženiring, umetna inteligenca in strojno zaznavanje

Nove tehnike natančnega genskega inženiringa omogočajo neposredno urejanje genskih kod rastlin. Rezultat bi lahko bil, da bi bile rastline bolj hranljive in sposobnejše za spopadanje s spreminjajočim se podnebjem.

Obstajajo tehtni dokazi, da bo samovozeči avtomobil zmanjševal možnosti trčenj v cestnem prometu in se bo izogibal človeškim napakam, kot so motena koncentracija, okvare vida in drugo.

Pametni stroji, ki bodo imeli hitrejši dostop do velikih baz podatkov (big data), se bodo sposobni odzivati brez človeških čustvenih vplivov, mogoče bodo nekoč uspešnejši tudi od medicinskih strokovnjakov pri diagnosticiranju bolezni. Gotovo pa bo še vsaj nekaj časa človek tisti, ki bo stvari jasneje presojal na podlagi čustev, zavedanja, tveganj, presoje vrednot in razumevanja medsebojnih odnosov.

Nevromorfne tehnologije in digitalni genom ter novi izzivi za medicino

Nevromorfne tehnologije so tehnologije, ki se zgledujejo po delovanju živčnega sistema. V nasprotju s standardnimi računalniki, ki uporabljajo digitalno kodiranje ter ničle in enice, se nevrološki inženiring osredotoča na analogno kodiranje in računanje - kontinuirane spremembe v električni napetosti. Pri tem se da delno tudi posnemati delovanje realnega živčnega sistema od ravni posameznih ionskih kanalov, prek nevronov do nevronskih stolpičev v možganski skorji.

Medtem ko sta pri standardnih računalnikih procesiranje informacij in hranjenje spomina ločeni, je v možganih vse skupaj združeno v organizacijo in aktivnost mreže nevronov. Cilj nevromorfne tehnologije je, da bi nevromorfni čipi delovali podobno kot možgani.

Nevromorfne tehnologije bodo naslednja stopnja računalništva, nevromorfni čipi bodo omogočali višjo stopnjo miniaturizacije in večje ustvarjanje umetne inteligence. Nevromorfni računalniki se bodo lahko učili, ne pa samo odzivali na vnaprej progra-

mirane načine. Danes lahko človeški genom razmeroma hitro preberemo in zapišemo v digitalni obliki na določen medij. Ti podatki se lahko preprosto pošljejo tudi po spletu. Ker je vsak zapis v genomu edinstven, lahko njegova analiza ugotovi najhujše bolezni. Vsaka bolezen ima svojo specifično gensko komponento, dejansko lahko posamezno bolezen, na primer raka, opišemo kot bolezen genoma. Z digitalizacijo bodo zdravniki lahko odločali o bolnikovem zdravljenju. Podatki o vsebini genoma bodo morali biti skrbno zaščiteni zaradi varovanja zasebnosti.

Z nekaj omenjenimi tehnologijami se je mogoče seznaniti na letošnjem 12. nanotehnološkem dnevu, ki bo 6. maja 2016 na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani. Govor bo predvsem o nanotehnoloških gradnikih naslednje generacije bionskih rok, o nanostrukturnih prevlekah za orodja, o shranjevanju toplote v nanoporoznih materialih, nanomagnetnih materialih in tekočinah za medicinske aplikacije, o nanotehnologiji in zdravilih ter o prihajajoči tehnološki revoluciji. Program je dostopen na spletu ([www.janez-skrlec.si]).

Avtor članka povzema svetovne usmeritve oz. smernice, kar se lahko razlikuje od njegovega osebnega mnenja.

In z genskim inženiringom bomo sebe in rastline naredili takšne, da bomo prenašali težke pogoje na Marsu, kot je Lisa Nip povedala novembra 2015 na TEDx-ovem odru. (razvidno iz naslednje spletne povezave:

http://www.ted.com/talks/lisa_nip_how_humans_could_evolve_to_survive_in_space?utm_source=newsletter_daily&utm_campaign=daily&utm_medium=email&utm_content=image__2016-03-30)

Odgovor dobimo že na podlagi preproste logike, ki se uporablja (oz. bi se morala uporabljati) v vseh poklicih.

Ravno takšen problem imam sedaj s pečico od znanega slovenskega proizvajalca. Po nekaj pečenjih preneha peči. Pride serviser, prizna, da pečica ne ustvarja prave temperature in mi nekaj popravi in nekaj zamenja. Nato pečica ponovno dela, vendar spet zdrži samo nekaj pečenj. Nato mojster spet ugotovi, da je napaka in spet nekaj popravi in nekaj zamenja.

In tako vsake pol leta pride mojster – že tri leta ...

Mislím, da se strijate z mano, da problem ni v tem, da se napaka kar naprej

popravlja, temveč v vprašanju, zaradi česa se kar naprej pojavlja!?

To velja tudi za naš organizem in za vse okoli nas. Rešitev ni v nadaljnjem iskanju, kako pozdraviti ali zaobiti ali zamenjati, temveč v tem, da raziščemo, zakaj se kar naprej kvari in uničuje.

Če naši tisočletja trajajoči poskusi niso obrodili plodov, ali ne bi bilo logično pomisliti, da še vedno nismo našli pravih vzrokov, zaradi česa se naše zdravje kar naprej kvari, in da mogoče NISMO UPOŠTEVALI VSEH PODATKOV pri iskanju rešitev.

Mi pa, tudi po tem, ko se nam je hiša že nekajkrat sesula, še naprej ne analiziramo niti podlage, na kateri smo jo zgradili, niti načrta, na podlagi katerega smo gradili. Iščemo samo nove lokacije v upanju, da bomo mogoče nekoč le doživeli, da se nam hiša ne bo sesula.

Moja babica me je vedno zmerjala, da nisem taka, kot je treba, ker obleka, ki jo je sešila zame, na meni ni dobro stala. Tako delamo tudi danes: hočemo, da se narava in ves svet prekroji, da bi odgovarjal »obleki«, v katero ga hočemo obleči, namesto da bi prekrojili svoje ukrepe in jih prilagodili naravi in od narave danim okoliščinam in pogojem.

Ne, mi tega ne naredimo. Raje se odločimo, da bomo »štancali« plastične organe in se selili na Mars.

Kot berem, marsikatero podjetje propade ravno zaradi takšnega stila poslovanja.

Zadnjič sem brala tudi o skrbeh Gorenja, ker jim delnice na borzi ne kotirajo tako dobro, kot bi oni hoteli. Sedaj pa razmišljajo o administrativnih postopkih, kako izboljšati ta uspeh (zaslužek), vendar nihče niti pomisli ne, da bi preveril in popravil izdelke, ki jih proizvajajo. Zdi se, da to sploh ni več pomembno pri poslovanju in zaslužkih. Hočejo čim več denarja, zato verčujejo na kvaliteti izdelkov. Vendar ravno zaradi tega, ker izdelujejo nekvalitetne izdelke, ne bodo mogli zaslužiti tega denarja, za katerim tako hrepenijo.

Če ne bi bili tako pohlepni in bi več denarja vložili v izdelke, bi zagotovo več zaslužili.

Tako tudi sicer. Hočemo bližnjice in na tem vztrajamo. Ravno zaradi tega ne samo, da ne bomo nikamor prišli, temveč se bomo do konca uničili.

Če hočemo hitro priti do cilja, se moramo najprej ustaviti ter vložiti čas in energijo, da ugotovimo, pri čem smo sedaj.

Prav zato so razvili navigacijske sisteme za avtomobile. Navigacijski sistem razpolaga z vsemi informacijami, tudi z motnjami na cestah, ki so v nekem trenutku nastale. Tako nam v vsakem momentu zna poiskati najboljše poti, da bi prišli do cilja.

Mi pa iz svojega življenja naš »garmin« mečemo stran, ker smo na slabi črno-beli kopiji topografske karte zagledali črte, za katere smo prepričani, da so bližnjice. Niti pomisliti nočemo, da ima naš navigacijski sistem dober razlog, da nas ne vodi po teh »bližnjicah«, temveč po čisto drugih poteh.

Problem je, da v svojem življenju niti takrat, ko smo obtičali na slepi kozji stezici, ne pomislimo, da bi poiskali naš navigacijski sistem.

Samo prava metoda ozaveščanja v nas oživlja naš zavržen »garmin«. Očisti ga smeti ter ga spaja z našim »centralnim satelitom«, od koder prihajajo prave informacije, na podlagi katerih naš osebni »garmin« izbere prave poti do pravih rešitev.

Torej to, za kar mislite, da je bližnjica, je dejansko strašno dolga in mu- kotrpana pot.

26. »Bližnjica« je najdaljša pot

Če ostanemo samo na področju vsakdanjega življenja in preprostih boleznih, moram reči, da je že najbolj bazična medicina nakazala številne prave »bližnjice«, pa jih nismo upoštevali.

* Na primer: če čutimo pod dlanjo, kako nekomu na specifičen način škriplje koleno, vemo, da ima obrabljene hrustanece. To pomeni, da je obremenitev kolen bila večja od njihove zmigljivosti. Tudi to vemo, da za to ni nobene pomoči. Vem, ni se preprosto pomiriti z omejitvami, ki nam jih narekujejo leta in obrabljenost naših struktur. Če pa sprejmemo, se zgodi nekaj čudovitega in neverjetnega. Kot prvo izgine stres ob iskanju čarobne palčke za povrnitev mladosti. Izognili bi se napornega »križevega pota« od ene preiskave do druge, ki nam tao in tako ne bodo dali novih informacij. Tudi denarja ne bi

zapravljali za razne terapije. Tako bi prišli v soglasje s samim seboj in s tem bi omogočili REPARATIVNI PROCES, ki se spontano odvija v našem telesu.

Po nekem času pa bi se zavedali, da ste veseli, srečni in tudi zdravi. Da nimate več nobenih težav s svojim kolonom kljub temu, da ste kar precej aktivni – veliko bolj kot takrat, ko so se težave začele. Sicer boste malo manj aktivni kot pred leti. Pa saj je tudi leta treba upoštevati. Bo pa vse zdravo in v harmoniji. Naši predniki so še znali to uresničiti. Umirili bi se in molili. S takšnim obnašanjem so se postavili v primerno psihofizično in duhovno konstelacijo, v kateri je bilo omogočeno delovanje našega lastnega reparativnega procesa.

S protibolečinskimi izdelki si samo razbijamo signalne lučke našega telesa, bolj intenzivna rekreacija »za zdravje« pa dodatno okvarja naše strukture. To terja zaužitje več medikamentov, ki nas še dodatno zastruplja.

Računate na protezo kolena? Ja, dobili boste protezo, vendar stres od operacije lahko še dodatno poslabša stanje ali pa celo pogubi vaše srce ...

* Ko sem bila na fakulteti, so začeli graditi prvi diagnostični center v Zagrebu. Naši profesorji so nas opozarjali, da bo ta diagnostični center največja napaka, kar jo lahko naredijo. Namreč, v organizmu se kar naprej ustvarja nek škart, vendar je naš organizem tako narejen, da ta škart sproti odstrani in popravlja napake. In mi lahko srečno živimo in se nam nič slabega ne dogaja.

Problem nastane takrat, ko se vrivamo v ta proces čiščenja in repariranja. Prvo je psihološko delovanje, v prvi vrsti strah ob zaznavi nekega odklona. To nas bo vse bolj obsedalo. S tem ustvarimo bolezen, ki je ne bi bilo, če ne bi odkrili neke takšne začasne napake, ki bi jo organizem spontano umaknil. Drugi problem je, da medicina začne brskati po tem. S tem onemogoča lastni reparativni proces telesa, a z draženjem tega področja še dodatno sproža proces bohotenja okvare.

Tako smo prišli do tega, da je to, kar je bila videti kot bližnjica in čarobna palčka, dejansko zelo tvegana, dolga in mukotrpa pot, ki bo na koncu brez uspeha. To pa, kar se vam zdi, da je mukotrpa delanje na sebi, je dejansko hitra in neboleča bližnjica.

Uradno stališče je, da je v diagnostiki in v terapiji vedno treba začeti z me-

todami, ki so najmanj škodljive in najbolj enostavne. Šele potem, če se te ne izkažejo, se gre na naslednjo stopnjo in na bolj škodljive in tvegane zadeve.

Sposobnost naših prednikov, da se povlečejo vase, smo že zdavnaj zgubili. Hipnoterapija in nevrolingvistično programiranje obljubljata marsikaj, vendar onadva nas tudi peljeta še bolj stran od nas samih.

Poskusite ozaveščanje! Saj nič ne tvegate, razen nekaj od svojega ega.

Ne potrebujemo robotizirane avtomobile, da izključijo našo zmedeno koncentracijo, ko pa z ozaveščanjem lahko hitro dosežemo stanje, da nam ne zmanjka »koncentracije«. Tudi 3D printanje organov ne potrebujemo, ko pa bo pravilno premišljevanje (»mindset«) preprečilo uničenje le-teh.

Nekega dne gledam epizodo iz »Zvezdnih stez«.

Ponovno sem morala občudovati jasnovidnost avtorjev znanstvene fantastike. Kot smo to že ugotovili pri Julesu Vernu, velja tudi za bolj sodobne avtorje, saj se njihova predvidevanja hitro uresničujejo, čeprav so bila pred parimi leti še znanstvena fantastika.

V tej epizodi te stare serije je bil planet s prebivalci, za katere je posadka Enterprisa mislila, da so zaostali. Vendar se je izkazalo, da je bil to veliko bolj napreden narod in z veliko več tehničnega znanja, kot so bili ljudje z Enterprisa. So pa zaradi duhovne zrelosti uvideli, da jih ta pot tehnološkega razvoja pelje v pogubo. Tako so se odpovedali takšnemu življenju in izbrali preprosto življenje v soglasju z naravo.

Močno upam, da se bo človeštvo, vsaj sedaj, v zadnjem hipu, odločilo iti v to smer in da se bo to uresničilo v naši bodočnosti ne pa apokalipsa, ki se je že začela dogajati.

Doživljam pa vaš strah, ki izhaja iz obstoječega načina razmišljanja. Strah o tem, ali bomo potem živeli v kameni dobi brez teh lepih priboljškov? In kako bo takrat življenje dolgočasno in brez spremembe ...

Rada bi vas spomnila na to, kar že vsi vemo: da za velik del možganov sploh ne vemo, čemu služi. Človeku lahko odstranimo polovico možganov in ne bomo opazili nobenih posledic.

Kaj pa, če so v tem delu možganov shranjene tiste naše sposobnosti, ki smo

jih pustili zakrneti?!

* Pred precej leti je zmanjkalo elektrike. Moja mama je živčno hodila okrog. Nisem obračala pozornosti nanjo, saj sem imela svoje delo. Po nekem času pa mi je presenečena povedala, da je hotela speči neko pecivo, ko je zmanjkalo elektrike. In je postala živčna, da sedaj tega ne bo mogla narediti, ker nima mešalnika. Jezila se je, ker se elektrika nikakor ni vrnila, ko se je naenkrat spomnila, da še pred samo nekaj leti mešalnika sploh še ni bilo in so mešali na roke!

Jaz nisem več mešala na roke, vendar vem, kako se to počne, saj sem še kot otrok gledala mamo, kako je to delala.

Moja otroka pa niti poslušati ne bi hoteli, če bi jim pripovedovala o tem in si ne morejo zamisliti, da je možno tudi brez elektrike zmešati sestavine.

Če je moja mama, ki je šele na stara leta dobila mešalnik, tako pozabila, da se da mešati na roke, vam niti na kraj pameti ne bo prišla možnost, da se da tudi tako. Če bi se pa spomnili, ne bi imeli pojma, kako se tega lotiti. Gre pa samo za preprosto opravilo, vam bi se pa zelo nemogoče komplicirano.

Zagotovo je ogromno številnih zadev, ki so izginile iz naših življenj, terjala pa so neko mentalno aktivnost. Sedaj pa berem še o avtomatskih avtomobilih, kjer avto sam parkira. Zamislite si, koliko spretnosti in MOŽGANSKE AKCIJE ste potrebovali, da bi bočno parkirali ali se stiskali na ozka parkirna mesta po Ljubljani? Ali ste pomislili, koliko vaših možganov bo izpadlo iz funkcije, ko se ne bomo več trudili naučiti tega!?

Mogoče smo nekdanj imeli stik z marsičem, kar danes imenujemo za nadnaravno, ali imeli neverjetne sposobnosti, ki smo jih pustili zakrneti, da si več niti zamisliti ne moremo, da je bilo nekaj lahko normalen del našega vsakdana. Saj še vedno ne vemo, kako so gradili piramide in številna druga čudesa! Zamislite si samo, če nekdo samo v nekaj letih pozabi na ročno mešanje jajc, kar je delal celo svoje življenje, koliko zelo pomembnih in kompliciranih zadev se je lahko izgubilo!

Mogoče smo imeli številne »hitre rešitve«, ki smo jih z iskanjem »bližnjic« dejansko izgubili. In ta pot iskanja bližnjic pa nas je odpeljala na pot brez povratka in sedaj tavamo izgubljeni v vesolju ker ne vemo, da če hočemo

iti naprej, moramo najprej iti nazaj in rešitve iskati v nas samih in ne pa v zunanjem svetu in tehnologijah.

Mogoče pa so tam tudi rezerve, ki se šele morajo razviti.

Zato, vam ni treba skrbeti, da se potem ne bomo imeli s čim ukvarjati in da bo življenje živ dolgčas.

Ta pot, po kateri sedaj hodite, pa je takoj na začetku obsojena na neuspeh. In to zaradi še enega drugega vzroka. To pa je, da se človek ni nič spremenil od svojega nastanka in tako vedno uniči samega sebe.

27. Tehnika je napredovala, mi pa ne

Ali ste se spraševali, zaradi česa otrok ne dobi voziškega dovoljenja pred svojim 18. letom? Ne zaradi tega, ker tehnično ne bi obvladal avta. Temveč ker ni dovolj socialno zrel in nima razvitega čuta odgovornosti, da bi razumel marsikaj, kar je še potrebno razen tehnične sposobnosti.

Takšno pravilo velja za vsa področja našega življenja. Da bi pravilno »vozili skozi življenje«, je pomembna »življenjska izkušnja« oz. modrost. To pa pomeni sposobnost videti okoliščine, nevarnosti in videti širše kot otrok lahko vidi.

Danes pa smo na pragu propada tudi zaradi tega, ker vse bolj povečujemo tehnično znanje in vse manjši pomen dajemo življenjskim izkušnjam in ZNAČAJU človeka, ki to tehnično znanje uporablja. Najbolj pa povečujemo znanje MANIPULACIJE (z denarjem, z ljudmi in vsem v interesu prevlade in profita)!

Izkušeni delavci so se pritoževali, ko se je začel ta hudi kapitalizem pri nas. Delodajalci so jih metali iz službe, ker bi jim, na podlagi njihovih izkušenj in delovne dobe, morali dajati večje plače kot začetnikom ali takšnim brez kvalifikacije. Kvaliteta je postala odvečno breme, ki je podražilo izdelek ter se na njem ni dalo toliko bogateti kot na nekvalitetnem izdelku.

Danes se režejo tudi najmanjše vezi s prejšnjo generacijo. Zaradi tega je danes vse več petdesetletnikov na »odpadu«, ker od njih ni možno dobiti dovolj profita, a njihove izkušnje so samo ovira. Zaradi njih se z njimi ne da

tako manipulirati kot z ošabnimi, neizkušenimi mladimi.

Ta manipulacija se danes imenuje »znati primerno motivirati nekoga«. Veliko psihologov išče način, kako nekoga »motivirati«, da interes delodajalca v popolnosti naredi za lastnega ter da niti ne opazi, da je postal samo marioneta v službi povečevanja nekogaršnjega bogastva, ko pa sam ne bo imel za golo preživetje. V trenutku pa, ko ne bo več prinašal dovolj profita, pa bo šel na »odpad«.

Tako nas »starčke«, ki še sploh nismo tako stari, izolirajo v »azile«, dajo nam igrače, ukvarjajo se z nami kot z maloumnimi otroki, vendar nas nihče ne jemlje resno. Nam je sedaj še dobro. In sem zelo srečna, da ne bom več čakala usode naslednje generacije. Saj je dovolj z osnovnim znanjem geometrije spojiti dosedanje točke in podaljšati črto, da vidimo, kam vse to pelje. In tako, če ničesar ne naredimo, se bodo uresničili apokaliptični filmi, ko bodo nekoristne prepričali, da gredo na »super dopust«, ampak bodo v resnici šli v eliminacijo. Nihče ne bo vedel, kaj se dogaja, in tudi če, bodo vsi prepričani, da je tako najboljše. Saj se že kar zelo intenzivno tarna o tem, kako nas je preveč in nas nihče ne more preživljati.

Po drugi strani na tečajih za biznis govorijo o tem, kako je denarja neskončno veliko in se ga da po hitrem postopku zelo veliko zaslužiti.

Če pa nisi imel v sebi »moralnega manjka« in si se želel samo pošteno posvečati svojemu poklicu, se nisi naučil manipulirati z drugimi in jih podrediti, da delajo zate. Za to pa boš kaznovan, ker ne boš imel od česa živeti. Saj za svojih 70 let, do koder boš moral delati, niti slučajno ne boš sposoben obvladati tega tehnološkega znanja, kot se bo pričakovalo od tebe. Za fizična dela ne boš več imel dovolj kondicije. Pa tudi sicer, takšnih delovnih mest ne bo več, saj jih bodo opravljali roboti. Otroci te pa ne bodo preživljali, saj se jih s to sodobno miselnostjo tako vzgaja. In tako ti ne bo ostalo nič drugega, kot da eliminiraš sebe ali da sprejmeš »velikodušno ponudbo« nekoga, ki bo v »eliminaciji ostarelih« videl novo »tržno nišo«.

Pesimistična znanstvena fantastika? Moje znanje iz geometrije pa mi govori, da na žalost ni. Zelo pa se trudim, da bi vas zbudila, da še vi pogledate na čem smo, da bi le preusmerili to črto v druge smeri, da se le ne bi uresničil ta črni scenarij. Mene več ne bo doletel (vsaj močno upam!), vendar bo pa

doletel vas, ki sedaj berete te moje vrstice.

Prijetno me je presenetilo, ko sem nedolgo nazaj brala članek o tem, da bi se starejšim morala dati možnost za delo, saj ravno zaradi življenjskih izkušenj lahko doprinesejo veliko koristnega.

Prenos informacij z generacije na generacijo smo že izklopili, vendar ostaja izkušnja vsaj ene generacije pred vami – generacija vaših staršev. Če bi vsaj to upoštevali, bi vas rešilo ponavljanja njihovih napak. Sicer boste začeli od začetka in ponavljali iste napake. In ko bi ravno prišli do spoznanj in modrosti, vas bodo že vrgli v »odpis«.

(Opomba: Ko ponovno prebiram to, kar sem pred nekaj časa napisala, se mi zdi, da sem se izrazila PREVEČ OPTIMISTIČNO. Namreč zaradi popularnih metod miselnosti, kot so »pozabimo preteklost«, napihovanja lažnobogovskega ega in neupoštevanja kritik, niti SVOJIH LASTNIH IZKUŠENJ NE UPOŠTEVATE več. In tako se je črni scenarij že začel dogajati. Eliminirali vas bodo celo preden bi dočakali starost.)

Namreč, življenje gre hitro. Kot čisto mlad mogoče še prineseš nekaj novih idej za profit. Vendar se nisi sposoben učiti »na napakah« oz. nisi sposoben graditi na svojih izkušnjah. Zato nisi sposoben transformacije in prilagajanja na nove pogoje. Ujet si in omejen samo v ta »paket znanja«, ki si ga prinesel s sabo, ko si se rodil.

Tako je ta popularna duhovnost z roko v roki z drugimi popularnimi metodami iz tebe naredila samo potrošni material za enkratno uporabo. In takoj, ko si izvedel svojo kratkotrajno vlogo v življenju in užitkih bogatih, greš v »smeti«, tvoje mesto pa zavzame naslednja generacija z novimi, profitabilnimi idejami.

Pa tudi sicer, kaj ti bo pomagalo bionično telo, ko pa so ti odpovedali možgani. Boš dementen ali pa enostavno rigid in nesposoben spremeniti svoj »mindset«. Njega je že danes zelo težko, tako rekoč nemogoče, spremeniti (možno je, ampak samo z ozaveščanjem).

In kaj ti bo pomagalo bionično telo, ko pa ga tako in tako ne boš mogel plačati. Samo vprašajte te malo starejše, ali si lahko privoščijo zobne proteze?

Da o zobnih implantatih niti ne govorimo.

Sedaj vas navdušujejo, samo da bi dajali vse več denarja v te namene in da bi vas zapeljali z obljubami do instant rešitev. Ko pa boste to res potrebovali – ne boste mogli plačevati. Saj se znižujejo pokojnine! Varčujte sedaj za pokojnino!?! Vendar od česa, ko pa ste na minimalcu. Varčujte v skladih? No ja – potem donos poberejo tisti, ki upravljajo z vašimi skladi.. In na koncu si bo nekdo naklepno ustvaril krizo (ker tudi to se dela!) in vi boste zgubili čisto vse, kar ste privarčevali.

ŠTEJTE! Samo malo matematike!

Danes se sesuvajo tudi vse, sploh »uradne«, oblike znanja. Šteje samo, kdo koliko zna manipulirati prek medmrežja in tako služiti enormne količine denarja. Ne vem pa, kaj bo, ko bodo vsi hoteli samo prodajati tuje izdelke, a ne bo nikogar, ki bi te izdelke ustvarjal. Ker tisti, ki še obvladajo delo, so močno ogrožena in izumirajoča vrsta.

Ni nujno, da upoštevamo alternativno-ezoterično zgodovino, kamor sodijo teorije o Atlantidi pa tudi o tem, da smo prvotno živeli na Marsu, dokler ga nismo uničili. Dovolj je, da pogledamo samo to našo znano zgodovino, kjer odkrivamo številne visokocvetoče civilizacije, ki so izginile neznano kam. O marsikateri pa se točno ve, da jo je uničil človek sam.

Sedaj smo ponovno na poti navzdol in če se ne zavemo, bomo kmalu videli uresničenje znanstvenofantastičnih filmov o apokalipsi in kmalu bomo dospeli v kameno dobo.

Dejansko mi vsi to vemo, ampak se tega ne želimo zavedati. Govorec na TED-u je povedal na ta način:

(http://www.ted.com/talks/dan_gross_why_gun_violence_can_t_be_our_new_normal?utm_source=newsletter_daily&utm_campaign=daily&utm_medium=email&utm_content=image__2016-03-29)

V ZDA je ubitih 90 ljudi na dan, ker vsi nosijo puške. In bolj ko se »borijo« proti agresiji in terorizmu, več je tega. In vse več otrok zavestno in naklepno ubija sebe in ostale z orožjem iz hiše svojih staršev.

Naše hudobije in agresivnost so realnost, ki jo živimo in s katero se srečamo

vsak dan. Poskušamo jo potlačiti in je ne želimo videti, vendar jo velikokrat samo preimenujemo v nekaj visoko zvenečega, kot so izrazi »vojna za svobodo«, »zaščito drugih« ter v borbo za te in drugačne pravice.

28. Ne razrešujemo, samo prekladamo in gradimo iluzije o sebi

- ILUZIJA OSTVARJENA POTLAČEVANJEM

* Če samo skrijemo orožje, še nismo spremenili človeka, ki ostaja v sebi agresivec in je vedno samo vprašanje časa, kdaj in na kakšen način bo vse izbruhnilo. Lahko bo to samomorilska vožnja v pijanem stanju, lahko je samomor, ker marsikdo raje ubije sebe, da ne bi ubijal drugih. Lahko je skrito za parolami: »borba za svobodo«, ko dejansko nihče ne ogroža tvoje svobode, ali pa borba za »osvobajanje drugih«, ko te nihče ni prosil, da greš tja ubijati. In v najbolj grozni oblik je to genocidna vojna, kot je bila 1991 tudi v ex-Jugoslaviji.

In vedno se najde nek izgovor in opravičilo. In vedno obe strani molita boga za zmago s predpostavko, da je božja pravičnost ravno na njihovi strani. Vendar ko bog misli drugače, potem ne sprejmejo »božje odločitve«, temveč iščejo maščevanje.

* V nekem dokumentarcu izražajo presenečenje nad tem, da se nemuslimanski mladi odločijo priključiti »teroristom«. In se sprašujejo zakaj. Nihče pa si ne upa govoriti o grozni resnici: da je to želja po ubijanju in krvi, ki jo tam lahko nekaznovano izživijo. Če bodo ostali tam – jih bodo imeli za heroje. Če pa se odločijo priti nazaj, pa bodo zaigrali skesanca in obdolžili drugo stran, da jih je zapeljala.

Če mi ne verjamete, potem je dovolj, da pogledate še druge dokumentarce.

* Nedolgo nazaj je bil dokumentarec o novi modi v Kaliforniji. Poltovornjake preurejajo, da bi se iz njih dalo naklepno in »po potrebi« naenkrat izpustiti velike količine črnega dima. Na kolesarje, na pešce, na vse, ki bi mogoče hoteli svež zrak ali pa enostavno zato, ker je »šik« ali pa da bi »kaznovali« nekatere, ki jih imajo za bedaste – kot je izjavila intervjuvana ženska. Še otroke peljejo na takšne »zadimljene pohode«, a veselice končajo s streljanji, kjer sodelujejo tudi njihovi drobni otroci. Imajo se za revolucionarje in hrabre, da nasprotujejo tem, ki se borijo proti onesnaževanju. Agresija in maščevanje – kar tako!!!

Ne samo, da se nihče ne zgraža nad takšnim obnašanjem in početjem, temveč to jemljejo za »šik«. Celo naravovarstveniki in policaji sodelujejo v teh norijah in imajo jih za neškodljive in super.

Da pa ne gre »samo za njih« in da se nismo nič spremenili v milijon letih, je najbolje pokazala naša bratomorilska vojna 1991. leta, ko pa smo tako dolgo lepo živeli in nam nič ni manjkalo.

* Skupina v Zagrebu je načrtovala uvajanje homeopatije. Za predavatelja je bil povabljen moj učitelj homeopatije. Prvi dan našega seminarja je bil dan, ko se je začela »balvan revolucija« na Plitvicah. Številni prijavljeni niso mogli priti zaradi cestnih zapor. Vendar nihče še ni slutil, kaj bo iz tega. Na seminar je prišla tudi moja profesorica biologije z medicinske fakultete. Med pavzo se sprehajamo ona, moj učitelj homeopatije, ki je po rodu Indijec, jaz in še drugi. Nato moj učitelj omeni, da mu je ta naša mentaliteta blizu, saj je podobna indijski.

Moja profesorica je bila potem vsa razburjena in užaljena, češ kako je nekdo mogel nas (tako kulturne in visoko razvite!) primerjati s to »primitivno Indijo« ... A to je bil dan začetka krvave, genocidne vojne, kateri (v Evropi) ni para v preteklosti.

Vem iz direktnih pogovorov z ljudmi (v prvi vrsti so bili zdravniki in zdravstveni delavci), ki so direktno sodelovali na bojiščih. Sami so bili presenečeni tako nad sabo kot tudi nad ostalimi zaradi silnega divjaštva, ki je izhajal iz njih in silne ŽELJE PO UBIJANJU.

Če ne bi bilo v nas potlačeno vsaj zrno divjaštva in agresivnosti, te in takšne vojne ne bi bilo. Tlačimo vase in tlačimo, da potem prej ali slej izbije na površje. Nič ne recite, da vi niste takšni. Tudi moja stara in svetovno priznana profesorica je bila prepričana, da mi pač nismo ...

Če greste v ozaveščanje, boste v sebi našli marsikaj. Dovolj je, da je v nas samo en atom določene žlehtnobe. Ta v nas čaka primerni dražljaj in primerno priložnost, da izbruhne. In vedno se bo našel nekdo z imperialističnimi cilji, ki bo znal »motivirati« in niti opazili ne boste, kdaj ste postali pravi morilec.

* V Nemčiji sem srečala stare ljudi, ki vse od Hitlerja premlevajo in se spra-

šujejo, kako so mogli takrat sodelovati v tisti moriji. Saj ne prej ne za tem na površini niso kazali nobenih takšnih hudobij.

... In kako so Jezusa mogli obsoditi na križ ljudje, ki so ga pred nekaj dnevi masovno častili!?

Vse to ne bi bilo možno, če ne bi imeli »greha« v sebi. Možno pa jih je predelati. In potem se kaj takega ne bo več zgodilo. Nihče nas ne bo mogel več potegniti v takšne zadeve. Madžarski izrek govori, da »ni težko prepričati žabe, da skoči v vodo«. Oz. dokler si žaba ali dokler imaš žabo v sebi, ne bo težko najti načina, da te »motivirajo«, da skočiš v vodo.

(Opozorilo: Ne ena od danes popularnih metod ne predeluje naše, v podzavest potlačene hudobije. Samo dodatno potlačuje vse več in več. Edino metoda ozaveščanja ima sposobnost, da se podzavest resnično razčisti).

Ko ta tempirana bomba v nas eksplodira navznoter, imamo hudo in težko bolezen. Potem se pa sprašujemo, kako je to možno tako »naenkrat«. In smo presenečani, zakaj ta in ta, tako mila oseba, mora umirati v tako hudih mukah?

Ker je raje umrla, kot da bi dala ven svoje hudobije.

- ILUZIJA O NAŠEM IZBOLJŠANEM ZNAČAJU USTVARJENA TAKO, DA UZAKONIMO TO, KAR SMO DO SEDAJ IMELI ZA ŽLEHTNOBO.

* Na specializaciji smo se učili, da podatkov o narkomaniji za ZSSR nikoli ni bilo. Videti je bilo, kot da pri njih nimajo narkomanov. Sumilo pa se je, da se jih oni po »hitrem postopku« znebijo.

Kot je videti, se pri nas narkomanija v veliki meri tako rešuje, da se uzakoni droga (npr. marihuana), da se doseže tolerantnost do npr. uživačev kokaina in drugih »disko drog«. Ali pa se droga začne predpisovati na recept (metadonska terapija).

* Tudi promiskuiteto (prostitucijo) smo uzakonili. Proglasili smo jo ne samo za normalno, temveč tudi TV začenja imeti npr. dnevnik z golimi napovedovalci, ali pa na nemški TV je resničnostni šov: »Adam išče svojo Evo«. Pred tem je bil en drugi resničnostni šov (»Big brother«), v katerem je bilo normalno da so imeli spolne odnose pred kamero.

Če tako nadaljujemo, bomo kmalu otroški seks, pornografijo in pedofilijo SPET uzakonili kot normalno. In kmalu se bomo parili in množili kot v — kot smo se učili v šoli – primitivnih skupnostih pračloveka.

* Tudi agresijo smo ravnokar uzakonili. Novi zakon je dal otrokom absolutne pravice legalno eliminirati svoje starše. S tem smo začeli uresničevati filme o apokalipsi, kjer otroci z orožjem v rokah prevzemajo oblast in ubijajo vse, ki jim kakorkoli nasprotujejo.

Zelo smo že blizu temu, da iztrebimo sami sebe.

Bolezen nastane zaradi konflikta med osebo v nas, ki nekaj hoče speljati, in našo odločitvijo in drugimi faktorji, ki ji tega ne dovoljujejo.

Delovanje na boleznih od zunaj, ne spreminja naše notranjosti in je samo gašenje požara. Tudi če enega ugasnemo, hitro bo nastal drugi.

Torej imamo opravka s plus-minus stanjem našega dvodimenzionalnega pekla. V tem nimamo svetle prihodnosti. Lahko samo izbiramo, ali bomo umrli zaradi bolezni, nastalih zaradi potlačevanja zlikovcev, ali pa umremo, ker pobijamo drug drugega, ker smo zlikovce spustili na svobodo.

Karcinoma je na prvem mestu značaj človeka, ki ustvarja raka. Ta značaj v veliki meri vsebuje manipulatorstvo – ravno to in takšno, ki se danes v biznisu povečuje in poučuje. Zastopniki ameriškega stila ga uporno hočejo uveljaviti tudi pri nas in s tem izničiti vse dosedanje dosežke socialne države.

Izgledalo bo, da je medicina ozdravila raka.

Ni ozdravila, samo družba je nasedla in je dovolila prosto pot značaju, ki se je skrival v ozadju raka. In tako nas naprej res ne bo pokopal rak, temveč ta manipulativni in uničevalski značaj, s katerim bomo na koncu tudi poklali drug drugega.

Rešitev problema ni aritmetična sredina na dvodimenzionalni ravni temveč NEKAJ TRETJEGA. Tisto je multidimenzionalno in je za frekvenco višje od tega dvodimenzionalnega podija našega življenja.

To »TRETJE« je, da se znebimo/transformiramo samega zlikovca.

Pred nami bi morala biti ena pot, ki bi nas odpeljala v to »tretje«. Mi pa v

resnici stojimo na »Y« križišču. Pred nami sta dve poti, ki obljubljata izhod. Obe sta videti zelo enaki, vendar samo ena pot bo vodila naravnost ven iz pekla. Druga pa bo, brez da bi sploh opazili, zavila nazaj in vas pripeljala v najhujše dno pekla.

Ena od teh poti je to, kar ponuja hipnoza in nevrolingvistično programiranje. Druga pa je pot ozaveščanja, ki ga nudim jaz.

Videti je, da obe poti ponujata isto: transformacijo nas in naših žlehtnob.

Videti pa je tudi, da je to, kar ponujajo oni, prijetna in lahkotna čarobna palčka. Moje pa je mukotrpana pot prebijanja skozi nevarno močvirje.

Preden se odločite, po kateri poti boste hodili, vas moram opozoriti, da poudarek tukaj ni na poti temveč na CILJU, do katerega vodi neka pot.

Preprosto povedano: odločiti se morate, ali boste na koncu poti postali »marioneta« svojega osebnega centralnega računalnika in stregli samega sebe, ali pa boste marioneta nekega drugega človeka, ki bo, s pomočjo hipnoze in nevrolingvističnega programiranja, razpolagal z vami v doseganju lastnih ciljev.

Več o tem lahko preberete v že objavljeni brošuri o hipnozi in bo obširno opisano v naslednji knjigi.

Z razvojem tehnologije samo na lažji način pridemo do uničevalskih metod in bolj sofisticirano uničujemo drug drugega.

29. S sodobno tehnologijo do bolj sofisticiranega morilstva

Nek dokumentarec se je lotil problema »črnega interneta«. Ljudje hočejo anonimnost na medmrežju. Hočejo, da se jih ne da slediti in kontrolirati in zahtevajo demokracijo. Realizacija anonimnosti na internetu in takšne demokracije pomeni, da se tudi kriminalcev ne da izslediti in da tudi oni demokratično in prek spletnih strani »širijo svoje usluge«. In, kot so prikazali v tem dokumentarcu, cveti prodaja droge in orožja kot nikoli prej, saj vse lahko naročite preko interneta. Zaslužijo ogromno, prodajajo se najhujše zadeve in nihče jih ne more izslediti.

Tudi džihadisti imajo svoje internetne strani in po vseh pravilih, z uporabo

najboljših prodajnih tehnik in elektronskih naprav, širijo svoje teroristične ideje in novačijo ljudi s primernimi »motivacijami«.

To pa so že precej alarmantna dokazila, da razvoj tehnologije pripelje samo do bolj sofisticiranega morilstva in uničevanja.

Seveda, imate prav! Tudi širjenje kriminala temelji na ponudbi in povpraševanju. In če ni povpraševanja, bodo tudi ponudniki izginili. Vendar ...

Ali ste res prepričani, da vas že ne bodo dobili? Kolikokrat ste zapravili kup denarja v trgovini, čeprav ste bili prepričani, da ne boste ničesar kupili? In kolikokrat vas je navdušil nek prodajalec in vas prepričal, da je njegov izdelek super in da vam je nujno potreben? Potem, naslednji dan, kot da ste se zbudili iz »opijenosti« – ste ugotovili, da so vas spet »nategnili«, čeprav ste bili prepričani, da se »imate v rokah«.

Saj množica psihologov išče vse bolj sofisticirane manipulativne metode, kako prevarati ljudi in jih preslepiti, da kupijo robo, ki je dejansko ne potrebujejo. Vseeno je, ali so vas zveкли v nakup nepotrebne izdelka ali na drag seminar o tem, kako postati milijonar v eni minuti, ali pa so vas zveкли v vojno »za domovino«, ko pa je šlo samo za nafto ali za nakup orožja ali so vam ponudili dobro službo, potem pa so vas prodali kot belo sužnjo za prostitutko ...

Dokler imamo v sebi samo en atom te in drugačne žlehtnobe, nas vedno lahko dobijo. Samo z metodo ozaveščanja boste znali iti svojo pot, vodeni od svojega višjega JAZ-a.

In tudi če ste vi, ki to sedaj berete, ta in takšen manipulator, ne misliti, da sem vaš sovražnik. Samo hočem, da tudi vi uvidite, da s svojo metodo režete vejo, na kateri sedite. Ko bomo mi propadli, sledite tudi vi za nami. Tisti pa, ki bodo ostali, pa lahko začnejo v kameni dobi.

Zaradi tega se ne obračam samo k žrtvam, temveč tudi k predatorjem.

Ozaveščanje ni samo razkrivanje »umazanega perila«. To je tudi metoda, kako priti do lastne sreče in uspešnosti. Ker cilj je biti srečen in uspešen in tudi izpolnjen ter seveda, zdrav.

Vojno pa smo začeli prenašati tudi na energetske nivoje, ki se vse bolj in bolj umikajo od konkretnega, materialnega življenja.

30. Vojna na energetskih nivojih in širjenje kaosa

- **Prvi energetski nivo** je še vedno materialen. Gre za denar. Denar je materialna oblika energije!

V tej gonji za denarjem nihče noče videti, da če se bomo vsi ukvarjali s preprodajo (zaradi zelo visoke provizije) tujega izdelka, potem ne bo nikogar več, ki bo izdelke delal. Pa tudi Kitajske in Indije ne bo več, da bi poceni delali za nas, a kupovala naše drage izdelke. Berem, kako se v poslovnem svetu močno pritožujejo zaradi umirjanja azijskega trga in da celo Azija prevzema vodstvo in odžira trg do sedaj super uspešnim zahodnim firmam.

- **Naslednji nivo** pa je že bolj »energetski«.

Na tem se že začena dvojna manipulacija in kot pravi izrek, tat najbolj glasno kriči »držite tatu«.

Na primer, edino proti homeopatiji teče gonja in se jo blati, da je »samo placebo«. Prava homeopatija je bila največji konkurent medicini. V načrtih je že bilo uvesti jo kot predmet na Medicinsko fakulteto v Ljubljani ampak so to onemogočili. To je omogočilo, da se razraste šarlatanstvo, kjer se je vse proglasilo za homeopatijo, kar pa to sploh ni bilo. Seveda na takšen zlorabljen način ni mogla biti učinkovita, kot bi bilo treba. Vendar je ljudje več niti poskušali niso, saj je bila popolnoma očrnjena s tem da je »placebo«.

Sama sem doživela, da so me v nekaterih uradih (ki niso imeli nobene zveze z zdravstvom!) tretirali kot najhujšega kriminalca, ker se ukvarjam s homeopatijo. Več spoštovanja bi dobila, če bi bila res kakšen gnusen kriminalec.

Istočasno pa se ne samo miži in molči, temveč tudi spodbuja (dobivajo subvencije in pohvale za dobri start-up) marsikaj drugega, kar je dejansko kriminal v zdravstvu. Največ dragega in tudi zelo škodljivega placeba se izdeluje ravno v medicini in farmaciji.

Kljub vsem, v medicini je bil še vedno nek sistem in neka odgovornost. Prava anarhija je globlje. Pišejo se, prepisujejo in širijo laični teksti, ki se prikazujejo kot »znanstvena odkritja in dognanja«. Pa to sploh niso ... Ljudje pa poslušajo in širijo naprej samo to, razbijajoč vse dosedanje terapijske sisteme, vsa

pravila igre in vso logiko. To je popolno poneumljanje ljudi. Ker jim je poprej napihnjeno ego, ne opazijo, da so postali marionete manipulatorjev. Stroka pa molči. Za grešnega kozla so izbrali homeopatijo, ker se na njej ne da zaslužiti in ker bi naredila ljudi takšne, da se z njimi ne bi dalo več manipulirati. In če to spojimo z razvito tehnologijo – ni težko predvideti apokalipse.

* Pred leti je prišla k meni na terapijo neka ženska. Bili so zelo bogati. Bogastvo so nabrali s prodajo očal. Gospa se je visoko nosila in ji seveda ni pasal moj terapijski pristop.

Enkrat sem čakala v vrsti v neki prodajalni. Ta gospa se je s prodajalcem pogovarjala o meni in zaničevalno govorila o meni in o tem, da je ta moja terapija samo neka površna pomoč in ne daje ozdravitve.

Bila sem tiho. Najraje pa bi ji zabrusila nekaj zadev ...

Ne gre za to, da bi mi morala verjeti, da ima moja terapija globoko delovanje. Problem je v tem, da meni prigovarja nekaj, kar je dejansko karakteristika njenega poklica —površno delovanje. Saj očala še nikomur niso ozdravila njegovega problema z vidom, pa so še kako draga.

* Ena mlajša kolegica je cenila moje medicinsko znanje in nasvete dokler sem še bila zdravnica. Vendar, kot je bilo videti, sem v njenih očeh izgubila tudi svoje medicinsko znanje in razsodnost, ko sem prešla v homeopatijo.

Če ti medicinec reče, da ne verjame v alternativo, to človek še sprejme. Vem, kako je bilo meni težko sprejeti karkoli drugačnega, kar ni bila medicina. Tudi to mu oprostiš, da je zaničevalen do tebe, ker se s tem ukvarjaš. Tudi čež to greš, da te ima naenkrat za »butlja«, četudi si končal še več medicinskih šol in imaš daljši medicinski staž kot on.

Ni vprašanje, ali ti bioenergetski hokuspokusi delujejo ali ne! Tudi to ni vprašanje, ali bi moji hokuspokusi delovali (kot trdim) ali pa ne. **Problem je, da tebe zmerja in zaničuje, da delaš hokuspokuse, medtem ko sam sledi veliko manj dokazljivim hokuspokusom (čeprav je tebi v obraz trdil, da vanje ne verjame).**

In seveda, ob tem te zmerja kot zdravnika, da verjameš v nekaj takega. In te zmerja, da nisi kritičen in ne znaš oceniti uspešnosti/neuspešnosti neke (svoje) terapije. Dejansko pa je on sam ta, ki je popolnoma nekritičen, ker bioenergetsko »terapijo« nekih svojih težav jemlje za uspešno, ko pa težave

tudi po 10 letih terapije še vedno eksistirajo. – A ni to malo »čudno«? Tudi to je čudno, da me obsoja nekdo, ki NIKOLI NI PRIŠEL POSKUŠAT MOJE METODE in NIMA POJMA o tem, kar pravzaprav delam.

In res ima izrek prav! Da tat najbolj kriči: »držite tatu«!

- **Še višji nivo** te in takšne dvojne manipulacije je zaničevanje vsega in vsakogar, ki bi psihološkemu delovanju v terapiji dajal kakršenkoli pomen in, seveda, vsega, kar »diši« po nadnaravnem.

V vsakdanjem življenju pa je ta problem viden na naslednji način: nekako intuitivno začutiš, da ti neka oseba zabija nož v hrbet. Enostavno čutiš, vidiš, zaznavaš. Torej, imaš neko »nadnaravno sposobnost zaznavanja«. Nato jo vprašaš, kaj ima proti tebi. Nič ne misliš narobe. Dejansko sam dvomiš v svoje tovrstne občutke in hočeš razčistiti. Vendar ti ta oseba užaljeno oporeka in ti dokazuje, da nimaš prav, da se motiš.

Nato pomisliš, da si paranoičen in prismojen. In, ker se bojiš, da se ti je začelo mešati in da te bodo imeli za norca narediš vse, da zatlačiš svoje tovrstne občutke – da nikoli več ne bi videl, kako ti je nekdo res zabijala in tudi v bodoče bo zabijala nož v hrbet.

In tako je to tudi širše. Če nočeš, da te ožigosajo za nenormalnega, sprejmeš, ko ti dopovedujejo, da ne obstaja nič »nadnaravnega« in da je vsak, ki nekaj takega trdi, zmešan. In ti bodo dopovedali, da je homeopatija (na sploh tista pri meni) samo placebo delovanje in nič vredno.

Istočasno pa se imata za normalno in »hvale vredno« psihologija oglaševanja, sedaj pa še nevroznanost, ki zlorabljata ljudsko psiho in razvijata psihološke pristope PREVARE IN MANIPULACIJE, ki so ekvivalentni s črno magijo.

Prav tako se nihče ne zgraža nad dresuro vojakov in športnikov, ki temelji na PSIHOLOŠKEM DELOVANJU.

Ravno tisti ti bodo dopovedovali, da »nadnaravno« ne obstoji in zmerjali s placebom, ki te »nadnaravne« metode in placebo učinek najbolj intenzivno koristijo, da manipulirajo s tabo v interesu lastnega bogatenja. Vendar ti tega ne vidiš in niti pomisliš ne.

Tudi jaz nikoli ne bi pomislila, da se ravno tisti kolega, ki mi najbolj trdi, da ne verjame v hokuspokuse, teh najbolj poslužuje.

In mirno spite. Zakaj bi se bali, če so vam zagotovili, da ni nadnaravnih zadev, ki bi delovale na vas. In ni nevarnosti s strani drugih, saj so vam oni dokazovali, da te zadeve ne obstajajo. In so vas prepričali, da razbijete svoje radarje saj ne kažejo prav, pa tudi potrebujete jih ne, ko pa ničesar ni na drugem nivoju, saj drugi nivo sploh ne obstaja.

Torej mirno spite in se veselite jutrišnjega srečanja s poslovnim partnerjem ali z nekim prodajalcem. Sploh ne slutite (saj ste že od prej uničili ves vaš »radarski sistem«, ki »sluti«), da vas ta drugi že več dni obdeluje s svojimi vudu metodami in naredi vse, da bi naslednji dan reagirali tako kot on hoče ter da sprejmete njegove pogoje in od njega ponujeno blago. Če bi se zavedali tega in takšnega delovanja, ne bi bilo več učinka na vas. Vendar se ne zavedate! Zato ste čisto odprti in idealna žrtev za nekogaršnji »poslovni uspeh«.

Mislite, da pretiravam?

Tudi sama sem mislila, da moji občutki in zaznave vendarle ne morejo biti resnični. Vendar sedaj, ko poslušam razna predavanja in berem knjige iz biznisa, dobivam dokazila, da so bili moji občutki resnični.

Samo poslušajte predavanja o marketingu, poslušajte sodobne tečaje duhovnosti in tudi pogledjte, kakšno zabavno oddajo s hipnotizerji. Potem pa povežite podatke.

No ja! Ravno to je to, kar vam manjka. Pustili ste se prepričati, da razbijete svoje radarje in druge obrambne sisteme ter mentalne sposobnosti. Zato tudi to ne vidite, da so velikodušne in dobro zveneče ponudbe, ki jih vam dajejo hipnoterapevti in nevrolingvistični programerji v popolnem nasprotju s tem, kar ste vi želeli uresničiti.

Nisem rekla, da je v biznisu in marketingu vse narobe!

Poslušam, spremljam in ozaveščam. Moram reči, da sem se veliko naučila. In nisem videla samo umazanije!

Uvidela sem, da so stvari, za katere sem mislila, da so napačne, vendarle dobre in v redu. In videla sem tudi to, kako se marsikaj lahko izkoristi na popolnoma dober način in zaradi česa je nekaj upravičeno, za kar sem prej

mislila, da ni. Vendar je ogromno tega, kar je popolnoma nesprejemljivo, kar je črna magija in vodi v propad, čeprav vas uporno hočejo prepričati v nasprotno.

Samo s to »mojo« metodo ozaveščanja lahko ločimo »zrno od plevla« in samo s to »mojo« metodo ozaveščanja lahko najdemo prave rešitve in s tem tudi poti ven iz tega pekla.

Vem, zveni kot utopija. Kaj pa, če je res? Kaj pa, če imam prav? Ne morete vedet brez da poskusite. Saj ni nobenega tveganja in nobene nevarnosti stranskih učinkov (razen zame, ki o tem govorim).

Ne kličem k upor ali v vojno. Kličem samo k zavedanju in v prvi vrsti k zavedanju sebe. Ponujam samo ZAVESTEN mentalni proces, kjer so rezultati za vsako narejeno lekcijo vidni takoj.

In ravno takrat, ko pomislimo, da smo samo še en korak oddaljeni od tega, da postanemo »bogovi«, se začne vse sesuvati. Prepričani smo, da moramo prerezati samo še to eno zadnjo »žičko« ali zbrisati ta zadnji »link«, ki nas še veže na naš »centralni računalnik«. Vendar namesto, da bi postali bogovski kreatorji naše »svetle prihodnosti«, smo postali uničevalci vsega. Ker smo bili samo rakasti izrastek na našem pravem bitju in ko mislimo, da smo vse premagali, dejansko ubijemo našega hranitelja in s tem tudi mi propadamo.

ZAKAJ BI SE TRUDILI Z OZAVEŠČANJEM?

KER NI DRUGE MOŽNOSTI.

TA METODA OZAVEŠČANJA JE NAJBOLJ PREPROSTA IN EDINA MOŽNA METODA, KI NAM JE NA RAZPOLAGO, DA BI SE REŠILI IZ TEGA PEKLA. Ozaveščanje je »sodni dan«.

Da bi se izognili apokalipsi, se moramo čim hitreje **zavedati**, da je vse tako, kot je, ravno zaradi tega, ker že večne čase sami upravljamo s svojo usodo. In če sedaj še bolj intenzivno »vzamemo usodo v svoje roke«, bo to samo še večji pospešek k našemu dokončnemu propadanja. Ravno zaradi tega, ker mi vodimo igro, se vrtimo v krogu: razvoj civilizacije, potem pa sesuvanje. Pa spet od začetka.

31. Mi sami smo si ustvarili svoj pekel

Dovolj je, da pogledamo naš vsakdan.

Na primer: KAJENJE.

Ko so odkrili to rastlino in nekateri spoznali, da je to »tržna niša«, so pritiskali na ljudi, da bi kadili. Še jaz se spomnim, kakšnih 4–5 dekad nazaj, reklame npr. za Marlboro cigarete z zapeljivim moškim. Za ženske pa je bila najboljša vaba, da so jim govorili, da je kajenje znak emancipiranosti. In, seveda, so te zmerjali in zaničevali, če nisi kadil in pil kave. Mene so tudi imeli za čudaško in nenormalno, ker nisem ne kadila ne pila kave.

Spominjam se časov, ko se je začelo govoriti o škodljivosti kajenja, vendar se spominjam tudi tega, kako so obstajale akcije proti takšnim protikadilskim propagandam. Hujskali so ljudi s tem, da če ne bodo kadili, bodo tovarne in pridelovalci propadli in veliko ljudi bo ostalo brez dela.

Potem so pa hoteli obdržati kajenje tako, da se je vse več poudarjalo, kako so te tovarne strašno dobre, saj dajo veliko denarja v dobrodne namene – za otroke, za bolnice in za zdravljenje posledic kajenja.

Pa so začeli pisati te parole o škodljivosti, za katere je bilo jasno, da nimajo nobenega učinka. Če bi imele, potem noben zdravstveni delavec ne bi pil

in kadil, saj oni največ vedo o škodljivosti. Pa to ni bilo tako! Pred 25 leti, ko sem še delala kot zdravnica, je statistika pokazala, da je med zdravstvenimi delavci več odvisnikov kot v ostali populaciji.

Če zgodovino poenostavim, lahko povem tako: ko so ljudi pretvorili v odvisnike, so si lastniki te panoge zagotovili zaslužek za vrsto let. Vmes so imeli čas postopoma načrtovati, s čim bodo naprej služili, ko ta panoga ne bo več dobičkonosna.

Ko so ljudje spregledali, je bilo treba še zagotoviti naklonjenost človeštva. In tako so se začeli postavljati z dobrotelstvom. S tem so si zagotovili še kopico let zaslužka.

Ko se vidi, da neka panoga ali metoda ni več dobičkonosna, potem se vse kot »super poslovna ideja« prodaja preprostim ljudem. Tako se zagotavlja še nekaj dodatnega dobiček od doseganje aktivnosti, vendar stopa na plan nov, dobro načrtovan vir zaslužka. To pa je ZDRAVLJENJE ODVISNIKOV in ZDRAVLJENJE POSLEDIC KAJENJA. Spet je zagotovljen dolgotrajen profit, saj se ne eno ne drugo ne da tako hitro pozdraviti.

Ker je odvisnost kompleksen problem, se na njem da večkratno zaslužiti. Razen uradnih metod zdravljenja ponujajo na tisoče alternativnih metod – vendar takšnih, ki zagotovo ne bodo pozdravile problema.

Kako si upam trditi, da je bilo jasno, da te metode ne bodo pozdravile problema? Iz preprostega razloga, ker ni uporabljen resen pristop. Npr. Iz sistema kitajske medicini smo uporabljali samo akupunkturo, pa še to ne tako, kot bi bilo treba, temveč samo v obliki »kuharskih receptov«, kam zabosti, da bi dosegli učinek.

Ja ja, seveda, da je nekaterim pomagala – saj tudi jaz lahko nekoga naučim nekaj slovenščine. Kot se moje poučevanje drugih o slovenščini ne more imenovati »pouk«, tako se tudi takšna »terapija« ne more imenovati terapija.

V biznisu je princip: ponudi ljudem to, kar hočejo. In če hočete čarobno palčko za veliko denarje – potem jo boste dobili, četudi je jasno, da ne more biti učinkovita.

To se imenuje »tržna niša«. In v analizah uspešnosti nekega biznisa se ne

analizira, ali izdelek sploh deluje, temveč koliko denarja se da s tem zaslužiti.

Sedaj pa obljublajo, da bodo malo premešali vaše gene in boste vsi kot bogovi kreirali to, kar vam paše.

Ob tem popularne duhovne metode vse skupaj obračajo nazaj v najgloblji pekel. Treba je samo še malo razširiti ideale ZDA-kapitalizma. Preden ugotovite, da niste vi ta, ki bo preko noči postal milijonar, ste že omogočili, da se vse socialne vrednote uničijo do konca. In nastopil bo nov suženjski sistem.

Z ALKOHOLOM ni nič boljša situacija. Ko se ga ni smelo propagirati, so pivo hoteli uveljaviti kot prehrambeni izdelek, a na steklenici tako imenovanega »brezalkoholnega« piva ni pisalo, koliko alkohola vsebuje, temveč je pisalo, da vsebuje »etanol«. In sem prepričana, da velika večina ljudi ne ve, da je etanol samo druga beseda za alkohol. Tako so ljudje masovno dajali otrokom piti to »brezalkoholno« pivo – saj je bil temu namenjen.

Moja otroka sta bila študenta in sta mi pripovedovala, kako pivovarne organizirajo pивske fešte ZA ŠTUDENTE. In to po navadi ob sredah z velikim študentskim popustom!! Študentski popust – sredi tedna – za alkoholno fešto!

Torej, naklepno delamo alkoholike in oviramo njihovo učenje, saj če se vsi napijejo ob sredah, do konca tedna ni več nič od njih. V ponedeljek in torek so potem še mogoče na faksu v sredo se enako ponavlja.

Vendar te tovarne ne bi imele uspeha, če mi sami tega ne bi hoteli! Kako? Z denarjem, s katerim kupujete delnice in hočete imeti čim večji dobiček! Spomnite se, kako so bile delnice pivovarne Laško vedno popularne in donosne. A od česa imajo donos? Od prodaje alkohola nam in našim otrokom, da bi jih le pravočasno navadili in iz njih ustvarili PIJANCE.

In potem se ne kregajte in ne zmerjajte, če vaš otrok nastrada v prometni nesreči po pivski fešti, ker tudi vi to hočete – da bi bilo čim več bolnih in ponesrečenih. Saj so druge najboljše kotirajoče delnice od farmacevtskih tovarn in takšnih, ki se ukvarjajo z zdravjem. In mislim, da mi ni treba razlagati, na kakšen način boste vi imeli večje dividende ... V vsakem primeru pa, če bodo ljudje zdravi, ne bo dividend!

Mi vsi vemo, da so na eni strani strokovnjaki, ki pišejo zakone in varnostne ukrepe. Na drugi strani pa so tisti, ki iščejo luknje v zakonu in strokovnjaki, ki obidejo varnostne mehanizme.

Vi pa nočete zakonskih omejitev. Hočete demokracijo – to pa pomeni, da je dejansko vse dovoljeno. Potem se ne pritožujete, ko vas prevarajo in uničujejo z lažnimi reklamami in podobnim.

Moramo se **zavedati**, da sami sebi onemogočamo zdravje, srečo in uspeh.

32. Sami sebi onemogočamo zdravje, uspeh in srečo

Na to temo je tudi problem, o katerem sem brala v *Financah* (e-časopis, april 2016): Stavka policije, zaradi katere je izpadlo nekaj milijonov prihodka na račun nepobranih kazni. Sedaj, ko so začeli delati, pa se bodo trudili nadoknaditi izpad (piše v *Financah*!).

Ali se zavedate, kaj to pomeni? Tržno gospodarstvo v policiji, tako kot v zdravstvu. Ta pa narekuje povečanje proizvodnje, da bi povečali zaslužek. Od česa pa imata policija in zdravstvo zaslužek? Policija od pobranih kazni (pa nikogar ne zanima, ali ste res storili kaznivo dejanje ali pa ne!) in kriminala ... A medicina od bolnih ... Mislite, da bo kdorkoli delal na tem, da je tega čim manj? Celo trudili se bomo ustvariti čim več kriminala in čim več bolnih, ker bodo tako več zaslužili.

Torej, svet je takšen, kot ga mi hočemo!

Podobno je z orožjem! Kako naj se ga uniči – ko pa ga mi hočemo imeti. Tako je z mamili – saj se hudo borite, da marihuana dobi prosti trg. Z manipulativnimi izgovori, da je samo »za bolnike«. Država ukrepa in omejuje. Vi se razburjate in hočete demokracijo. Potem bo dovoljeno in vi boste nastradali. Nato boste zmerjali državo, da nič ne naredi. Če pa bo hotela kaj narediti, pa boste spet zmerjali državo, da je diktatorska.

Tako je s problemom črnega interneta, kot je prikazano v dokumentarcu, ki sem ga že omenila.

Cilj ne opravičuje sredstev. Če študiraš psihologijo s ciljem, da manipuliraš z ljudmi, je dejansko čisto vseeno, ali si to naredil, da bi iz njih izvlekel čim več denarja na podlagi številnih laži in irealnih obljub in jih vodil v imperia-

listične vojne, ali pa jih vabiš v džihad. Gre za enaka sredstva z enakimi cilji: zmanipulirati ljudi in jih privabiti, da služijo interesom nekoga drugega.

In spet je vprašanje: ali lahko rešite ta problem na klasični način? Dejansko SE SPLOH NIHČE NE LOTEVA REŠEVANJA problema. Saj JE vsaka stran globoko prepričana, da morajo tisti drugi popustiti. In vse strani vedno mislijo, da so oni ta super, da oni širijo božje blagostanje in srečo in da je ravno njihovo poslanstvo, da tega drugega, tudi s silo, prepričajo v svoj prav. Sodobne »duhovne metode« še bolj potencirajo takšna prepričanja, s potenciranjem iluzije o naši večvrednosti.

Kako naj bi se izognili uničenju te ali drugačne vrste? Kako boste rešili problem, ko pa vam je nabit strah, da če ne premagate drugega, bo ta drugi premagal vas? Rezultat tega bo, da ne bo svetovne vojne, saj se bomo že doma vsi poklali med sabo.

Ni načina, da bi se problem rešil razen z to metodo ozaveščanja. Ker, ko na tem »sodnem dnevu« prinesemo ven svoje »grehe«, pripravljeni jih predelati, se bodo ne samo razkadili, temveč se bo pokazala takšna rešitev, o kateri niti sanjali nismo, da bi bila možna in ki bo za vse prav.

Vem, zveni utopično in nemogoče. **Vendar, kaj tvegate, če vseeno poskusite?**

Pozabimo na svet in takšne velike probleme. Dovolj bo, da se lotimo naših drobnih vsakdanjih problemov grižljaj za grižljajem – tako kot pravi izrek. In če gre vsak razčiščevati samo te svoje drobne probleme, bo dobil lastna dokazila, da ozaveščanje res DELUJE in REŠUJE SVET.

Moramo **uvideti**, da pod parolo demokracije sami potenciramo razraščanje hudobije in »nepravilnosti« ter se vračamo v suženjski sistem.

33. Zloraba demokracije

Hočete demokracijo – potem ste dali pravico tistim, ki so spretni, da vas zmanipulirajo. Saj sta v demokraciji in tržnem gospodarstvu pomembna ponudba in povpraševanje. So se ponorčevali iz vas? – Sami ste tako hoteli.

Kiyosaki je na enem mestu v svojih knjigah omenil nekaj za ZDA, vendar velja tudi drugod, tudi pri nas. Pomen tega, kar je Kiyosaki napisal, je: »Zakoni

so nepravilni, saj največje davke plačajo tisti, ki najmanj zaslužijo. Zakone pišejo bogati. In pišejo takšne, da bi oni lahko še bolj obogateli. Vendar je to demokracija. Država ne sme ničesar prepovedati, ker bi potem kršila temeljne norme, na katere so Američani tako ponosni.«

Kaj to pomeni: Če je nekomu v veselje zmanipulirati in izkoriščati ljudi, to lahko tudi počne. In, kdo ti je kriv, če si butast in se pustiš temu manipulatorju izkoristiti. In kdo ti je kriv, če nasedaš na obljube npr. o hitrem bogatenju. Vsak pa hoče ta sistem, ker vsak rad verjame v – iluzije.

Nato Kiyosaki govori naprej, da on zakonov ne more spremeniti. Lahko pa nauči ljudi finančne pismenosti. To znanje jim bo omogočilo, da se zavejo in sami za sebe nekaj postorijo, da ne bodo izkoriščeni.

To je tudi moj moto in odgovor, zakaj sem se lotila tega pisanja.

Obstaja konflikt, ki ga je nemogoče rešiti na klasičen način.

Edini način, da se osvobodimo, je, da ozavestimo pri sebi. To bo spremenilo ne samo nas, temveč tudi svet okoli nas. Nemogoče je verjeti, dokler človek sam ne poskusi in ne doživi ravno tega. Zakaj ne bi poskusili. Saj ničesar ne tvegate razen nekaj svojega ega.

Če se lekcije še sedaj ne naučimo, se krog zapira kot tudi zidovi našega pekla in nas čaka usoda, kot je to tudi Einstein napovedal:

“Ne vem, s kakšnim orožjem se bo vodila tretja svetovna vojna. Vem pa, da se bo četrta vodila s palicami in kamenjem”.

(http://www.izrekeicitati.com/autor/59/Albert_Einstein/1)

Vendar se nam lahko zgodi, da vmes izumremo in nas zamenja neka bolj sofisticirana in za učenje pripravljena življenjska oblika.

KAKŠNI SO PRAKTIČNI ASPEKTI OZAVEŠČANJA?

Gospodarstvo je na zlomu vsepovsod. Medicina pa je avtopoetski sistem. To pomeni, da sama sebe gradi in povečuje in bolj ko hraniš tak sistem, vedno več terja.

34. Medicina je avtopoetski sistem: več mu daš – več zahteva

Na primer CT (računalniška tomografija). V nekih zadevah je nujno potrebna. Npr. mlademu človeku počí žila v glavi. Zaradi krvavitve bi hitro umrl ali pa ostal doživljenjski invalid. Lahko se ga operira, vendar mora kirurg točno vedeti, kje je žila počila. To lahko ugotovi samo CT in preiskava mora biti narejena takoj. Operacija je takoj možna in bolnik je rešen.

Ampak takšne krvavitve nastajajo silno redko. CT pa je silno drag in kompliciran in ni dovolj, da se kupi aparat. Potrebni so tudi strokovnjaki, ki ga bodo znali uporabljati in tudi vzdrževati.

Ne poznam prave statistike. Pred leti sem nekje brala, da bi menda (če se dobro spomnim) za celo Slovenijo zadoščala 1–2 aparata – da bi rentabilno pokrivali resnične potrebe.

Vendar se vsi hočejo igrčkati s takšnim aparatom in razkazovati prestiž, politični kandidati pa pridobiti glasove s tem, ko ga obljublajo. Ker socialno zavarovanje nima dovolj denarja za vse te interese, je treba iz ljudi izvleči denar. To pa se naredi na ta način, da se jih najprej nahujška proti sedanjemu stanju, dopovedujoč jim, da se na njihovo škodo »varčuje« in da so prikrajšani teh dobrot in napredka in da bodo takoj vsi ozdraveli, če dajo denar, da se nabavi nove aparate.

Z aparati je potrebno pridobiti še novo osebje in še marsikaj ...

Sedaj pa je treba upravičiti obstoj tega aparata. Zato se izmišljajo nove indikacije za napotitev na CT. In, da bi le bilo videti upravičeno, se tako mora narediti gneča in dolge čakalne vrste. Potem pa so spet zadovoljeni pogoji, da se ljudje spet začenjajo razburjati in terjajo novi aparat ...

Možganska kap pri starem človeku nastane zaradi popolnoma drugačnih vzrokov kot pri mladem človeku. Za ločevanje teh stanj so večinoma dovolj anamnestični podatki in klinična slika. Pri možganski kapi starega člove-

ka krvavitev nastane globoko v možganovini in operacija sploh ne pride v poštev. Učinkovite terapije (po uradnem mnenju) ni bilo, verjetno je tudi danes ni. Točno določanje položaja počene žile je pomembno samo, če bi bilo potrebno operirati. Vendar, kot sem povedala, operacija pri teh stanjih ni možna. Za klasične terapije pa je čisto vseeno, katera žila je počila. Torej, CT preiskava nima nobenega smisla. Pa tudi če bi že hoteli izključiti dvome ali preveriti karkoli zaradi terapije, bi bilo potrebno preiskavo narediti takoj po dogodku.

V terapiji kapi starega človeka v »mojem času« je bilo najbolj pomembno čim hitreje začeti fizikalno terapijo, ki naj bi imela dobre učinke, ko je stanje še sveže, sicer je po nekaj mesecih nemogoče doseči karkoli pomembnega.

Vendar moje pacientke po preboleli kapi komisija ni dala v toplice na rehabilitacijo - kot je bilo to, po takratni doktrini, edino smiselno, temveč so terjali CT preiskavo. CT pri pacientki, ki je pred precej tedni utrpela možgansko kap, sedaj pa je že pokonci, nima absolutno nobenega smisla. A na CT je morala čakati nekaj mesecev.

Torej, ne samo, da so terjali absolutno nepotrebno in nesmiselno preiskavo, temveč so tudi zamudili po medicinski doktrini najbolj primerni čas za rehabilitacijo. Seveda takšni pacienti delajo gnečo po nepotrebem, tako da tudi tisti, ki bi jim CT lahko koristil, ne morejo priti na vrsto.

Tako uradna medicina ni upoštevala svoje lastne doktrine, temveč – po svojih kriterijih – dejansko škodovala pacientki. In seveda naredila nepotrebno gnečo in strošek.

Gospodarstvo ne prenese takšne obremenitve, pa tudi žepi ljudi ne. A nesmiselno je dajati denar za nekaj, od česar absolutno ni nobene koristi. A takšnih primerov je še in še!

Ko sem se še ukvarjala s homeopatskim zdravljenjem, sem se velikokrat vprašala, ali so nekemu pomagale moje homeopatske kapljice ali pa to, da sem ga uspela prepričati, da preneha jemati tone zdravil, ki so mu jih zdravniki predpisovali.

Ne glede na to, kakšno je mnenje o medicini, dejstvo je, da gospodarstvo ne more prenesti večjega odstotka za zdravstvo od tega, ki mu je od nekdaj

namenjen. Saj, če se da več zdravstvu, se mora odzvati drugim panogam gospodarstva. A tudi žepi ljudi ne prenesejo tako zelo dragih zdravil in tretmajev, kot jih nudi medicina in kot jih terjajo vse bolj ekstremistične zahteve vse večjega števila ljudi.

35. Črne sile in medicina

Z ene strani zaradi tržnega gospodarstva, z druge pa zaradi korumpiranih zdravnikov medicina ne pretvarja bolnikov v zdrave, temveč zdrave ljudi pretvarja v bolnike.

Izpustila bom ezoteriko in alternativo. Ostala bom samo na racionalnem, materialno-ekonomskem in uradno-medicinskem nivoju.

* Pred nekaj leti je bil dr. Keber minister za zdravstvo. »Linčali« so ga, ker je hotel racionalizirati medicino. Pred 30 leti je bil on moj asistent na specializaciji. Čeprav je silno proti alternativni (popolnoma ga razumem zakaj, čeprav sem tudi jaz postala »alternativec«!), moram reči, da je bil super učitelj in super strokovnjak in sem ga imela zelo rada in ga zelo spoštovala.

S politiko se ne ukvarjam in tudi ne vem, kaj vse je bilo proti njemu. Spominim se samo tega, kar je bilo meni pomembno in kar me je hudo razburilo. Hotel je racionalizirati medicino na POPOLNOMA UPRAVIČEN NAČIN, pa so se vsi spravili na njega. Hotel je, med drugim, zmanjšati število postelj v bolnišnicah.

Ena od najbolj ekstremnih zadev v tem času in kar sem tudi sama, kot družinski zdravnik, največkrat srečala je bilo bolnišnično zdravljenje ulcusa crurisa (to so rane na nogi zaradi zamašenih ven). Ve se, da za to medicina nikoli ni našla specifičnih vzrokov; vedelo se je, da traja praktično celo življenje; nikoli ni šlo v gangreno in zaradi tega nikoli ni bilo treba amputirati noge. Vedelo se je, da zaradi tega človek lahko tudi dela in da je edina terapija redno previjanje ran in delo, ki ne terja dolgega stanja ali sedenje na enem mestu.

Zaradi pri nas popularnega ključnega nezadovoljstva in nezaupanja, spodbujanega s strani medijev, so pacienti terjali dermatološke preglede. Dermatolog (ki je prihajal iz iste bolnišnice) jih je pa vse po vrsti pošiljal v svojo matično bolnico. Tam so jim naredili milijone preiskav (za katere se je vnaprej vedelo, da nikoli nič ne bodo pokazale) in obdržali bolnike tudi več

mesecev v »terapiji«. A edina terapija, ki so jo dobili (saj niti ni bilo druge), je bila, da so jim 1-krat dnevno previli nogo – kar pa so ljudje lahko doma naredili sami ali pa so patronažne sestre hodile k tistim, ki tega sami ne bi mogli narediti.

Tudi sicer je bilo znano, da so bolnika, treba ali ne, obdržali ves teden v bolnici – da bi bile postelje polne. Za vikend pa so spraznili bolnice, tudi če bi mogoče nekdo le potreboval, da še nekaj dni ostane v bolniški negi.

In bilo je še tisoče medicinskih in tudi organizacijskih razlogov, zaradi česar je bilo popolnoma upravičeno zmanjšati bolniške kapacitete. Zaradi tega pa noben bolnik ne bi bil prikrajšan medicinske oskrbe.

Vendar Kebra so linčali! Hvala medijem in drugim hujskačem.

* Ko so uvedli dopolnilno zavarovanje s propagando, da je vse zastonj, so pacienti masovno navalili in terjali zobno protetiko, kar pa je, zaradi dragih materialov, največji strošek nekega zdravstvenega doma. Zavarovalnica je ljudem govorila, da jim zdravstveni dom mora dati zastonj protezo, zdravstvenemu domu pa je ista zavarovalnica naročila, da ne smejo delati te proteze, ker jim ne bodo plačevali. Plačali so samo minimalno število. Ljudje pa so obdolževali zdravnike, ne pa zavarovalnice.

* Nedolgo nazaj so »linčali« nekoga, ki je v medijih povedal, da se mu ne zdi primerno, da bi socialna plačevala umetno oploditev zdrave mlade ženske, ki nima nobenih ovir, da bi zanosila po naravni poti.

Verjetno tema več ne bo aktualna, ker, kot slišim, v zdravstvu ni nič več zastonj.

* Pred leti je bila tudi neka kriza. Tako so medicinski strokovnjaki naredili listo zdravil, ki jih je zdravnik lahko predpisal na recept. Lista zdravil je bila upravičena tudi z medicinskega stališča. Saj so bila na listi tista zdravila, ki so na podlagi medicinskih stališčih (tudi Svetovne zdravstvene organizacije) imela dokazljivo delovanje. Namreč, ogromno je takšnih imen, pod katerimi se prodajajo »uradna« zdravila, ki pa nimajo nobenega »medicinsko dokazljivega delovanja« – kakor se je lepo izrazil naš neodvisni profesor farmacije Božidar Vrhovac s fakultete v Zagrebu.

Vendar mediji so nahujskali ljudi.

In, kot je povedal lastnik Alibabe: »Kdo vam je kriv, če ste neumni« (seveda, povedal je z lepšimi besedami).

(<https://www.facebook.com/urbanintellectuals/videos/10153495300819366/#>)

Če bi ozaveščali, bi videli, kaj se je zgodilo.

Dobili ste skrbno izbrano in vsem medicinskim kriterijem odgovarjajočo uradno medicinsko mnenje v obliki te liste zdravil, zraven še zaščitno pred mahinacijami in manipulacijami s strani tistih, ki bi izkoriščali vaše stanje samo s ciljem profitirati na vaši bolezni. Tako ste lahko zastonj dobili to, kar je, v okvirjih medicine, res učinkovito in nujno potrebno. Tudi propaganda zdravil je bila v interesu ljudi upravičeno prepovedana.

Če ste hoteli slediti trendom in poskušati še to in ono, ste lahko, vendar ste morali plačati. Ostali pa so bili zaščiteni. Saj zakaj naj bi plačali za tuje ekstravagance in ne ravno upravičene zahteve, kot je že omenjena umetna oploditev brez neke medicinske indikacije.

Ste se pa pustili nahujskati s parolami o kratenju človekovih pravic, svobode odločanja ipd ... (no ja, omejili so te, da delaš neumnosti ali da te ima nekdo drug za norca!),

Z druge strani pa je nastala propaganda zavarovalnic o »vse zastonj!«, samo plačaj nekaj »malega« dodatno, čeprav je od začetka bilo jasno, da ta parola nikakor ne bo zdržala. Na kratki rok z nekaj manipulacijami (kot to v zvezi z zobno protetiko) se je še obneslo. To so bili še časi, ko propagande še niso ekstremno povečale zahtev ljudi.

Vendar, vse je bil samo trik. Ker se je vse bolj uveljavljalo tržno gospodarstvo in, pod parolo »demokratičnost«, tudi propaganda vsega mogočega. A najbolj donosno je služiti na strahu ljudi – torej na bolezni.

Tako ni bila več na prvem mestu resnična korist in zdravje ljudi, temveč profit. Za to pa so poskrbele specialne psihološke metode, katerih cilj je zaslepiti ljudi tako, da izgubijo vsak razum in vsako razsodnost.

Ko so ljudje postali dovolj hipnotizirani v določeno smer, so zavarovalnice prišle ven s svojim naslednjim korakom – da nič več ni zastonj. Če bi hotele dobro ljudem, potem bi priznale napako, da sistem »vse zastonj« ne zdrži in bi šli nazaj na »listo zdravil«, ki je zastonj. Vendar tega niso naredile. Sedaj

je za vse treba plačevati in nihče niti ne pomisli, kaj pomeni, če ima zavarovalnica visok profit in deli velike dividende ...

Številni so umirali v vojnah, zahtevajoč socialne pravice, vi pa ste jih po hitrem postopku vse ukinili. Ukinili ste tudi racionalni sistem zdravstva, v katerem so še zdravniki zvesto, odgovorno in predano služili svojemu poslanstvu in v danih okvirih medicine poskušali pomagati ljudem. Hoteli ste vse in vse boste izgubili.

Danes pa je na prvem mestu materialni vidik zdravstva.

Poplavile pa so vas razne laične izmišljotine, za katere ste prepričani, da so strokovna mnenja, pa NISO. Popularne »duhovne« metode vam nabijajo ego in iluzije o vaši vsemogočnosti in pravicah in tako grabite vse, kar se vam ponudi. Na ta način nič ni učinkovito, tudi če bi mogoče bilo, če bi sledilo nekemu sistemu. Vendar razbili ste vse sisteme. Ustvarili ste absolutno anarhijo na vseh področjih.

Trdite, da sledite medicini, dejansko pa jo komandirate in zahtevate, da vas zdravijo na vaš način. Pozabili ste, da so vaše »pravice, da odločate« podrejene naravnim zakonom in pravilom igre v določenih poklicih. Pravica odločanja je samo v tem, ali se boste prilagodili in sprejeli določen sistem, h kateremu ste se obrnili po pomoč, ali pa naprej hoteli z glavo skozi zid.

Ne zagovarjam medicine, saj sem jo jaz tudi zapustila. Nisem je pa zapustila, ker ne bi bila pravilna V NJENIH OKVIRIH. Zapustila sem jo zaradi OMEJENOSTI v te okvire in zaradi ZLORABE, ki je postajala vse bolj očitna.

Spet je problem v napačnem razumevanju in tako znova potrebujemo slovar. Namreč, če nekdo reče, da verjame in sledi medicini, potem naj bi ji sledil – in preverite v slovarju, kaj beseda pomeni.

Pod izrazom, da verjamejo in sledijo medicini, ljudje dejansko mislijo, da verjamejo SEBI, da bodo uspeli prisiliti zdravnika, da se jim podredi in da obrne pravila igre in naravne zakone tako, da zadovoljijo njihove iluzije in streže njihovim zahtevam.

Opozorjam: ne trdiim, da vsi zdravniki res sledijo medicini!!!

Tudi njih bi lahko definirala na svoj način: Imeli so se za lažne bogove, vendar so prodali dušo in so postali marionete zahtevam ljudi, četudi so le-te proti

vsem zakonom narave. Tako niso nič spremenili svojega »socialističnega« značaja. Takrat smo bili sužnji »humanosti«, zaradi česar smo bili pripravljene (pozneje pa morali) delati za drobiž, medtem ko so drugi »mastno« služili. Danes imajo zdravniki več denarja, vendar so sedaj spet hlapci kapitalizma in »kupcev«.

Obsojeni so, v primeru če se temu uprejo. Vendar so obsojeni tudi, če delajo po pravilih kapitalističnega biznisa. Namreč, če zdravnik vzame provizijo za izdelek, ki ga je prodal potrošnikom, se ga linča. Drugi biznisi pa celo povečujejo tašno poslovno prakso in jo imajo za edino pravilno.

A ne bi bil skrajni čas, da v našem življenju najde svoje mesto ena takšna, neškodljiva metoda, kot je ozaveščanje? **Ni vam treba verjeti, samo poskusite, vendar natančno tako, kot je treba.** Brez ozaveščanja na ta način, kot nam je dano in omogočeno, ni možno doseči resničnih sprememb. **Saj ničesar ne tvegate**, stroški so minimalni, a rezultat je hitro viden.

Res je, da boste potem dobili manj denarja od svojih investicij v delnice zdravstvene panoge. Vendar, kaj vam ta dobiček pomaga, če morate potem ta denar in še veliko več porabiti za metode, ki vas bodo krpale, vendar ne bodo tudi ustavile vašega razkrajanja. Dejansko, kot sem to že omenila, kolikor več boste investirali v zdravstvo, bolj bolni boste. Ker profit je samo od boleznih, ne pa od zdravja!

DRUGE POTI NI

Nismo bili pregnani iz raja. Sami smo hoteli imeti zadeve v svojih rokah. Angel nas ni izterjal. Imel je nalogo, da nas opazuje, nam sledi, da je blizu nas, da bi nam pomagal. Vendar ga mi nismo hoteli. Tudi od naše intuicije (»centralnega računalnika«) nismo hoteli nobene pomoči. Da bi nam s tega višjega nivoja lahko pomagali, so nam morali podtikati pomoč tako, da bi mi verjeli, da smo to mi sami iznašli, čeprav nismo.

36. Ovira nas iluzija o naši pomembnosti, da bi resnično postali pomembni

Nek mlad moški z nekimi problemi, ki ga spremljajo že celo življenje, je končno pristal na to, da me uboga. Po nekaj dneh so njegovi problemi spontano popolnoma izginili in je vse steklo gladko in v najboljšem redu. On pa je prišel nazaj k meni ves jezen. Jezilo ga je, ker NI BIL ON SAM TA, ki je zadeve spravil v red.

Če imaš sesut računalnik, nimaš kje vaditi in se učiti, da bi še sam postal računalniški strokovnjak, ki zna popraviti sesute računalnike. Zato moraš sedaj najprej prepustiti strokovnjaku, da ti uredi računalnik. Vendar na tega fanta razlaga ni delovala in je, jezen in užaljen, vse pustil.

Velika odkritja, ki so premikali človeštvo naprej, so prihajala kot »aha!« ali »eureka!«. Torej, pritihotapiti se je morala pomoč s strani naše intuicije, ker ji naš ego nikoli ne bi pustil v našo zavest. Mi pa danes z vsemi silami hočemo ravno to onemogočiti.

Danes poučujejo v podjetništvu, da nič več ne smemo prepustiti naključju. Vsepovsod hočemo premagati, podrediti, kontrolirati in do minute natančno načrtovati. Tako smo onemogočili vsako režo, čez katero bi se lahko pritihotapilo pravo spoznanje.

Na podlagi nastajajoče se situacije postaja jasno, da je ta silna potreba imeti niti svojega življenja v svojih rokah, nezavedni odziv na strah, ki nas opozarja, da vse bolj izgubljammo kontrolo nad svojim življenjem.

Namreč, koliko bolj se trudimo, po napotkih popularne miselnosti jemati

zadeve v svoje – človeške - roke, tolikor bolj trgamo sebe iz rok našega centralnega računalnika. Strah, ki ga čutimo je opozorilo našega centralnega računalnika, da izgublja kontrolo nad nami.

To pa je samo prva faza izgube naše človeške integritete!

Ker je kontroliranje sebe in vseh svojih aktivnosti zelo naporen (in neučinkovit) proces, se prej ali slej tako utrudimo, da več ne zdržimo. Takrat nam se ponudi zadnji udarec – ponudi se nam prepuščanje v HIPNOZI IN NJEJ EKVIVALENTIM METODAMA. Odtrgali semo sebe od SEBE da bi se izročili nekemu, ki nas bo s pomočjo hipnoze preprogramiral v robota, ki bo stregel interesom drugih.

Kot sem napisala že zgoraj, je na vas, da se odločite, po kateri poti boste šli na tem Y križišču.

Prosim pa, da preden se dokončno odločite, premislite o stvareh, o katerih pišem. Kaj pa, če imam prav!?

Ker če imam prav, druge priložnosti več ne boste imeli.

METODA OZAVEŠČANJA je NAGRADA,

ki nam je dana kot priznanje, da smo postali »polnoletni« ter odgovorni, zreli in sposobni, da odločamo in skrbimo zase po svoji volji. To je tudi iniciacija, s katero nas uvedejo v znanje, ki je bilo prej za nas skrito.

Pravilno se lahko odločimo samo na podlagi REALNIH IN PRAVIH PODATKOV.

Zaradi tega moramo najprej jasno videti, kakšni SMO in kaj smo naredili iz tega sveta, ki smo ga prevzeli, preden bi postali »polnoletni«.

Jasno moramo videti smer, v katero sedaj z vso močjo drvimo. In videti moramo, zaradi česa smo že pri marsičem »izgubili svoje vozniško dovoljenje«.

Ponujena pa je tudi možnost, da se, upoštevajoč določene pogoje, naš/vaš pekel odpre. In z vsake točke, kjer se sedaj nahajate, lahko dobite »most«, preko katerega lahko v nekaj korakih pridete »na drugo stran« in začnete na nov način graditi svoje življenje.

Imeli boste tudi možnost »brezplačnega face to face coachinga« s tem višjim nivojem. Preko »barantanja z bogom« lahko diskutirate in dobivate prava spoznanja o vsem, kar vas zanima, da bi se potem lahko pravilno odločili.

Ves čas imate možnost »mojstrom« (ki nas čistijo in renovirajo) »gledati pod prste«. Če hočete, dobite tudi možnost »informativnega dneva« – kot v šoli. Postavi se vas v stanje, kakšni bote, ko bote določene lekcije naredili. Vsemu lahko sledite in lahko tudi prenehate, če se tako odločite. Na vse dobite jasne odgovore in obrazložitve in **VSE SE ODVIJA V VAŠEM ZAVESTNEM STANJU**.

Ozaveščanje ni kazen. To je pot, da dosežete ravno to, kar ste hoteli: sami upravljati svojim življenjem. Vendar to je možno samo v povezavi s svojim »centralnim računalnikom«.

Jaz sem učitelj samo do tedaj, dokler se ne »vpišete« v »ta pravo« šolo, kjer je vaš »centralni računalnik« ta glavni učitelj ki vodi program in daje lekcije. Jaz bom potem samo inštruktor, ki vam pomaga narediti dobivene lekcije. Znam ponavadi reči: **»Iz mojih butastih ljudskih ust v vaša butasta človeška ušesa ne more priti pravo spoznanje«.** Vendar to moje je pomoč in izhodišče, da

bi prek barantanja dobili pravo znanje in spoznanja o vsem.

Primerjamo z računalnikom. Dovolj je, da eno piko postavite na napačno mesto ali pritisnete napačni gumb in nič ne bo delovalo, kot je treba. Lahko pa sesujete računalnik ali postanete tarča teroristov ali pa omogočite vstop razdiralnemu virusu.

Tako je tudi pri delu na sebi. Jaz ne morem dati pravih informacij za vas, lahko pa vam pokažem, kateri »gumb« morate pritisniti, da bi se odprle prave strani. Lahko vam dam povezave, na katerih boste našli prave informacije zase. Hitro pa opazim tudi najmanjšo piko, ki ste jo postavili na napačno mesto in ugotovim, da ste skrenili na škodljivo »hekersko« stran.

S to metodo je omogočeno, da se vrnemo v »paradiž«, ne zaradi tega, ker smo prisiljeni, temveč ker se sedaj sami odločimo, na podlagi pravih informacij in pravega presojanja. S to metodo je bog zadovoljil našo potrebo, da sami odločamo o lastni usodi.

To tematiko opisuje Herman Hesse v svoji knjigi: »Siddhartha«. Opisana je tudi v svetopisemski pravljici o izgubljenem sinu, po kateri je nastala tudi slika.

(https://en.wikipedia.org/wiki/The_Return_of_the_Prodigal_Son (Rembrandt))

Pomen tega je, da ni najhujši problem, če greš po svoje, stran od »očeta«. Poglej, preizkusi, muči se, trpi – in se nauči. Potem pa najdi pot nazaj. Vendar, kot je videti, je človeštvo pozabilo, kdo pravzaprav je in je pozabilo pot povratka na prave tirnice.

Ozaveščanje je metoda, ki nam je dana, da jasno vidimo vso to našo pot in da nam sedaj pomaga najti poti nazaj.

37. Ozaveščanje je gledanje ceste, po kateri hodimo

Pred leti sem delala kot zdravnica v Kostanjevici na Krki. Staro mestno jedro leži na otoku v reki Krki. Poleg uradnega mostu je otok s celino povezoval tudi en stari most za pešce.

Nov zdravstveni dom, v katerem sem delala, je bil na celini, v novem delu

mesta. Mostiček pa je bil blizu nas. Bil je že v zelo klavrnem stanju. Manjkalo je veliko desk in je bilo zelo nevarno, tako rekoč nemogoče, prečkati reko po tem mostu.

Kostanjevica je imela enega znanega pijančka. Delal je v gozdnem gospodarstvu. Pisarne podjetja so bila v starem mestu, dejansko nasproti ambulante.

Nekega dne, takoj zjutraj, je ta možakar, že popolnoma pijan, prišel v ambulanto. Bil je zelo jezen, ker ga je šef, ko je prišel v službo, poslal domov zaradi pijanosti. On pa je trdil, da ni pijan. Če bi šel domov, ne bi bil nič oškodovan. Ne bi mu trgali od plače in tudi od dopusta ne. Vendar on je prišel do mene in od mene zahteval, da mu naredim test vsebnosti alkohola v krvi, da bi dokazal šefu, da ni pijan.

Ta preiskava ne bi imela smisla, vendar se s pijanim ne moreš prerekati. Imela pa sem dober izgovor. Namreč, brez naloga policije ali podjetja, zdravnik ni imel pravice vzeti kri za test vsebnosti alkohola v krvi.

Tako sem mu razložila in odklonila v upanju, da sem se ga na ta način znebila.

Moram pa povedati, da je on do nas prišel čez ta zrušen most in je ubral enako pot tudi nazaj. Z okna smo opazovali, ko je šel čez reko in smo v pripravljenosti čakali, kdaj bo padel v Krko, vendar je prešel brez problema. Namreč, odvihral je nazaj k šefu in zahteval nalog za preiskavo. Ta mu ga je dal. Potem je spet čez isti most prišel nazaj k meni ...

Rezultat preiskave je bil pričakovan: imel je tudi nekaj »krvi v alkoholu«, ki se mu je pretakal skozi žile!

Ta most mi je vedno dobro služil, da razložim ljudem, kaj je božja pot in kaj ne.

Božja pot je tisti kamniti most, ki je vodil na otok. Po njem bi morali iti, ker je samo ta varen. Torej, sprejeti pravila igre in nič se ti ne bo zgodilo.

Vendar trmasti razmišljajo drugače in hočejo ubrati svoje poti in iščejo poti tam, kjer jih ni ali so nemogoče. (Pravijo, da so vsa epohalna odkritja naredili trmoglavci v iskanju poti tam, kjer jih prej ni bilo!!)

Naprimero: hočeš preko tega zrušenega mostu na drugo stran. In si se odločil

ponoči teči čez most.

Če si čisto trmast in absolutno nikogar nočeš poslušati (nobene kritike, nobenega opozorila, ker so te naučili, da si ti ta bog), pa še nikomur ne poveš, kaj načrtuješ, da te le ne bi ustavili, potem boš zagotovo zgrmel čez most in si zlomil vrat.

Če si bil iskren, drugi vedo, kje te morajo iskati, če nisi prišel na drugo stran. In tako te bodo hitro našli in mogoče ti še rešili življenje.

Če manipuliraš in zavajaš, potem boš rekel, da greš čez kamniti most ali pa na čisto drugi konec. Tako nihče ne bo v skrbeh zate in te nihče ne bo iskal, saj so prepričani, da si na varnem. Ko te bodo končno našli, ne boš več živ. Manipulatorstvo je najhujši greh.

Če pa si pripravljen prisluhnuti in mi poveš, kaj načrtuješ, ti bom seveda odsvetovala, vendar ti bom tudi obrazložila zaradi česa. Če vztrajaš pri svojem, ti bom dala podatke, za katere sam nisi vedel. Tako si sebi omogočil, da vendarle sam najprej malo pogledaš ta most. Ko boš videl, kako je sesut, se boš mogoče odločil za kamniti most, če pa ne, boš vedel, kako se pripraviti. Boš dobil »božji mobitel« in »božje oči« – da vidiš in oceniš nevarnosti in vsak svoj korak. Ne boš tekel in ne boš hodil ponoči ali vsaj ne brez luči. Privezal se boš z vrvjo, da tudi, v primeru da padeš, ne boš zgrmel v prepad. In imel boš »mobitel«, da pokličeš pomoč.

Mogoče ti pa uspe. Če ti pa ne, boš ostal živ in zdrav, poskusil ponovno ali pa se odločil iti čez varni most.

Če pa si trmasto in manipulativno šel svojo pot, ležiš sedaj z zlomljenim vratom v počasnem umiranju. Če se boš zavedel svoje hudobije, zaradi katere se ti je to zgodilo in sprejmeš posledice svojih ravnanj, si naredil veliko lekcijo. In tudi zanjo dobiš nagrado. Če nič drugega več ne bo možno, boš vsaj dobil mirno in hitro smrt, namesto da bi še dneve umiral v hudih mukah. Saj ni vseeno, kako umremo, ko že moramo umreti.

EPILOG

Ko sem bila še zdravnik, mi nikoli ni bilo treba opisovati svojega dela. Dovolj je bilo reči, da sem zdravnik in je bilo vsem jasno, kaj delam. Na vprašanje kako delam, je bilo dovolj povedati, da sem družinski zdravnik in da imam svoj teren, ki ga oskrbujem.

Ko sem postala homeopatinja, je postalo že težje v nekaj besedah opisati, kaj delam in kako, saj je bila homeopatija pri nas popolnoma neznana. Bolj ko sem se poglobljala v ozaveščanje, toliko bolj nemogoče mi je bilo odgovoriti na vprašanja o tem, kaj in kako delam. Saj so ljudje pod besedami »zdraviti« in »iskati zlehtnobe pri sebi« ali »duhovna rast« in podobno razumeli popolnoma nekaj drugega, kot je bil pomen teh besed v mojem delu.

Petindvajset let se že brez uspeha trudim, da bi v nekaj stavkih opisala svoje delo. Prikažem vam ga lahko v praksi, opisati pa ga je nemogoče težko. Zahvaljujoč ozaveščanju počasi postajam sposobna tudi za to. Izkazalo pa se je, da tudi to ne bo dovolj. Danes je največji problem registrirati svoje spletne strani na Google iskalnik. Za tam so potrebne ključne besede, jaz pa nisem v stanju najti primernih ključnih besed! Ključnih besed, ki bi lahko bile vsaj delno primerne, nihče ne išče v iskalniku ali pa ne v zvezi s svojimi zdravstvenimi problemi.

Za to težavo z opisovanjem je več vzrokov.

En vzrok leži v tem, da s svojo metodo vse sedaj veljavne prakse obračam »na glavo«. Tudi vsem nam znane pojme uporabljam na čisto drugačen način ali na način, ki ga na področju zdravja in osebne rasti niste vajeni uporabljati.

Velik problem pri opisovanju je tudi obširnost in razvejanost tematike ter tudi moja literarna »nenadarjenost«.

Tehten vzrok je tudi problem, ki sem ga dojela šele nedolgo nazaj. Namreč zame je marsikaj popolnoma normalno, kar drugim, očitno, ni. Zato prihaja do nesporazumov.

Podoben problem je v otroštvu imela ena moja pacientka. Ko jo je npr. zdravnik vprašal, kaj ji je, je ona opisala to, kar je VIDELA. Ona je namreč VIDELA svoje notranje organe in stanje v sebi. Bila pa je vedno zmedena, ker je niso razumeli in je niso resno jemali. Šele ko je odrasla, je izvedela, da drugi svo-

jih notranjih organov ne vidijo. Ona pa je mislila, da so njena zaznavanja popolnoma normalna in da vsi vidijo na enak način kot ona.

Tudi moj mož je imel tovrstne probleme. Kar naprej se je jezil na šoferje, ker ne vidijo (v nepreglednem ovinku!), da prihaja avto nasproti. Njemu je bilo samoumevno, da človek to zazna. Morala sem mu kar naprej dopovedovati, da ljudje ne vidijo tega, kar z očmi ni vidno.

Šele v zadnje čase sem dojela, da sem tudi jaz, kot zgoraj opisane osebe, med dvema svetovoma. Podobno, kot psi in delfini ko gre za zvok.

Vemo namreč, da človek sliši samo zvok, čigar frekvenca je od 20 do 20.000 Hz. Zvok, čigar frekvenca je pod 20 Hz in tisto nad 20.000 Hz ne slišimo. Za nas takšen zvok spada v »ezoteriko« in »transcendentalni svet«, saj je za naše uho »onstran razumljivega« in v nekem nam nedoumljivem in nezaznavnem svetu (portal FRAN). Za pse in delfine pa so te frekvence (ultrazvok) ne samo normalni del njihovega vsakdana, temveč tudi nujno potreben za njihovo pravilno funkcioniranje.

Tako so te živali »med dvema svetovoma«, saj slišijo to, kar človek sliši, vendar tudi to, česar več ne sliši.

Če uporabimo logiko današnjih strokovnjakov, sploh s področja zdravstva, bi pse in delfine opisovali kot mazače, ki uporabljajo hokuspokus, da bi izzvali placebo učinek. In da se te živali sploh ne znajdejo v temi, ampak samo uporabljajo vnaprej naštudirane trike, da bi prevarale lahkoverno občinstvo.

Torej, eni bi funkcioniranje psov in delfinov z zaničevanjem označili kot ezoterično, drugi pa bi jih častili kot bogove, ki razpolagajo z »nadnaravnimi« sposobnostmi. Dejansko pa ni nič od tega! Gre samo za našo omejenost in nezmožnost zaznavati nekaj, kar je izven nekih naših okvirov, je pa normalno in logično nadaljevanje tega, kar zaznavamo

Besede »ezoterika« nikoli prej nisem uporabljala, saj mi ni bilo nikoli do konca jasno, kaj beseda sploh pomeni. In nikoli mi ne bi padlo na pamet, da bi to besedo uporabila pri opisovanju svojega dela. Saj zame, v vsebini mojega dela, ni bilo ničesar neznanega ali pa onstran razumljivega.

Ni problem v tem, da je naša sposobnost zaznavanja omejena. Problem je, da

smo prepričani, da izven okvirov našega zaznavanja ne obstaja nič drugega.

Ta problem je prisoten tudi na tem, nam vidnem, znanem in otipljivem svetu. Namreč, živimo v plasteh – »kastah«. Vsi so/smo tukaj, vendar se ne srečujemo/mešamo. Srečamo samo takšne ljudi, ki so nam enaki. Tisti, ki so na drugih »frekvencah«, pa so na drugih nivojih in jih ne srečamo, četudi živijo v naši bližini.

Tako je za ljudi z Gorjancev (kjer sem pred 35 leti začela delati kot njihov terenski zdravnik) bila »ezoterika« ter nora in nemogoča trditev, da se da preživeti brez pitja vina. Na sploh se jim je zdelo nemogoče, da bi dojenček lahko zrasel, brez da mu redno dajejo piti vino po flaški. Tako so me imeli za nekoga, ki je padel z Marsa, ko sem jim razlagala, da nikoli ne pijem alkoholnih pijač.

V tem epilogu sem želela dodati neke misli s tega »ezoteričnega« področja. Namreč, ko je človek v težavah, je vse okoli njega črno. Pravo situacijo vidi šele, ko je izven, ko je »onstran« meja tega njegovega sveta. Da bi predelali probleme v nas, moramo biti v popolnosti »notri«. Vendar paše in je tudi potrebno, da občasno pridemo »onstran« in vidimo kje smo, do kod smo prišli in kam moramo naprej.

Do sedaj sem pisala samo o temi, o močvirju, o hudobiji in gnoju. To je grozno. Vendar, kot to tudi Dante opisuje v svoji »Božanski komediji«, izhod v paradiz je iz najgloblje točke pekla. To pomeni, da smo morali priti do sem, da bi lahko šli naprej in višje. Pomeni pa tudi to, da smo pogumni in sposobni, ker samo sposobni so v stanju, da pridejo do tako globokega gnoja, iz katerega vodijo potem vrata navzven. In ni se vsak sposoben upirati sili (politika, biznis ...), ki ga že 25 let preganja v neko napačno smer in v propad.

Problem je, da se že precej časa vrtite v krogu. Upirate se napačni poti, vendar ne pogledate okrog sebe, da bi zagledali pravo pot, čeprav vam je že 25 let na razpolago (ta metoda ozaveščanja). Ponujena je kot izhod po zlomu, do katerega je takrat prišlo.

Dobivam vtis, da je v ozadju takega obnašanja obup. Tako močan obup, da

je dejansko že suicidalnost. Ne iščete prave poti ven, ker niste več v stanju verjeti, da ste dobili možnost in priložnost priti ven. In, ker je pot vmes tudi že »asfaltirana«, sedaj ne morete verjeti, da bi lahko bilo vse tako enostavno (kot to trdim).

Do zloma je moralo priti. Ne zaradi tega, ker Tito ne bi imel prav in ne zaradi politikov, temveč zaradi kozmičnih načrtov in pripravljenosti tega ljudstva (vas), da nase prevzame odgovornost odpiranja tega soda s smodnikom.

Sedaj se pa upirate politiki, ne vidite pa, da so vas na napačno pot potegnili na drugih področjih (popularna miselnost in takšna miselnost biznisa, ki opravičuje umazanije in zlorablja psihologijo).

Pri ozaveščanju jaz nimam pravice narekovati, katera naj bi bila prava pot za nekoga. Imam pa ne samo pravico, temveč tudi dolžnost, da prikažem, zaradi česa je neka pot napačna.

Napačna je lahko zaradi veliko vzrokov. Kot na primer pri hrani: lahko, da je bila hrana zastrupljena. Lahko pa, da je bila hrana popolnoma v redu, vendar ste za sebe izbrali napačno vrsto hrane ali ste jo zaužili v nepravem času ali v nepravi količini. S tem, ne samo, da niste zadovoljili svojih potreb, temveč ste obremenili, mogoče celo zastrupili, svoj organizem.

—

Naše bitje je sestavljeno iz koncentričnih energetskih sfer, v sredini katerih je materialno telo. Bolj ko smo razviti navzgor, toliko globlje segamo. Drugače povedano: kolikor bolj smo sposobni, toliko večje hudobije smo zmožni narediti. Na primer, zelo hudobna in jezna snažilka lahko razbije samo svojo metlo. Nek vodja nuklearke pa se je mogoče samo malo razjezil, vendar, ko je udaril po mizi, je zadel gumb, ki je aktiviral nuklearno eksplozijo.

Pomembno je vedeti še eno pravilo: Kolikor bolj sposobni smo postali, toliko bolj smo se sposobni soočiti s hujšimi umazanijami v sebi.

Čisto na vrhu/dnu naše duhovne rasti je upravljanje z energijo. Denar pa je materialna oblika energije. In ker vedno najprej pridejo ven umazanije, imamo v sedanjem obdobju hude denarne manipulacije in umazanije vseh

mogočih oblik v zvezi z denarjem.

Vendar »manipulacija« je lahko tudi »božja«.

Poglejmo v slovar:

<http://www.fran.si/iskanje?View=1&Query=manipulacija>

Po SSKJ manipulacija pomeni:

1. opravljanje dela pri nameščanju, premeščanju, obdelavi: palete za manipulacijo drobnejšega kosovnega blaga; prostor za manipulacijo; pren., slabš. nekaterim je novejša poezija samo manipulacija pojmov // adm. tehnično delo z uradnimi spisi, dokumenti: blagajniška, pisarniška manipulacija / stroški za manipulacijo
2. ravnanje, upravljanje: zamotane manipulacije; manipulacija z žerjavom / redko hipnotizer je delal manipulacije z rokami gibe
3. nav. slabš. preračunljivo ravnanje, dejanje: zakaj so bile potrebne vse te manipulacije, če si vedel, da ne bo nič; denarne manipulacije

Po »božjih« kriterijih uspešnosti ni edini merodajni faktor količina nagrabljenega denarja, dragih avtomobilov in velikih hiš. Vendar ne izključuje bogastva. Svet potrebuje pravilne vodje. In vsi v sebi potrebujemo tega božjega manipulatorja. To je ena naša osebnost, en član našega »parlamenta«, ki nas v povezavi z našim lastnim »centralnim računalnikom« vodi skozi življenje.

Sedaj se čutimo kompletni in suvereni, smo pa samo »ocvirk« naše prave osebnosti. Če stopimo na to pot ozaveščanje, se nam bo zdelo, da nas nekdo drug vodi in upravlja. Ja, seveda. Naš lažni »direktor« bo zgubil svoj položaj, saj je našo »firmo« pripeljal do stečaja. Vrnil pa se bo naš lastni centralni računalnik, katerega smo sami odtujili od sebe. Zato ga bomo v začetku čutili kot tujca. Sčasoma pa bomo vse bolj zaznavali, da smo to vse mi sami.

In se bomo čutili vse bolj kompletni in KOMPETENTNI.

Kot pri prenavljanju hiše v kateri smo uporabljali samo še en prostor, ostali pa so bili napolnjeni s kramo in sesuti. Sedaj pa, po obnovi, smo dobili na razpolago vse prostore popolnoma prenovljene in opremljene z novo opremo. In to je naše in to smo mi v naši pravi in originalni obliki in razsežnosteh.

Poskusite, saj ničesar ne tvegate razen nekaj svojega ega.

NEVROMARKETING RAZBIJA ILUZIJE

Cilj nevroznanosti skupaj s psihološkimi metodami je do podrobnosti preučiti delovanje človeške psihe in razkriti vse, kar imamo v podzavesti, pa se tega sami ne zavedamo.

Vsega tega ne delajo iz človekoljubnih razlogov, temveč s ciljem: zlorabiti človeka v interesu profita za nekoga (ki pa ni samo finančni!).

Zloraba človeka in njegove psihe je dosegla razmah s popularizacijo metod pozitivnih afirmacij in "pozitivne miselnosti". Ustvarjene so bile številne metode, ki se na videz razlikujejo, v resnici pa so vse zasnovane na pozitivnih afirmacijah. Slavo so dosegle z grajenjem iluzije o tem, da človek lahko spreminja sebe in svet okoli sebe, kot si to zaželi, brez da bi imel zaradi tega slabe posledice.

Vse to pa je bil samo uvod v vse hujše manipulacije s človekom.

Potem ko je človek, s pomočjo teh metod, sam v sebi ubil vse, kar je bilo v njem vrednega in iz sebe naredil lupino, stopijo na plan nove metode, kot so razne hipnoterapije in nevrolingvistično programiranje.

Cilj teh metod je preprogramirati ljudi tako, da ponotranjijo cilje svojih lažnobogovskih gospodarjev, da se identificirajo s temi cilji in da se borijo za njihovo uresničitev, kot da gre za njihove lastne cilje.

Človek, ki je bil ustvarjen "po božji podobi" in "enak bogu", z lastno unikatno identiteto, bo tako preprogramiran v MARIONETO nekega LAŽNEGA boga in bo služil kot orodje za doseganje njegovih ciljev. Božja iskra – individuum, pa bo izginil za vedno.

Ta praksa se je že začela izvajati tudi v Sloveniji. Nedolgo nazaj sem bila priča ene takšne kampanje.

Posledica vsega tega pa bo izumrtje celotnega človeštva. Najbolj verjetno pa ja, da bo človeka zamenjala neka bolj sofisticirana vrsta.

Einstein še ni vedel kakšna bo tretja svetovna vojna. Sedaj to že vemo: TO ŽE JE VOJNA. Ne samo za poceni delovno silo, nove trge in za razne druge resurse. Veliko hujša je tista vojna, ki požira človeške duše kot posledica borbe proti naravi in sebi.

Človek bi moral biti "krona stvarstva", postaja pa uničevalec vsega. To je vojna, ki je veliko bolj uničujoča kot vse ostale. Ravno zato, ker je potuhnjena in skrita za fasado neke "ljubečnosti", ki je nihče noče opaziti, čeprav številni nanjo opozarjajo.

Ob vsem tem hudem nevromarketinške raziskave dajejo tudi EKSAKTNE DOKAZE O TEM, DA POZITIVNE AFIRMACIJE IN NA NJIH BAZIRANE METODE NE DELUJEJO tako, kot ste vi mislili in želeli in se pustili prepričati.

V svoji novi knjigi vas želim opozoriti ravno na to, s ciljem, da bi vas zbudila, preden se prepustite hipnoterapiji, nevrlogvističnemu programiranju in vsem drugim nastajajočim metodam, ki bazirajo na sugestijah.

Knjiga je v pripravi. Izšla bo predvidoma do jeseni.

Cena v predprodaji je 24 evrov (redna cena pa 28 evrov).

Lahko jo naročite na: kornelija@duhovnarast.si ali na spletni strani ...(???)

Z OZAVEŠČANJEM DO ZDRAVJA IN USPEŠNOSTI

Če hočete videti, da je pot, po kateri trenutno hodite, slepa in celo vodi v prepad ...

... in če hočete videti, da vam z uporabo popularnih metod miselnosti življenje vse bolj polzi iz rok ter vse bolj postajate marionete, morate najprej spregledati.

Z ozaveščanjem dosežena transformacija rezultira tudi v ozdravitvi fizičnih in psihičnih bolezni.

Obiščite me na mojih spletnih straneh in se seznanite z možnostmi za učenje in seveda, tudi terapije (skupinske ali individualne).

www.duhovnarast.si

Te spletne strani so v resnici ena majhna knjiga o osnovah ozaveščanja.

Lahko mi sledite tudi na Facebooku

www.facebook.com/transcendalnismet/

in se pridružite v skupini

www.facebook.com/groups/1425275501111527/

kjer lahko postavljate vprašanja in sledite diskusijam.

TRANSCENDENTALNI SVET

